

WAT IS ER MET MIJ GEBEURD?

Reflecties op
een reis

Randall Niles

©2004 Randall Niles
ThinkWorks
Colorado Springs, CO 80919
Info@Think-Works.com

INHOUD

VOORWOORD	4
INTRODUCTIE.....	5
DEEL I	6
DE COMPLEXITEIT VAN HET LEVEN.....	6
<i>Mijn vroegere wereldbeeld</i>	7
Naturalistische vooronderstellingen.....	7
Een simpele gedachte.....	7
<i>Hoe leggen wetenschappers tegenwoordig de oorsprong van het universum uit?</i>	8
<i>Hoe verklaren wetenschappers tegenwoordig de oorsprong van het leven?</i>	8
<i>Hoe werkt de evolutietheorie nu eigenlijk?</i>	9
<i>Charles Darwin en zijn Het ontstaan van soorten</i>	10
<i>Spontane generatie en de eerste levensvorm</i>	11
<i>DNA en de onmogelijkheid van informatie</i>	12
<i>De complexiteit van de “eenvoudige” cel</i>	14
<i>Het wonder van het “eenvoudige” organisme</i>	15
<i>De complexiteit van het oog en andere organen</i>	16
<i>Tussenvormen en het fossielenbestand</i>	17
<i>Ontwerptheorie</i>	20
<i>‘Intelligent Design’ en machines</i>	21
<i>Statistiek en onmogelijkheid</i>	21
<i>Een laatste “experiment”</i>	22
<i>De wereld ontdekken vanuit een onpartijdig standpunt</i>	23
<i>Wat nu?</i>	24
SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL I.....	26
DEEL II	29
DE INTEGRITEIT VAN DE BIJBEL.....	29
<i>De Bijbel lezen als “intellectuele oefening”</i>	30
<i>De Bijbel als een historisch boek</i>	30
<i>Het bewijs van de manuscripten</i>	31
<i>Het archeologische bewijs</i>	32
Oude Mesopotamische culturen.....	33
Het oude Israël.....	34
<i>Bewijs voor het Nieuwe Testament</i>	37
De schrijver genaamd Lucas.....	38
De schrijver genaamd Johannes.....	40
<i>De profetische test</i>	41
<i>Historische voorspellingen</i>	42
De verordening van Cyrus.....	42
De stad Tyrus.....	42
De stad Samaria.....	43
<i>Tegenstrijdigheden in de Bijbel</i>	44
SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL II.....	47
DEEL III	51
DE REALITEIT VAN JEZUS.....	51
<i>De Jezus uit de geschiedenis</i>	52
<i>Voorspellingen over een komende Messias</i>	52
<i>De Dode Zee Rollen</i>	54
<i>Wacht even, is dit een cirkelredenering?</i>	55
<i>Bevestigende bronnen buiten de Bijbel</i>	56
<i>Oude rabbinale vermeldingen van Y’shua (Jezus)</i>	60
<i>Kan een rationeel mens wonderen accepteren?</i>	61

<i>Hoe zit het met de opstanding?</i>	61
<i>Het dramatische getuigenis van vervolging en dood</i>	65
<i>Wat is “Christelijk geloof” dan?</i>	66
<i>Jezus Christus is de kern</i>	67
SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL III.....	70
WAT NU...?	72

VOORWOORD

De afgelopen jaren heb ik het voorrecht gehad om een serie emails en essays te schrijven als antwoord op de vraag die ik steeds kreeg van familie, vrienden en leeftijdgenoten: *“Wat is er met jou gebeurd?”*. Zij waren getuige van een dramatische verschuiving in mijn leven – van succesvol advocaat tot een semi-fanatieke “godsdiensstige” kerel- en zij vroegen zich af waarom de logische atheïst zich had laten inpalmen door een of ander oud mythologisch verhaal.

Wanneer er vragen werden gesteld, probeerde ik deze op een rationele, logische manier te geven. Ik probeerde beknopt te zijn. Ik streefde naar authenticiteit. Mijn doel was nooit “Christelijke bekering” – mijn doel was om oprechte levensreizen te beginnen.

Het was opmerkelijk dat veel mensen meer wilden. Nadat ik bronverwijzingen en -vermeldingen emailde, kwamen ze erop terug....

“Heb je je eigen boek of zoiets?”

“Ik kan dit allemaal niet onthouden, en ik heb geen tijd om al die boeken te lezen die je hebt opgesomd! Kun je me niet gewoon de basiskennis geven?”

Uit noodzaak begonnen mijn emails en essays samen te smelten, en zij ontwikkelden zich tot een aantal langere teksten. Het was overduidelijk dat bijna alle conversaties en correspondenties neerkwamen op de volgende gebieden:

(1) De complexiteit van het leven, (2) De integriteit van de Bijbel, en/of (3) De realiteit van Jezus.

Op deze manier werden de essays langer, en steeds vaker vroeg men mij naar “het boek”. Mijn vrienden wilden het A4 WORD document niet dat ik ze bleef sturen – ze wilden een compleet en geloofwaardig boek. Dus uiteindelijk gaf ik me gewonnen en ik voegde al dit spul samen in een BOEK.

Waarom? Ik ben niet opgeleid als theoloog of filosoof... Ik ben geen mediapersoonlijkheid van enige betekenis... dus waarom wéér een boek op het gebied van bewijs, filosofie en wereldbeeld?

Simpelweg omdat dit boek beknopt en persoonlijk is. Ik heb het voorrecht gehad om meer dan 100 boeken te lezen op mijn ‘reis’ tot nu toe, en dat is tegenwoordig gewoonweg onmogelijk voor de meeste mensen. Ik heb deze “klassiekers” verzameld en de kern ervan samengevoegd tot net iets meer dan 100 bladzijden. De voetnoten zijn er. De bronvermeldingen zijn er. Maar, als je slechts tijd hebt voor één of twee boeken, dan hoop ik dat dit boek er bij zit. Ik hoop dat het wat gave *hersenvonken* in je leven zal doen ontsteken!

INTRODUCTIE

Ik heb dit boek geschreven om uit te leggen wat er met mij gebeurd is...

Tot enkele jaren geleden was ik een succesvol zakenman en advocaat. Ik had diploma's van top-universiteiten en ik had redelijk veel van de wereld gezien. Bij mijn familie, vrienden en leeftijdgenoten stond ik bekend als intellectueel, gemotiveerd en redelijk gebalanceerd. Ik had een geweldige vrouw en kinderen, en over het algemeen was ik gezond...

Volgens de huidige standaarden in de wereld werd ik beschouwd als een succesverhaal.

Van de ene op de andere dag waren mensen getuige van een dramatische verschuiving in mijn leven. Vanuit hun perspectief verliet ik gehaast de zaken- en juridische wereld en begon ik full-time te dienen in een "godsdiensstige" groepering. Zonder salaris gaf ik onuitputtelijk van mijn tijd en mijn bestaansmiddelen. Ik begon boeken te schrijven en te spreken op evenementen. Voor zover mijn vrienden, familie en leeftijdgenoten konden zien, was ik opgeslokt door het soort "godsdiensstige beweging" dat ik gedurende het grootste gedeelte van mijn leven zo gepassioneerd had verworpen.

Wat was er gebeurd?

Was ik op een of andere manier gehersenspoeld en zo een godsdiensfanaat geworden?

Had ik door de dood van mijn moeder behoefte aan een soort bovennatuurlijke hulplijn?

Was de logische atheïst ingepalmd door een of ander bekrompen mythologisch verhaal?

Ik heb dit boek geschreven om uit te leggen wat er met mij gebeurd is...

DEEL I

DE COMPLEXITEIT VAN HET LEVEN

Mijn vroegere wereldbeeld

Naturalistische vooronderstellingen

De grootste barrière tussen mij en enige vorm van godsdienstig geloof waren de wetenschap en technologie van de 20e eeuw. Wat mij betrof was geloof in het bovennatuurlijke slechts een verzinsel van eenvoudige mensen in de oudheid die de wereld om hen heen probeerden te verklaren - de zon, de maan en de sterren; de oogstseizoenen; menselijke voortplanting, etcetera.

Nou, die oude tijden zijn voorbij. Tegenwoordig begrijpen we de wereld om ons heen – we hebben de kosmos in kaart gebracht, we zijn meester over agrarische technieken, en we hebben het menselijk genoom ontcijferd. Samengevat, de vooruitgang van wetenschap en technologie in de 20^e eeuw hebben de noodzaak voor God (elk soort van god) verwijderd.

Meer in het bijzonder, dit is wat ik geloofde...

Alle dingen – van de uitgestrekte kosmos tot de microscopische cel – zijn het resultaat van ongecontroleerde natuurlijke processen gedurende miljoenen en miljarden jaren. Alles kan uitgelegd worden door het stoffelijke – er is geen reden voor enige notie van het metafysische. Alles is het resultaat van een wonderbaarlijke kansrekening, bijeengehouden door chemische systemen, natuurlijke wetten en natuurkundige eigenschappen. Slimme mensen met telescopen en microscopen hebben voor eens en altijd “de code ontcijferd” door middel van de technologie van de 20e eeuw. De “feiten” van de wetenschap overtroeven alles wat filosofisch of godsdienstig is. Einde verhaal.

De introductie van de publieke omroep-documentaire “The Miracle Of Life” (“Het wonder van het leven”), met een Emmy-award bekroond, vat misschien wel mijn ideeën het beste samen:

Vier en een half miljoen jaar geleden was de jonge planeet aarde een massa van kosmisch stof en deeltjes. Zij was bijna geheel bedekt door de ondiepe oerzeeën. Krachtige winden verzamelden willekeurige deeltjes uit de atmosfeer. Sommige daarvan werden afgezet in deze zeeën. Getijden en stromingen veegden de moleculen bij elkaar. En ergens in deze oude oceaan begon het wonder van het leven... De eerste georganiseerde vorm van primitief leven was een minuscuul protozoön. Miljoenen protozoönen bevolkten de oude zeeën. Deze vroege organismen leefden volledig onafhankelijk in hun zeewater-wereld. Ze bewogen rond in hun aquatische omgeving, zich voedend met bacteriën en andere organismen... Vanuit deze eencellige organismen ontwikkelde zich al het leven op aarde. ¹¹

Een simpele gedachte

Soms is één simpele gedachte genoeg om de fundering van een compleet gedachtensysteem te doen schudden....

Tijdens een jongerensportkamp tegen het eind van 1999 had ik ineens een spontane openbaring.

“Zorg ervoor dat je kinderen genoeg water drinken,” werd ons verteld. “Hydrateren, hydrateren, hydrateren, dat is de sleutel.”

“Geen probleem,” dacht ik. “Iedereen kent dit basisprincipe van de *voedingswetenschappen*.”

Toen realiseerde ik mij iets....

Toen ik als kind aan sport deed, werd water slechts uitgedeeld als een beloning. Zelfs als we even een moment rust hadden aan de waterfontein, dan hield onze trainer de tijd in de gaten zodat we niet teveel zouden drinken. “Je krijgt er pijn in je zij van!” zeiden ze. Sterker nog, tijdens de rust kregen we alleen plakjes sinaasappel, want drinken zou “ons kramp bezorgen en ons vertragen”.

Toen herinnerde ik me mijn vaders sportervaring toen hij een kind was. In zijn generatie namen atleten zelfs zouttabletten – soms in grote hoeveelheden. Trainers beschouwden hydrateren tijdens een wedstrijd als taboe.

Ka-zip (of hoe het dan ook klinkt als de sluiters van een camera klikt)! Ik had één van die fotografische ervaringen, waarin een waarheid ineens scherpgesteld wordt en voor altijd bij je blijft...

Wetenschap is niet statisch. Wetenschap verandert met het verstrijken der tijd. Het waarneembare bewijs verandert niet, maar de wetenschappelijke interpretatie ervan verandert...

In mijn eenvoudige illustratie hadden drie generaties atleten te maken met drie verschillende denkbeelden met betrekking tot de voedingswetenschappen. Het waarneembare bewijs met betrekking tot water en het menselijk lichaam veranderde niet, maar de wetenschappelijke presentatie (en in het bijzonder, de publieke perceptie) van dat bewijs avanceerde op zijn minst drie keer in slechts enkele decennia.

Om de een of andere reden daagde die simpele gedachte mij uit.

Om de een of andere reden brak op dit onbeduidende moment in mijn leven een dam, wat een vloedgolf van verreikende vragen deed uitstromen.

Ik moest opnieuw het waarneembare bewijs onder ogen nemen. Het was tijd om mijn decennia oude vooronderstellingen ten aanzien van wetenschap, natuur en technologie te onderzoeken. Ik besloot terug te gaan naar de basis van het grote geheel van de wereld om me heen... ik begon te lezen en te studeren...

WAT IK ONTDEKTE

Hoe leggen wetenschappers tegenwoordig de oorsprong van het universum uit?

De oerknaltheorie ("Big Bang") en de gerelateerde "kosmische inflatie"-theorieën zijn tot de dag van vandaag nog steeds de dominante wetenschappelijke hypothesen met betrekking tot de oorsprong van het universum. Volgens deze onderling gerelateerde concepten werd het universum tussen 13 en 20 miljard jaar geleden gevormd door de willekeurige, kosmische explosie van een subatomaire bal die ruimte, tijd, massa en energie in alle richtingen uiteensloeg. Alles – het complete heelal – ontstond uit een initiële stip van oneindige dichtheid (ook bekend als een "singulariteit"). Deze stip (die bestond buiten ruimte en tijd) kwam uit het niets, zonder reden, alleen om zonder reden te exploderen. Gedurende een periode van 10 miljard jaar ontwikkelden deze nieuw geschapen ruimte, tijd, massa en energie zich tot opmerkelijk geordende en volledig functionele sterren, sterrenstelsels en planeten, inclusief onze eigen aarde.

Klinkt bekend.... Ik ga verder....

Hoe verklaren wetenschappers tegenwoordig de oorsprong van het leven?

In het algemeen is de evolutietheorie nog steeds de fundering van het wetenschappelijke wereldbeeld van vandaag. Het merendeel van de tekstboeken leert ons dat organisch leven voortkwam uit anorganisch materiaal via een uitsluitend natuurlijk mechanisme in een pre-biotische aarde. Vervolgens ontwikkelde die oorspronkelijke levensvorm zich tot complexere levensvormen middels een proces van willekeurige mutaties en natuurlijke selectie. Samengevat, de wetenschappelijke meerderheidshypothese is dat alles wat wij om ons heen zien over een lange tijdsperiode werd geschapen door materie die willekeurig inwerkte op andere materie.

Dat is zo ongeveer wat ik me er van herinner – geen grote verandering hier...
Wacht! Mijn sceptische brein begon te malen...

Hoe kan niks exploderen? Waar kwam al die massa en energie vandaan? Wat veroorzaakte het vrijkomen ervan? Hoe organiseerde deze explosie van alles zich (uit het niets)? Hoe kan eenvoud complexiteit worden? Waar kwamen de chemische elementen vandaan? Waar kwamen de wiskundige wetten en natuurkundige eigenschappen vandaan? Hoe verklaren we het ontwerp, de complexiteit en de precieze afstelling die kenmerkend zijn voor de spiraalvormige sterrenstelsels, de zonnestelsels en de sterren?

Hoe ontstond leven uit gesteente? Hoe veranderde een reptiel in een vogel? Waarom zien we vandaag reptielen niet veranderen in vogels? Waarom hebben we geen tussenvormen in onze musea? Waarom hebben we nooit gunstig uitwerkende mutaties waargenomen? Waar komt de informatiecode in DNA vandaan? Waar kwam de taalkundige conventie vandaan die DNA kan vertalen? Hoe kunnen we de willekeurige ontwikkeling verklaren van het menselijk oog, voortplantingssystemen, spijsverteringssystemen, hersenen, hart en longen? Kunnen deze dingen zich daadwerkelijk geleidelijk en willekeurig ontwikkelen met het verstrijken der tijd?

Tjonge! Wat was er met me aan de hand?

Mijn bewustzijn was werkelijk een stroom van scepticisme aan het bevaaren. Alles dat ik wist (en dacht dat te weten) over de wereld om me heen was niet meer logisch. Ik kon niet meer terug! Als ik intellectueel eerlijk was tegen mezelf, dan kon ik me niet meer terugtrekken in mijn vroegere manier van denken.... Ik moest gewoonweg vooruitgaan en persoonlijk kijken naar het waarneembare bewijs.... Maar, waar te beginnen?

Toevalligerwijs had een collega zojuist een aantal hedendaagse biologieboeken verzameld. Ik opende er een voor de lol, en ik was verbijsterd door de eerste pagina die ik zag. Daar was hetzelfde evolutionaire overzicht van de soorten dat ik mij herinnerde van de muur van mijn middelbare schoolklas. Het was een boomachtige afbeelding met een aantal simpele levensvormen aan de onderkant en een reeks complexere wezens naar de bovenkant toe. Ik dacht altijd dat dat een redelijke presentatie was, maar nu begon mijn sceptische brein te tolleren...

Afgezien van theoretische problemen aangaande de 'boom' zelf, hoe zit het met de evolutionaire processen die benodigd zijn om allereerst de eerste simpele levensvorm aan de onderkant van de grafiek te verkrijgen?

Hoe werkt de evolutietheorie nu eigenlijk?

De evolutieboom in mijn middelbare schoolklas had alleen betrekking op de macro-evolutionaire verbindingen tussen organische wezens. Maar tijdens mijn vlotte studie vond ik op zijn minst vijf andere fundamentele evolutionaire fasen die vereist zijn vóórdat er een mogelijkheid tot organisch leven bestaat. Sterker nog, binnen de theorie als geheel lijkt elke fase essentieel voor de volgende fase...

De eerste is "**Kosmische Evolutie**" – het idee dat ruimte, tijd, massa en energie op de een of andere manier "explodeerden" (of uitzetten) vanuit het niets in de plotse "Big Bang" die de geboorte van ons universum was. De tweede fase is "**Stellaire Evolutie**". Aangezien de oerknal niets anders zou hebben geproduceerd dan Waterstof, Helium en een variëteit aan subatomaire deeltjes, moeten deze elementen op de een of andere manier gecondenseerd zijn tot sterren door een of ander evolutionair proces. De derde fase is "**Chemische Evolutie**". Volgens de algemeen geaccepteerde gedachte zijn Waterstof en Helium (en mogelijk Lithium) de enige chemische elementen die door de "Big Bang" werden geproduceerd. Ten gevolge van de ongelooflijke hitte en druk in de sterren ontwikkelden deze elementen zich op een of andere manier tot de overige 88 natuurlijke chemische elementen die we vandaag de dag waarnemen.

De vierde fase is "**Planetaire Evolutie**". Het wordt aangenomen dat de complexe chemische elementen die zich ontwikkelden in de oude sterren vervolgens werden uitgestoten, mogelijk op het moment van de gewelddadige dood van stellaire levenscycli, waarbij grote wolken met rondslingerende mengsels vrijkwamen. Op de een of andere manier vormden deze wolken van chemische elementen exact afgestemde zonnestelsels, inclusief ons eigen zonnestelsel. De vijfde fase is "**Organische Evolutie**" (ook bekend als

“spontane generatie”). Deze theorie houdt in dat de planeet aarde begon als een gesmolten massa materie, enkele miljarden jaren geleden. Zij koelde vervolgens af en werd een vaste, droge brok gesteente. Daarna regende het miljoenen jaren lang op dat gesteente waardoor grote oceanen werden gevormd. Uiteindelijk kwam deze “prebiotische oersoep” (water + gesteente) tot leven en bracht de eerste zelfvoortplantende organische systemen voort.

Oké, ik had nu meer vragen dan ooit tevoren, maar ik had tenminste de basis van de zogenaamde evolutionaire boom bereikt. Dit is waar de zesde fase van de algemene evolutietheorie plaatsvindt – “**Macro-evolutie**”. Men denkt dat alle levende wezens een gemeenschappelijke voorouder delen: een relatief eenvoudig “simpel” eencellig organisme, dat evolueerde uit anorganisch materiaal (de zogenaamde “oersoep”). In essentie zijn vogels en bananen, vissen en bloemen allemaal genetisch aan elkaar gerelateerd. Oh, en we moeten er nog één toevoegen... de zevende en laatste fase van de theorie is “**Micro-evolutie**”. Micro-evolutie is de variatie en de variëteit aan eigenschappen die tot uiting komen binnen seksueel compatibele “soorten” van organismen. Voorbeelden zijn de variëteiten binnen de verschillende soorten paarden, honden, katten, etcetera. Deze “variatie binnen een soort” is wat Darwin waarnam in het midden van de 19e eeuw, en wat we vandaag de dag nog steeds waarnemen...

Oké, laten we dit samenvatten...

De evolutie theorie blijkt uit zeven verschillende en onderling gerelateerde fasen te bestaan, door de wetenschap in de volgende volgorde geplaatst:

Kosmische Evolutie	De ontwikkeling van tijd, ruimte, massa en energie uit het niets
Stellaire Evolutie	De ontwikkeling van complexe sterren uit de chaotische eerste elementen
Chemische Evolutie	De ontwikkeling van alle chemische elementen uit de oorspronkelijke twee elementen
Planetaire Evolutie	De ontwikkeling van planetaire systemen uit rondwervende elementen
Organische Evolutie	De ontwikkeling van organisch leven uit anorganisch materiaal (gesteente)
Macro-evolutie	De ontwikkeling van een levensvorm uit een totaal andere levensvorm
Micro-evolutie	De ontwikkeling van variaties binnen een levensvorm

Het is interessant dat de wetenschappelijke boeken en de televisiedocumentaires verklaren dat alleen de 7e fase – Micro-evolutie – is waargenomen en gedocumenteerd. De eerste zes fasen van evolutie zijn slechts aannames... Maar dat is oké: is het niet logisch om Micro-evolutionaire waarnemingen te gebruiken om de puzzelstukken in elkaar te passen in de andere vereiste fasen van evolutie?

Wacht. Waar kwam dit in eerste instantie allemaal vandaan? Begon dit echt allemaal met Darwin? Is dit allemaal in Darwins boek? Heb ik dat boek wel gelezen? Het lijkt er op dat iedereen zich herinnert Darwins “*Origins of Species*” (“*Het ontstaan van soorten*”) te hebben gelezen, maar hoevelen van ons hebben dit ook daadwerkelijk gedaan? Darwinistische evolutie werd in mijn middelbare school biologiesles gepresenteerd als zo’n vaststaand feit, dat er gewoonweg geen reden was om een stap terug te doen en het originele theoretische betoog te lezen...

Maar dat was toen – en dit is nu. Ik besloot om voor mezelf Darwins boek te lezen...

Charles Darwin en zijn Het ontstaan van soorten

In 1831 bevond Charles Darwin zich als passagier op het zeilschip *HMS Beagle*. Zijn vijf jaar durende reis bracht hem naar de kusten van Zuid-Amerika, waar hij verschillende soorten dieren observeerde. Eén soort, de Galapagos vink, trok Darwins aandacht in het bijzonder. Hij bestudeerde de vogels, verzamelde monsters, en observeerde dat zij verschillende snavelafmetingen en –vormen hadden. Deze waargenomen

variaties inspireerden de initiële ontwikkeling van Darwins “theorie van ontstaan”. In 1836 keerde hij naar Engeland terug.

In 1842 begon Darwin met de ontwerpversies van “*On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*”, vaak kortweg “*Origins of Species*” genoemd. (“*Over het ontstaan van de soorten door middel van natuurlijke selectie, ofwel het behoud van begunstigde soorten in het gevecht voor leven*”). Zijn werk werd zwaar beïnvloed door Sir Charles Lyells “*Principles of Geology*” (“*Principes van de geologie*”, 1830) en Thomas Malthus’ “*An Essay On The Principle Of Population*” (“*Een essay over het principe van populatie*”, 1798). “*Origins of Species*” werd uiteindelijk in 1859 gepubliceerd.

Maar raad eens? Ik vond het een goed boek. Samengevat: “*Origins of Species*” stelt voor dat “natuurlijke selectie” het mechanisme is waardoor een oorspronkelijk eencellig organisme zich geleidelijk zou kunnen hebben ontwikkeld tot alle soorten die we tegenwoordig waarnemen – zowel flora als fauna. In het algemeen presenteert Darwin een evolutietheorie die hij beschrijft als “*afstamming met modificatie*”. Het is prettig te lezen, en het bevat een fascinerende hypothese voor die tijd.

Desalniettemin, 100 jaar later realiseerden wetenschappers zich dat aan Darwins basistheorie gesleuteld moest worden – “natuurlijke selectie” is een behoudend proces, niet een middel om complexiteit uit eenvoud te ontwikkelen. Toen wetenschappers de aard van de genetica begonnen te begrijpen, zagen zij zich genooddaakt om Darwins originele theorie bij te stellen. Zij stelden voor dat natuurlijke selectie in samenwerking met genetische mutatie de ontwikkeling van alle soorten uit een gemeenschappelijke voorouder mogelijk maakten. Hoewel werkelijk gunstige mutaties nog nooit zijn waargenomen (wetenschappers hebben alleen schadelijke, “neerwaartse” mutaties waargenomen) is dit tegenwoordig de algemeen geldende theorie met betrekking tot evolutionaire veranderingen.

Maar hoe zit het dan met de “gemeenschappelijke voorouder” aan de onderkant van de evolutionaire boom?...

Spontane generatie en de eerste levensvorm

Darwinistische (en neo-Darwinistische) evolutie richt zich alleen op het mechanisme voor modificaties in de tijd tussen verschillende soorten organismen. De evolutietheorie behandelt nog steeds niet het eerste organisme dat door toeval ontstond op onze zogenaamde “primitieve planeet” – dit wordt “spontane generatie” genoemd.

Zonder externe inmenging in beschouwing te nemen is “spontane generatie” de enig mogelijke uitleg voor de eerste organismen op aarde. Het concept gaat ver terug in de tijd, naar Anaximander, een Grieks filosoof in de 6e eeuw voor Christus, die voorstelde dat leven ontstond uit modder wanneer die werd blootgesteld aan zonlicht. Hoewel Darwins theorie zich concentreerde op het mechanisme voor evolutionaire veranderingen tussen levensvormen, hield hij tevens vol dat het oorspronkelijke leven voortkwam uit een “kleine poel” waarin zonlicht inwerkte op organische zouten. In de jaren ’20 stelden de wetenschappers Oparin en Haldane deze basistheorie van “spontane generatie” bij door te verkondigen dat een “hete waterige soep” van eenvoudig leven werd geproduceerd onder inwerking van ultraviolet licht op een primitieve atmosfeer van water, ammonia en methaan.

Terwijl ik doorging met lezen, ontdekte ik een interessant thema. Het publiek in het algemeen en de onderwijzende media leken zich prima te vinden in deze basistheorieën en aannamen. Maar toch, gedurende de laatste decennia is de wetenschappelijke gemeenschap steeds onrustiger geworden. Nadat de wetenschap en de technologie van de 20e eeuw de filosofische behoefte aan metafysische zaken wisten te verwijderen, begonnen de wetenschap en technologie van de 21e eeuw zaken te openbaren die niet verklaard kunnen worden door puur naturalistische processen.

In ogenschouw nemend hoe de prebiotische soep wordt aangehaald als een reeds vastgestelde realiteit in zo vele discussies over de oorsprong van het leven, komt de realisatie dat er absoluut geen positief bewijs is voor het bestaan ervan min of meer als een schok. ^[2]

Iets klopte hier niet – wetenschappers uit alle hoeken (atheïstisch, agnostisch en theïstisch) verklaarden dat *spontane generatie al honderd jaar geleden weerlegd werd!*^[3]

Sterker nog, evolutionaire wetenschappers zelf begonnen de kans te onderzoeken dat een zelfstandig levend, eencellig organisme (een bacterie, bijvoorbeeld) kon ontstaan door een toevallige combinatie van de bouwstenen voor leven (aminozuren, bijvoorbeeld). Harold Morowitz, een gerespecteerd natuurkundige van Yale University en auteur van “*Origin of Cellular Life*” (“*De oorsprong van cellulair leven*”, 1993), verklaarde dat de kans op een spontane generatie van enige aard 1 op $10^{100.000.000.000}$ bedroeg.^[4]

Sir Fred Hoyle, een populair agnosticus die “*Evolution From Space*” (*Evolutie uit de ruimte*”, 1981) schreef, stelde dat deze kans 1 op $10^{40.000}$ was (“hetzelfde als de waarschijnlijkheid dat een tornado die door een schroothoop raast een Boeing 747 samenstelt”).^[5]

Francis Crick, een atheïst en mede-ontdekker van de DNA-structuur in 1953, noemt leven “bijna een wonder”.^[6] Hij was niet in staat om de metafysische implicaties van zijn DNA-ontdekking te rationaliseren, en daarom ontwikkelde hij in de jaren '70 zijn “interstellaire kiemen” theorie.

Overigens, wetenschappers definiëren “statistische onmogelijkheid” als een waarschijnlijkheid van 1 op 10^{50} (1 in 100.000 miljard, miljard, miljard, miljard, miljard). Dus, of het nu gaat om een kans is van 1 op $10^{100.000.000.000}$ of een kans van 1 op $10^{40.000}$, het is duidelijk dat het idee dat leven zich ontwikkelde uit niet-leven aan de wetenschappelijke standaard van statistische onmogelijkheid heeft voldaan.

Ik denk dat biochemicus en Nobelprijswinnaar George Wald van Harvard University de zaak perfect belichtte toen hij verklaarde:

Men hoeft slechts de omvang van deze taak te overdenken om toe te geven dat de spontane generatie van leven onmogelijk is. Maar toch: hier zijn we, naar ik geloof, als een resultaat van spontane generatie. ^[7]

Nou, wat zijn deze wetenschappers nu aan het ontdekken?... Waarom komen ze met zulke hoge onwaarschijnlijkheden tegen hun eigen theorieën? Waarom stellen ze nieuwe (en enigszins vreemde) aannames voor zoals DNA-kiemen uit buitenaardse culturen?...

Laten we verder kijken...

DNA en de onmogelijkheid van informatie

De DNA-molecule is één van de grootste wetenschappelijke ontdekkingen aller tijden. DNA werd voor het eerst beschreven door James Watson en Francis Crick in 1953^[8] en is de befaamde opslagplaats van genetische informatie die de lichamelijke karakteristieken van elk organisme vaststelt. Het duurde tot het midden van 2001 voordat het Menselijk Genoom Project en Celera Genomics gezamenlijk de ware natuur en de complexiteit van de digitale code in het DNA presenteerden. We weten nu dat elke menselijk DNA-molecule zo'n 35.000 genen bevat, samengesteld uit chemische componenten die gerangschikt zijn in ongeveer 3 miljard precieze sequenties. Zelfs de DNA-molecule voor de eencellige bacterie E-coli bevat genoeg informatie om de complete verzameling van de *Encyclopedia Britannica* encyclopedie te vullen.

DNA (“deoxyribonucleic acid”) is een molecule met een dubbele streng die in elkaar is gedraaid tot een spiraalvorm, net als een wenteltrap. Elke streng bestaat uit een suiker-fosfaat ruggengraat en verscheidene basischemicaliën die in paren zijn bevestigd. De vier basischemicaliën die de treden van de wenteltrap vormen zijn adenine (A), thymine (T), cytosine (C) en guanine (G). Deze traptreden werken als de “letters” van het genetische alfabet. In combinaties van complexe volgordes vormen zij woorden, zinnen en paragrafen die vervolgens dienen als instructies voor de vorming en het functioneren van de betreffende

cel. Misschien is het zelfs toepasselijker om de A, T, C en G in de genetische code van het DNA te vergelijken met de "0" en de "1" in de binaire code van computersoftware. Net als software in een computer, is de DNA-code de genetische taal die de informatie naar de organische cel communiceert.

De DNA-code is, net als een harddisk met binaire code, erg simpel in zijn basisstructuur, die in paren is gerangschikt. Maar de volgorde en het functioneren van de code is vreselijk complex. Door middel van recente technologieën zoals röntgen-kristallografie weten we nu dat een cel niet zomaar een "klonter protoplasma" is, maar een microscopisch wonder dat complexer is dan de space shuttle. De cel is zeer complex en maakt gebruik van gigantische aantallen fenomenaal precieze DNA-instructies om elke functie te controleren.

Hoewel de DNA-code zelf opmerkelijk complex is, stond de wetenschap volledig versteld door het vertaalsysteem voor deze informatie. Net als in elke andere taal betekenen letters en woorden niets buiten de context van de taalconventie die gebruikt wordt om die letters en woorden betekenis te geven. Dat is de kern van de moderne informatietheorie. Een simpel binair voorbeeld is het verhaal van de "Midnight Ride of Paul Revere" ("De Middernacht Rit van Paul Revere"). In dat beroemde verhaal uit de Amerikaanse geschiedenis vraagt Paul Revere een vriend om één lamp in het raam van de kerk te plaatsen als de Britse (vijandelijke) troepen over land zouden naderen, en twee lampen als zij over zee zouden naderen. Zonder een gemeenschappelijke taalconventie die door Paul Revere en zijn vriend gebruikt kon worden, zou die poging tot communicatie niets hebben betekend. Welnu, neem nu dat simpele voorbeeld en vermenigvuldig dat met een factor met honderden nullen.

We weten nu dat de DNA-molecule een ingewikkeld berichtensysteem is. De bewering dat DNA voortkwam uit willekeurige processen is hetzelfde als de bewering dat informatie kan voortkomen uit willekeurige processen. Vele wetenschappers beargumenteren dat de chemische bouwstenen van de DNA-molecule verklaard kunnen worden aan de hand van natuurlijke materiële processen over miljoenen jaren. Maar de verklaring van de materiële basis van een bericht is volledig onafhankelijk van de informatie die uitgezonden wordt door middel van die materie. Daarom hebben de bouwstenen niks te maken met de oorsprong van het complexe bericht zelf.

Een eenvoudige illustratie is de volgende: de informatieve inhoud van de zinsnede "natuur en ontwerp" heeft niks te maken met het schrijfmateriaal dat ervoor werd gebruikt, of het nu inkt was, of verf, krijt of een kleurpotlood. Sterker nog, de zinsnede kan geschreven worden in binaire code, Morse-code of rooksignalen, maar het bericht blijft hetzelfde ongeacht het gebruikte medium. Het mag duidelijk zijn dat er geen relatie bestaat tussen de informatie zelf en de materiële basis die gebruikt werd om de informatie over te brengen.

Enkele huidige theorieën beargumenteren dat zelf-organiserende eigenschappen binnen de basischemicaliën zelf de informatie in de eerste DNA-molecule voortbrachten. Anderen beweren dat externe zelf-organiserende krachten de eerste DNA-molecule schiepen. Maar al deze theorieën moeten de onlogische conclusie omarmen dat het materiaal dat gebruikt wordt om de informatie te verzenden ook de informatie zelf produceert. Hoewel ik geen wetenschapper ben, vertelt de logica mij dat de informatie in de genetische code volledig onafhankelijk moet zijn van de chemische samenstelling van de DNA-molecule.

Is al dit wetenschapsgedoe wel logisch? Is mijn interpretatie van de ontzagwekkende complexiteit van de DNA-molecule, die we pas sinds kort zijn begonnen te begrijpen, wel correct? Ikzelf ben van mening dat ieder, die er op uit gaat en het wonder van de DNA-molecule werkelijk bestudeert, net als ik overdonderd moet zijn met ontzag – dit ongelooflijke microscopische, digitale, fouten-corrigerende, overvloedige, zelf-duplicerende informatie-opslag- en verwerkingssysteem, met zijn eigen intrinsieke taalconventie en met het potentieel om elk organisme te ontwikkelen uit ruw biologisch materiaal!

Het is verbazingwekkend te bedenken dat dit opmerkelijke stuk machinerie, dat het ultieme vermogen bezit om elk levend ding te construeren dat ooit heeft bestaan op de aarde, van de reusachtige sequoia boom tot het menselijk brein, al zijn eigen componenten kan opbouwen in slechts enkele minuten en minder weegt dan 10^{-16} gram. Het is verschillende duizenden miljoenen miljoenen malen kleiner dan de kleinste functionele machine die ooit door de mens is gebouwd.^[9]

Door de ontdekking, het in kaart brengen en de bepaling van de organisatie van de DNA-molecule begrijpen we nu dat organisch leven gebaseerd is op een immens complexe informatiecode en dat zulke informatie, net als de meest complexe softwarecodes van deze tijd, niet geschapen of geïnterpreteerd kan worden zonder enige vorm van “intelligentie”. Voor mij betekende het waarlijk begrijpen van de wetenschappelijke realiteit van de DNA-molecule de genadeslag voor mijn levenslange vooronderstelling dat leven voortkwam uit niet-leven door middel van willekeurige materialistische krachten. Zelfs gedurende triljoenen jaren is de ontwikkeling van DNA statistisch gezien onmogelijk.

Maar hé, laten we wat dieper graven... als DNA de informatie-opslagplaats is die werkt als een blauwdruk voor celontwikkeling, hoe zien deze functionele cellen er dan uit? Zijn ze echt wel zo gecompliceerd?

De complexiteit van de “eenvoudige” cel

Elk mens begint als een cel, gevormd door de vereniging van de eicel van de moeder en het sperma van de vader. Die enkele cel bevat de digitale code om duizenden andere soorten cellen te maken, van vetcellen tot botcellen – van hersencellen tot longcellen. Er zijn spiercellen, huidcellen, adercellen, capillaire cellen en bloedcellen... uit die ene oorspronkelijke cel zal het menselijk lichaam uiteindelijk ongeveer 30 triljoen cellen verkrijgen die tezamen een symfonie van verschillende functies uitvoeren.

In de eerste helft van de vorige eeuw namen wetenschappers nog steeds aan dat de cel een relatief eenvoudige klonter protoplasma was. Zonder elektronenmicroscopen en andere technologieën werd de cel behandeld als een soort “zwarte doos” die op mysterieuze wijze zijn diverse functies uitvoerende – een onwaarneembare collectie “gelatine-moleculen” waarvan de inwendige werking onbekend was.

Door de wonderen van de technologie van de 21e eeuw begrijpen wetenschappers nu het volgende:

Hoewel de kleinste bacteriële cellen ongelooflijk klein zijn, met een gewicht van minder dan 10^{-12} gram, is toch elke cel effectief een echte tot micro-niveau geminiaturiseerde fabriek, samengesteld uit honderdduizend miljoen atomen, veel gecompliceerder dan enige door de mens gebouwde machine en absoluut zonder weerga in de niet-levende wereld. ^[10]

Elke microscopische cel is functioneel zo gecompliceerd als een kleine stad. Wanneer de cel 50.000 keer vergroot wordt door middel van een elektronenmicroscop, dan zien we dat de cel bestaat uit meerdere complexe structuren, elk met een verschillende rol in de werking van de cel. Gebruiken we de stad als vergelijking, dan is dit een simpel overzicht dat de ontzagwekkende ingewikkeldheid en ontwerp van een typische cel onthult:

<u>Stad</u>		<u>Cel</u>
Arbeiders	=>	Proteïnes (eiwitten)
Krachtcentrale	=>	Mitochondria
Wegen	=>	Actine vezels, Microtubules
Vrachtwagens	=>	Kinesine, Dyneïne
Fabrieken	=>	Ribosomen
Bibliotheek	=>	Genoom (DNA, RNA)
Recyclingfabriek	=>	Lysosoom
Politie	=>	Chaperonne-eiwitten
Postkantoor	=>	Golgi-apparaat

Wanneer we dieper graven in de cellulaire wereld, dan onthult de technologie zwarte dozen binnen de vroegere zwarten dozen. Met de ontwikkeling van de wetenschap worden steeds meer van deze zwarte dozen geopend. Zo is een “onverwachte Lilliput-wereld” blootgelegd met zó’n enorme complexiteit dat het de evolutietheorie tot een breekpunt heeft gebracht. ^[11]

Wauw! En dat is op celniveau. Als de cel al zo complex is, hoe zit het dan met de meest eenvoudige organismen die uit deze celstructuren zijn opgebouwd? Bestaat “eenvoudig” leven wel, nu we de organismen kunnen zien met de nieuwste microbiologische en biochemische technologie?

Het wonder van het “eenvoudige” organisme

Als de fundering van het hedendaagse evolutionaire denken bestaat uit het eerste, eenvoudige, eencellige organisme dat geschapen werd in de prebiotische oersoep, wat is dan zo’n “eenvoudig” organisme? Bestaat zo iets überhaupt? Zou zo’n organisme –zelfs het allereerste- niet zelf brandstof moeten kunnen produceren, energie kunnen opwekken, zijn eigen soort kunnen reproduceren, etcetera?

Vandaar de vraag: wat is “eenvoudig”?

Ik veronderstel dat een bevruchte menselijke eicel er eenvoudig uitziet op het moment van bevruchting, een ééncellige klont die niet groter is dan een speldenknop. Desalniettemin, we weten nu dat deze amorfe klont een hoeveelheid informatie bevat die equivalent is aan 6 miljard “chemische letters” – genoeg code om 1000 boeken mee te vullen, elk 500 pagina’s dik en met een lettergrootte zo klein dat een microscoop nodig is om ze te kunnen lezen. ^[12] Door het wonder van het DNA is elke menselijke eigenschap al vastgesteld op het moment van bevruchting. Binnen enkele uren begint deze ene cel zich te reproduceren en groeit een voortstuwingssysteem van trilharen die de bevruchte eicel (nu een “zygoot” genoemd) naar de baarmoeder beweegt. Binnen zes dagen heeft de originele cel (nu “embryo” genoemd) zijn informatiebibliotheek al meer dan 100 keer gereproduceerd. Uiteindelijk zal deze gelatineklont zich opsplitsen tot meer dan 30 triljoen cellen die samen het menselijk lichaam vormen. Als op dat moment alle chemische DNA “letters” in boekvorm zouden worden gedrukt, dan zouden deze boeken de Grand Canyon vijftig keer zouden kunnen vullen! ^[13]

Oké, ik zie hierin niets “eenvoudigs”...

Maar dat is een menselijke eicel, niet een eenvoudig, onafhankelijk bestaande biologische entiteit. Laten we een stap terug doen en naar een eenvoudig organisme kijken dat in de natuur bestaat.

Een “eenvoudige” bacterie bijvoorbeeld?

Nee, laten we alleen kijken naar een onderdeel van een “eenvoudige” bacterie – zijn voortbewegingsmechanisme...

Het zogenaamde “bacterieel flagellum” (zweepstaartje) is wat een bacterie voortstuwt door zijn microscopische wereld. Het bacterieel flagellum bestaat uit ongeveer 40 verschillende proteïne-onderdelen, inclusief een stator, een rotor, een aandrijf-as, een U-verbinding en een propeller. Door middel van de technologie van de 21e eeuw begrijpen we nu dat een simpele bacterie een microscopische buitenboordmotor heeft! De individuele onderdelen worden zichtbaar wanneer deze 50.000 keer vergroot worden door een elektronenmicroscoop. Deze microscopische motoren draaien op 100.000 toeren per minuut. Maar toch kunnen ze ongelooflijk snel stoppen. Het duurt feitelijk maar een kwartslag om te stoppen, naar een andere versnelling te schakelen en vervolgens met 100.000 toeren per minuut de andere kant op te draaien! De flagellaire motor is watergekoeld en zó geschakeld in een mechanisme van sensoren dat de bacterie zelfs ‘feedback’ van zijn omgeving krijgt! ^[14]

Dat is gewoonweg duizelingwekkend! Hoe valt dit te vergelijken met de buitenboordmotoren die wij kennen? Zijn onze mechanische motoren ontworpen en dan gebouwd volgens technische specificaties? Natuurlijk! Welnu, maak zo’n zelfde buitenboordmotor duizend keer efficiënter en verklein hem met een factor met vele nullen. De complexiteit is onvoorstelbaar! Zelfs met onze technologie van de 21e eeuw zullen we nooit een dergelijke micromachine kunnen bouwen.

Michael Behe, een biochemicus die doceert aan Lehigh University, bedacht een term voor het ontwerp-fenomeen dat inherent is aan moleculaire machines zoals de bacteriële flagellaire motor –

“Onherleidbare Complexiteit” – “een enkel systeem bestaand uit meerdere goed aangepaste, interactieve onderdelen die bijdragen aan de basisfunctie, waarbij de verwijdering van een enkel onderdeel ertoe leidt dat het systeem effectief ophoudt te functioneren.” ^[15]

Net als in een mechanische motor is elk onderdeel van de flagellaire motor absoluut noodzakelijk voor het functioneren van het geheel. Daardoor kon ik logisch gezien geen naturalistische, evolutionaire verklaring bedenken voor het bestaan van het bacterieel flagellum. Bovendien zou niemand ooit verwachten dat een buitenboordmotor, zij het mechanisch of biologisch, het product zou zijn van een willekeurige assemblage van onderdelen. Buitenboordmotoren zijn ontworpen en gebouwd!

Natuurlijk heb ik slechts één voorbeeld genomen. Het bacterieel flagellum is slechts één van vele duizenden ingewikkelde, goed ontworpen moleculaire machines. En neem nu eens deze principes van ontwerp en “onherleidbare complexiteit” en pas deze toe op wonderen als het menselijk oog, oor, hart, longen en hersenen. Serieus, hoe kunnen we de geleidelijke en willekeurige ontwikkeling van dergelijke complexe systemen logisch uitleggen?

Hoe zit het met het menselijk hart? Het is een wonderbaarlijk efficiënte en duurzame hydraulische pomp waarvan elke ingenieur alleen maar kan dromen.....

En de menselijke hersenen? Deze kunnen worden beschouwd als een computersysteem, 1000 maal sneller dan een Cray supercomputer en met meer verbindingen dan alle computers, telefoonsystemen en elektronische apparaten op de hele planeet samen... ^[16]

Wacht. Ik herinner me dat Darwin hier iets over zei...

Als het zou kunnen worden aangetoond dat er een complex orgaan bestaat dat onmogelijk zou kunnen zijn gevormd door talrijke, opeenvolgende, kleine modificaties, dan zou mijn theorie absoluut ineenstorten. ^[17]

Oké, in Darwins eigen woorden, laten we weer verder graven en kijken naar een van deze complexe organen – het menselijk oog...

De complexiteit van het oog en andere organen

Het menselijk oog is enorm gecompliceerd – een perfect en onderling gerelateerd systeem van ongeveer 40 individuele subsystemen, waaronder het netvlies, de pupil, de iris, het hoornvlies, de lens en de optische zenuw. Het netvlies, bijvoorbeeld, heeft ongeveer 137 miljoen speciale cellen die op licht reageren en een bericht naar de hersenen sturen. Ongeveer 130 miljoen van de cellen lijken op staven en zorgen voor zwart-wit zicht. De andere zeven miljoen zijn kegelvormig en zorgen ervoor dat we kleur zien. De cellen van het netvlies ontvangen licht-implicaties, die vertaald worden door elektrische pulsen en via de optische zenuw naar de hersenen verzonden worden. Een speciaal onderdeel van de hersenen, de visuele cortex genaamd, interpreteert de pulsen in termen van kleur, contrast, diepte, etcetera, waardoor we de “foto’s” van onze wereld kunnen zien. Het is ongelooflijk dat het oog, de optische zenuw en de visuele cortex compleet onafhankelijke en gescheiden subsystemen zijn. En toch ontvangen, bezorgen en interpreteren zij gezamenlijk tot 1.5 miljoen pulsberichten per seconde! Het zou tientallen Cray supercomputers kosten, perfect geprogrammeerd en zonder gebreken samenwerkend, om zelfs maar in de buurt te komen van zo’n prestatie. ^[18]

Dat is zo indrukwekkend! Het is overduidelijk dat het oog niet kan werken en dus geen doel heeft, als niet alle subsystemen aanwezig zijn en perfect samenwerken op exact hetzelfde moment. Logisch gezien is het onmogelijk dat willekeurige processen, opererend door middel van de geleidelijke mechanismen van natuurlijke selectie en genetische mutatie, 40 onafhankelijke subsystemen kunnen scheppen, als deze geen voordelige werking hebben op het geheel tot het allerlaatste moment van ontwikkeling en samenwerking.

Hoe ontstonden de lens, netvlies, optische zenuw, en alle andere onderdelen in gewervelde dieren die een rol spelen in het ‘zien’? Immers, natuurlijke selectie kan niet onafhankelijk kiezen tussen de optische zenuw

en het netvlies. De totstandkoming van de lens heeft geen betekenis in afwezigheid van een netvlies. De gelijktijdige ontwikkeling van alle structuren nodig voor zicht is onvermijdelijk. Omdat onderdelen die onafhankelijk ontwikkelen niet gebruikt kunnen worden, zijn zij beide betekenisloos, en verdwijnen misschien zelfs op den duur. Aan de andere kant vereist een gelijktijdige, gezamenlijke ontwikkeling een samenkomst van onvoorstelbaar kleine waarschijnlijkheden. ^[19]

Het voorgaande representeert de kern van “onherleidbare complexiteit”. Complexe organen die bestaan uit noodzakelijke subsystemen kunnen niet het resultaat zijn van willekeurig toeval. Of, om bovenstaande woorden te gebruiken, zo’n ontwikkeling kan slechts het resultaat zijn van “onvoorstelbaar kleine waarschijnlijkheden”. Wat mij betreft betekent dit “statistische onmogelijkheid”.

Nu ik er aan denk, ik herinner me nu dat Darwin specifiek de onherleidbare complexiteit bespreekt in *Origins of Species*:

Om te veronderstellen dat het oog, met al zijn onnabootsbare composities voor het bijstellen van de scherpte aan verschillende afstanden, voor het toelaten van verschillende hoeveelheden licht, en voor het corrigeren van sferische en chromatische verschillen, gevormd zou kunnen zijn door natuurlijke selectie lijkt, dat beken ik eerlijk, absurd tot in de hoogst mogelijke graad. ^[20]

Nou, hoe ging Darwin dan om met de duizelingwekkende realiteiten van het oog in de jaren 1850? Hoe “absurd” onwaarschijnlijk het ook was, hij zette toch door met zijn theorie en wees op eenvoudiger oogstructuren die aangetroffen worden in eenvoudiger wezens. Hij redeneerde dat de complexere ogen geleidelijk ontwikkelden uit eenvoudiger ogen.

Maar deze hypothese voldoet niet meer. Naast de microbiologische en genetische informatie-problemen ervan toont de paleontologie ons nu dat “eenvoudige wezens” ter wereld kwamen met complexe structuren al volledig intact. Zelfs de eenvoudige trilobiet heeft een oog (compleet met een dubbele lens) dat volgens de huidige standaarden als een optisch wonder wordt beschouwd.

Wacht. De trilobiet doet me ergens aan denken... Voordat ik verder ga met onherleidbare complexiteit en ontwerp, heb ik nog één andere gedachte met betrekking tot Darwin en zijn oorspronkelijke beweringen...

Tussenvormen en het fossielenbestand

Laten we eerst enkele van Darwins bijzonder eerlijke verklaringen bekijken:

Ten eerste, als soorten afstammen van andere soorten middels onwaarneembaar kleine veranderingen, waarom is het dan niet zo dat we overal talrijke tussenvormen zien? Waarom is de natuur niet compleet in de war in plaats van de duidelijk gedefinieerde soorten, zoals we ze zien? ^[21]

Maar, als volgens deze theorie talrijke tussenvormen moeten hebben bestaan, waarom vinden we deze dan niet in ontelbare hoeveelheden ingebed in de korst van de aarde? ^[22]

Tenslotte, wanneer we niet naar een bepaald tijdperk kijken, maar naar alle tijdperken, als mijn theorie waar is, dan moeten ontelbare intermediaire variëteiten, die alle soorten van dezelfde groep verbinden, zeker hebben bestaan. ^[23]

Waarom is dan niet elke geologische formatie en elk geologisch stratum gevuld met zulke tussenvormen? De geologie toont zo’n geleidelijk ontwikkelde organische keten zeker niet; en dit is misschien wel het duidelijkste en ernstigste bezwaar dat tegen mijn theorie kan worden ingebracht. ^[24]

Sinds Darwin zijn oorspronkelijke theorie heeft voortgebracht, hebben wetenschappers gezocht naar fossiele bewijzen die wijzen op organische overgangen. Bijna 150 jaar later is er nog steeds geen bewijs voor fossiele overgangsvormen gevonden in het fossielenbestand. In Darwins eigen woorden, als zijn theorie van “macro-evolutie” waar zou zijn, dan zouden we een enorm aantal fossielen in overgangsvormen

van biologische ontwikkeling moeten zien. Sterker nog, gebaseerd op standaard wiskundige modellen zouden we veel meer tussenvormen in biologische ontwikkeling moeten vinden dan complete exemplaren. En toch zien we er één – geen enkel echt overgangsexemplaar is ooit gevonden.

Onze musea bevatten tegenwoordig honderden miljoenen fossielen (waarvan 40 miljoen alleen al in het Smithsonian Natural History Museum). Als Darwins theorie waar zou zijn, dan zouden we op zijn minst tientallen miljoenen onbetwistbare overgangsvormen moeten zien. We zien er geen enkele. Zelfs wijlen Stephen Jay Gould, Professor in Geologie en Paleontologie aan Harvard University en vooraanstaand woordvoerder van de evolutietheorie tot aan zijn recente overlijden, bekende dat “de extreme zeldzaamheid in het fossielenbestand stand houdt als het beroepsgeheim van de paleontologie.” ^[25]

Hij gaat verder:

De geschiedenis van de meeste fossiele soorten bevat twee kenmerken die niet overeenstemmen met gradualisme: 1. Stasis. De meeste soorten tonen geen veranderingen in een bepaalde richting gedurende hun bestaan op aarde. Ze verschijnen in het fossielenbestand zichtbaar ongeveer hetzelfde als wanneer ze verdwijnen... 2. Plotselinge verschijning. In elk plaatselijk gebied is het zo dat een soort niet geleidelijk opkomt door een gestage transformatie van zijn voorouders; de soort verschijnt ineens en ‘compleet gevormd’. ^[26]

De evolutionaire bomen die onze tekstboeken versieren hebben alleen data aan de uiteinden en de knooppunten van hun takken; de rest is gevolgtrekking, hoe redelijk dan ook, niet het bewijs van fossielen. ^[27]

Wacht! Ik moet dit nader verklaard hebben! Zijn er *enkele* overgangsvormen, of *geen enkele*? Als Gould gebruik maakte van termen als “extreme zeldzaamheid” en “de meeste soorten tonen geen veranderingen in een bepaalde richting” wanneer hij spreekt over het fossielenbestand, dat moet dan toch betekenen dat er toch op zijn minst enkele overgangsvormen zijn. Nietwaar?

Auteur Luther Sunderland bekeek dezelfde kwestie, dus besloot hij om een definitief antwoord te verkrijgen van de topmusea zelf. Sunderland interviewde vijf vertegenwoordigers van gerespecteerde musea, erkende autoriteiten in hun individuele studierichtingen, waaronder vertegenwoordigers van het American Museum, het Field Museum of Natural History in Chicago, en het British Museum of Natural History. Geen van de vijf vertegenwoordigers kon een enkel voorbeeld geven van een overgangsrreeks van gefossiliseerde organismen van de ene soort planten of dieren naar een andere. ^[28]

Het British Museum of Natural History gaat er prat op de grootste fossielencollectie in de wereld te hebben. Onder de vijf gerespecteerde vertegenwoordigers die Sunderland interviewde was Dr. Colin Patterson, Senior Paleontoloog aan het British Museum en redacteur van een prestigieus wetenschappelijk tijdschrift. Patterson is een bekend expert met een gedegen kennis van het fossielenbestand. Hij was niet in staat om een enkel voorbeeld te geven van een macro-evolutionaire overgang. Sterker nog, Patterson schreef een boek voor het British Museum of Natural History getiteld “*Evolution*” (“*Evolutie*”). Toen hij gevraagd werd waarom hij geen enkele foto van een tussenvorm had opgenomen in zijn boek, antwoordde Patterson:

... Ik ben het volledig met je opmerkingen eens over het gebrek aan directe illustraties van evolutionaire tussenvormen in mijn boek. Als ik van het bestaan ervan wist, fossiel of levend, dan zou ik deze zeker hebben bijgesloten. Je suggereert dat een kunstenaar gebruikt zou moeten worden om zulke transformaties te visualiseren, maar waarvandaan zou hij de informatie krijgen? Eerlijk, ik zou het niet kunnen aanleveren, en als ik het aan artistieke vrijheden zou moeten overlaten, zou dat de lezer niet misleiden? Ik schreef de tekst voor mijn boek vier jaar geleden. Als ik het nu zou schrijven, dan denk ik dat het nogal anders zou zijn geworden. Gradualisme is een concept waar ik in geloof, niet alleen vanwege Darwins gezag, maar ook omdat mijn begrip van de genetica dit lijkt te vereisen. Maar toch zijn Gould en de mensen van het American Museum moeilijk tegen te spreken wanneer ze zeggen dat er geen tussenvormen zijn. Als een paleontoloog houd ik mij bezig met het filosofische probleem van de identificatie van ancestrale vormen in het fossielenbestand. Je zegt dat ik op zijn minst “een foto van het fossiel moet tonen

waarvan elk soort organisme is afgeleid.” Ik zal open kaart met je spelen – er is geen enkel fossiel waarvoor men een waterdicht argument zou kunnen hebben.” ^[29]

Oké, ik wilde dat even afmaken. In mijn onderzoek heb ik geen enkele tussenvorm gevonden. Daarom, gebaseerd op Darwins eigen woorden, vond zijn oorspronkelijke theorie van macro-evolutionaire voortgang nooit plaats. Paleontologie was een geheel nieuwe wetenschap in het midden van de 19e eeuw en nu, ongeveer 150 jaar later, weten we dat het fossielenbestand niet de ondersteuning levert die Darwin zelf vereiste.

David B. Kitts, PhD (Dierkunde) is Hoofd Curator van het Department of Geology aan het Stoval Museum. In een evolutionair tijdschrift schreef hij:

Ondanks de heldere belofte dat de paleontologie een middel biedt om evolutie te “zien”, heeft deze een aantal stekelige moeilijkheden voor evolutionisten opgeleverd, de meest notoire daarvan is de aanwezigheid van “gaten” in het fossielenbestand. Evolutie vereist overgangsvormen tussen soorten en de paleontologie verstrekt deze niet... ^[30]

N. Heribert Nilsson, een beroemd botanist, evolutionist en professor aan de Lund University in Zweden, gaat verder:

Mijn pogingen om evolutie experimenteel aan te tonen, uitgevoerd over meer dan 40 jaar, zijn volledig mislukt... Het fossiele materiaal is nu zo compleet dat het onmogelijk is om nieuwe klassen te voort te brengen, en het gebrek aan overgangsrreeksen is niet het gevolg van een gebrek aan fossiel materiaal. De ontbrekende gaten zijn werkelijk, zij zullen nooit ingevuld worden. ^[31]

Zelfs de populaire pers pikt het al op. Dit is uit een artikel in *Newsweek* magazine:

De ontbrekende schakel tussen mens en apen, waarvan de afwezigheid de godsdienstige fundamentalisten sinds Darwins dagen heeft getroost, is slechts de meest glamoureuze in een hele hiërarchie van spookwezens... hoe langer wetenschappers hebben gezocht naar overgangsvormen tussen soorten, hoe gefrustreerder zij zijn geworden. ^[32]

En een laatste gedachte:

In de jaren na Darwin hoopten zijn aanhangers voorspelbare progressies te vinden... deze zijn niet gevonden – en toch sterft het optimisme een koppige dood, en pure fantasie is de tekstboeken binnengeslopen. ^[33]

Dus, wat zou Darwin zeggen?

Nu, na meer dan 120 jaar met daarin de meest uitgebreide en nauwgezette geologische exploratie van elk continent en elke oceaانبodem, is het beeld oneindig veel levendiger en completer dan het was in 1859. Formaties zijn ontdekt met honderden miljarden fossielen en onze musea zijn gevuld met meer dan 100 miljoen fossielen van 250.000 verschillende soorten.

De beschikbaarheid van deze overvloed aan harde wetenschappelijke gegevens zou objectieve onderzoekers in staat moeten stellen om te bepalen of Darwin op het juiste spoor was. Wat is het beeld dat de fossielen ons hebben gegeven? De gaten tussen de hoofdgroepen van organismen zijn zelfs groter geworden en onbetwistbaarder. Zij kunnen niet langer genegeerd of weggerationaliseerd worden door een beroep te doen op de imperfectie van het fossielenbestand. ^[34]

Bedankt voor het meegaan in dit zijspoor. Nu, terug naar de kennis van de 21e eeuw van microbiologie, genetica en ontwerptheorie...

Ontwerptheorie

Oké, waar bevind ik me nu met wat ik weet?

De evolutietheorie verklaart dat alles slechts *schijnbaar* ontworpen is. Richard Dawkins, auteur van *The Blind Watchmaker (De Blinde Horlogemaker)* en een professor aan Oxford University (Verenigd Koninkrijk), is waarschijnlijk de leidende voorstander van de evolutietheorie sinds de dood van Stephen Jay Gould.

Dawkins schrijft:

Biologie is de studie van gecompliceerde dingen die de indruk wekken dat ze zijn ontworpen voor een doel.^[35]

Hij gaat verder:

... de levende resultaten van natuurlijke selectie maken een overweldigende indruk op ons met de schijn dat zij ontworpen zijn, als door een meester-horlogemaker...^[36]

Desalniettemin is Dawkins een atheïst die trouw volhoudt dat de ontwerpkenmerken die we zien slechts een illusie zijn - dat deze verbazingwekkende complexe systemen een toevallig produkt zijn van natuurlijke selectie.

Het is interessant dat we op alle andere gebieden van menselijke exploratie zien dat “ontwerp een ontwerper vereist.” Daarom is ontwerpdetectie een eerste vereiste voor vele disciplines, waaronder archeologie, antropologie, forensische wetenschappen, strafrechtelijke jurisprudentie, copyrightwetten, patentwetten, ‘reverse engineering’, crypto-analyse, ‘random’ getallen generatie, en SETI (“the Search for Extra-Terrestrial Intelligence”, de zoektocht naar intelligent buitenaards wezen). In het algemeen vinden we dat “gespecificeerde complexiteit” een betrouwbare indicator is voor de aanwezigheid van een intelligent ontwerp. Toeval kan weliswaar complexiteit uitleggen, maar niet specificatie. Een willekeurige reeks letters is complex, maar niet gespecificeerd (het is betekenisloos). Een sonnet van Shakespeare is zowel complex als gespecificeerd (het is betekenisvol). Je kan geen sonnet van Shakespeare hebben zonder Shakespeare.^[37]

Het is opmerkelijk dat het SETI project, een miljarden dollars kostende poging om de kosmos af te scannen op zoek naar intelligentie, gebaseerd is op één simpele notie: als we ergens radiogolven vinden die een geordende volgorde van geluiden bevat, dan hebben we ergens in het universum intelligentie ontdekt! Denk daar eens over na? De hele premisse van deze wetenschappers is dat je geen geordend geluid kunt hebben (zoals de punten en strepen in een Morse bericht) zonder een intelligente bron. Ik vind dat een enorm sterke gedachte!

Charles B. Thaxton, een postdoctoraal onderzoeker met een doctoraal in Scheikunde van Harvard University, is het er mee eens:

...een intelligente communicatie via radiosignalen van een afgelegen sterrenstelsel zou enthousiast ontvangen worden als bewijs voor een intelligente bron. Zou de volgorde van berichten in de DNA molecule niet ook prima facie bewijs zijn voor een intelligente bron? Immers, DNA is niet alleen vergelijkbaar met een opeenvolging van berichten als Morse code, het is precies zo'n opeenvolging van berichten.^[38]

Dus, waar leidt dit nu toe? Als we onze vroegere vooronderstellingen van ons afschudden en onze organische wereld logisch bestuderen –zoals we doen met de meeste andere dingen- dan beginnen we de zaken wat anders te zien....

‘Intelligent Design’ en machines

Welnu, hoe leg ik nu een verband tussen de organische en de anorganische wereld? “Intelligent Design” (“Intelligent Ontwerp”) is evident wanneer we een mechanische machine aan een nader onderzoek ontwerpen. Het ontwerp van een machine, eenvoudig of complex, is duidelijk zichtbaar. Of een machine nu van lage of hoge kwaliteit is, zijn ontwerper is zowel noodzakelijk als evident. Informatietheorie stelt dat concept en ontwerp alleen het resultaat kunnen zijn van een brein. Zelfs de lagere kwaliteit van een slecht ontworpen machine kan de noodzakelijkheid van een intelligent ontwerper niet verdoezelen.

Machines, zoals gedefinieerd door Frans biochemicus en Nobel-laureaat Jacques Lucien Monod (1910-1976), zijn “doelgerichte complexiteiten van materie die, energie verbruikend, specifieke taken uitvoeren.”^[39] Volgens deze vakkundige definitie zijn levende systemen in feite machines. Een levend organisme voldoet aan de definitie van een machine, zelfs tot op het moleculaire niveau.

In het midden van de 18e eeuw werd de “machine-analogie” van biologische systemen succesvol ontkracht door David Hume, omdat we volgens hem slechts konden raden wat zich afspeelde op het moleculaire niveau^[40]. Maar de fenomenale ontdekkingen in de afgelopen decennia hebben eindelijk ondubbelzinnig aangetoond dat levende systemen wel degelijk machines zijn – zelfs tot op het diepste, moleculaire niveau!^[41]

Pas in de afgelopen twintig jaar, met de komst van de moleculaire biologische revolutie en met de vooruitgang in de cybernetische- en computertechnologie, werd het eindelijk mogelijk om Hume’s kritiek te ontkrachten en eindelijk is de analogie tussen organismen en machines overtuigend geworden...in elke richting waarin de biochemicus tuurt, reizend door het bizarre moleculaire labyrint, ziet hij apparaten en toestellen die herinneren aan onze eigen twintigste eeuwse wereld van geavanceerde technologie.^[42]

Vanwege de metafysische implicaties van leven dat het gevolg is van “Intelligent Design”, proberen velen onder ons de voorgaande stellingen te verwerpen en een mechanisme te zoeken waardoor complexe biologische machines op natuurlijk wijze zouden kunnen voortkomen door willekeurig toeval.

Maar, ik zag daarin nu een overweldigende tegenspraak...

Wat betreft de oorsprong van het leven zijn er maar twee mogelijkheden: schepping of spontane generatie. Er is geen derde optie. Spontane generatie werd honderd jaar geleden weerlegd, maar dat leidt ons maar tot één andere conclusie, die van een bovennatuurlijke schepping. We kunnen dat op filosofische gronden niet accepteren; daarom kiezen we ervoor om in het onmogelijke te geloven: dat het leven spontaan door toeval ontstond!^[43]

Sir Arthur Keith, een beroemd Brits evolutionair antropoloog en anatoom, verklaart:

Evolutie is onbewezen en onbewijsbaar. We geloven het alleen omdat het enige alternatief een bijzondere Schepping is, en dat is ondenkbaar.^[44]

H.S. Lipson, een Professor in de Natuurkunde aan de University of Manchester (Verenigd Koninkrijk), gaat verder:

Feitelijk is evolutie in zekere zin een wetenschappelijke religie geworden; bijna alle wetenschappers hebben het geaccepteerd, en velen zijn bereid om hun waarnemingen ‘om te buigen’ om deze ermee te laten overeenstemmen.^[45]

Statistiek en onmogelijkheid

Ik ga dit onderwerp nog één keer goed bekijken...

Kan leven willekeurig ontstaan uit anorganisch materiaal? Niet volgens de wiskundigen.

In de afgelopen 30 jaar hebben een aantal prominente wetenschappers geprobeerd de waarschijnlijkheid te berekenen dat een onafhankelijk, ééncellig organisme, zoals een bacterie, het gevolg zou kunnen zijn van een toevallige combinatie van reeds aanwezige bouwstenen. Harold Morowitz berekende deze waarschijnlijkheid als een kans van 1 op $10^{100.000.000.000}$. Sir Fred Hoyle berekende de kans dat alleen de proteïnen van een amoëbe door toeval zouden ontstaan als een kans van 1 op $10^{40.000}$.

...de waarschijnlijkheden berekend door Morowitz en Hoyle zijn overrompend. Deze waarschijnlijkheden deden Fred Hoyle verklaren dat de waarschijnlijkheid van spontane generatie ‘ongeveer hetzelfde is als de waarschijnlijkheid dat een tornado door een schroothoop raast en uit de inhoud daarvan een Boeing 747 zou kunnen samenstellen.’ Wiskundigen vertellen ons dat elke gebeurtenis met een onwaarschijnlijkheid groter dan 1 op 10^{50} in het koninkrijk van de metafysica thuishoort – met andere woorden: een wonder. ^[46]

Harold Morowitz, een atheïstisch natuurkundige, formuleerde mathematische modellen door een bouillon van levende bacteriën voor te stellen die verhit wordt totdat al de complexe chemicaliën erin ontbonden zijn tot de basisbouwstenen. Morowitz gebruikte natuurkundige berekeningen om te concluderen dat, nadat de mengsels afgekoeld zijn, de kans dat een enkel bacterie weer door toeval wordt geassembleerd een kans heeft van 1 op $10^{100.000.000.000}$. ^[47] Wauw! Hoe kan ik zo'n statistiek bevatten? Als volgt: het is waarschijnlijker dat ik een miljoen jaar lang elke week de Staatsloterij zou winnen door elke week slechts één loterijkaartje te kopen.

In antwoord op de waarschijnlijkheden berekend door Morowitz, schreef Robert Shapiro, auteur van *“Origins – A Skeptic’s Guide to the Creation of Life on Earth”* (*“Oorsprong – Een Gids van een Scepticus tot de Schepping van Leven op aarde”*):

De onwaarschijnlijkheid die in het spel is bij de generatie van slechts één bacterie is zo groot dat het alle overwegingen over tijd en ruimte reduceert. Met zulke waarschijnlijkheden als gegeven doen de tijd tot de zwarte gaten verdampen en de ruimte tot het einde van het universum er helemaal niet meer toe. Als we er op zouden wachten, zouden we waarachtig op een wonder zitten wachten. ^[48]

Sir Fred Hoyle vergeleek de waarschijnlijkheid dat het leven door toeval ontstond met het op een rij zetten van 10^{50} (een tien met vijftig nullen er achter) blinde mensen, deze elk een door elkaar gehusselde Rubiks kubus geven en er dan achter te komen dat zij allen de kubus op hetzelfde moment hebben opgelost. ^[49]

Met betrekking tot de oorsprong van het leven verklaarde Francis Crick, winnaar van de Nobelprijs in de biologie voor zijn werk met de DNA-molecule, in 1982:

Een eerlijk mens, gewapend met alle kennis die ons nu ter beschikking staat, zou kunnen stellen dat op dit moment de oorsprong van het leven in zekere zin bijna een wonder is, zo veel voorwaarden zijn er die vervuld moeten zijn om het te laten beginnen. ^[50]

Een laatste “experiment”

Het is opmerkelijk dat juist voordat ik dit hoofdstuk afmaakte, een vriend mij confronteerde met het bewijs dat men leven had geschapen in een “willekeurig” laboratorium-experiment. Na enige discussie realiseerde ik mij dat mijn vriend de “vonk en soep” experimenten uit de jaren '50 bedoelde, toen mannen als Harold Urey en Stanley Miller mengsels van kokend water, ammonia, methaan en waterstof door ingewikkelde “elektrische vonkensystemen” van bekens en reageerbuisen leidden. In die experimenten was men in staat om sporen te produceren van één of twee aminozuren – de “bouwstenen” van leven – en deze werden daarom door de media gehuldigd als bewijs voor de mogelijkheid van spontane generatie op een prebiotische aarde. ^[51]

Deze “ontworpen” experimenten hadden echter te kampen met vele onvermelde problemen. Het grootste probleem was dat de belangrijkste bijproducten van deze soepen bestonden uit teer (85%) en carbonzuren (13%), die beide giftig zijn voor levende systemen. Afgezien van alle andere problemen, is het produceren

van een spoor aminozuur in een laboratorium-experiment hetzelfde als het produceren van een baksteen om vervolgens te verklaren dat we daarmee hebben ontdekt hoe we op een willekeurige manier een wolkenkrabber in New York kunnen ontwerpen en bouwen.

Nadat we het wetenschappelijk materiaal wat uitvoeriger hadden besproken, wendde ik mij tot mijn vriend en besloot ik hem een aardige, levendige illustratie voor te leggen...

“Neem een kikker en stop deze in een mixer. Laat de mixer nu zeven minuten draaien, of totdat de kikker is opgeklopt tot een schuimende brei.”

Hij keek me toch aan met zo'n blik....

“Giet het mengsel in een open doos en zet de doos een paar miljoen jaar in de zon.. Na een paar miljoen jaar pak je de doos op en bekijk je de inhoud...”

Ik knikte en vroeg hem: “Heb je nu een kikker?”

Hij hoefde maar een seconde na te denken...

“Nee, je hebt nog steeds kikkersoep,” lachte hij.

“Zo is het precies,” was ik met hem eens. “Hoe kun je nu iets anders hebben dan een soepachtige mix die de bouwstenen van kikkerleven bevat? Zonder informatie die het allemaal aan elkaar kan breien, heb je niks dat lijkt op een onafhankelijk organisme.”

In deze simpele illustratie zorgde ik voor de aanwezigheid van alle benodigdheden om een kikker te maken. Ik zorgde voor elk chemisch element, aminozuur, proteïne en molecule waaruit de organische structuur van de kikker bestaat. Maar toch, als ik deze illustratie in de context plaats van een “prebiotische soep” op een primitieve aarde, dan zouden we van geluk mogen spreken als zich ook maar een spoorelement of aminozuur zou ontwikkelen over eenzelfde periode – laat staan de biologische componenten van een complete kikker!

De wereld ontdekken vanuit een onpartijdig standpunt

Als materie inwerkend op materie gedurende een lange tijdsperiode alles kan scheppen, dan zou ik naar de bergen in Colorado moeten kunnen gaan en natuurlijke computers, camera's en mobiele telefoons moeten vinden. Zoals we hebben gezien zijn deze anorganische toestellen allemaal veel minder complex dan een “eenvoudige” organische bacterie. En toch vinden veel mensen mijn stelling in het gunstigste geval “dwaas”. Waarom? Of het nu organisch of anorganisch is, de complexiteit en het ontwerp zijn overduidelijk.

Om dit concept nu naar een eenvoudiger niveau te brengen, onderzocht ik mijn horloge (het mijne is digitaal). Ik overpeinsde de onderling afhankelijke systemen van siliconenchips, bedrading en de LED cijfers. Zelfs naar de tegenwoordige technologische maatstaven is dat een relatief simpel apparaat. Maar bestaat er enige twijfel dat het geproduceerd werd door een groep ontwerpers en mechanische ingenieurs, en toen in productie werd gebracht door een team van automatisatie-specialisten?

En toen nam ik de tijd om naar de pols onder mijn horloge te kijken. Ik ben ondertussen erg gewend aan de simpliciteit ervan. Ik keek wat dichterbij naar de huid en de haarfollikels. Ik raakte ze aan. Ik dacht na over de zenuwen die mijn brein vertelden om die aanraking te vertalen. Toen keek ik wat dichterbij en dacht na over de microscopische samenstelling van elk van mijn cellen. Ik stelde me de complexe moleculaire stad aan het werk voor, en dacht na over het wonder van mijn hersenen die me in staat stellen om me zoiets voor te stellen. Ik dacht na over de aderen juist onder de oppervlakte van mijn huid. Ik dacht na over hoe mijn hart zuurstofrijk bloed door die aderen stuurt om mijn pols en hand levend te houden. Ik dacht na over hoe mijn longen opvullen en weer leeglopen en zo zuurstof voor mijn hart produceren.

En toen kneep ik mijn hand samen. Ik dacht na over de miraculeuze communicatie die plaatsvond in die milliseconde. Ik bracht een gedachte voort – mijn brein verwerkte de onbewuste instructie en vertaalde het in een taak voor mijn lichaam – mijn zenuwstelsel bezorgde die taak bij mijn pols – en mijn pols voerde die taak perfect uit. Ik had eigenlijk nooit nagedacht over wat er nu zojuist gebeurde? Hoe kan zo'n onderling verbonden systeem zich nu geleidelijk en willekeurig door de tijd ontwikkelen?

En het houdt niet op... mijn spijsvertering – hoe ontwikkelde zich dat gedurende miljoenen jaren? Zonder verwerkte energie, hoe konden mijn vroegste, zich nog ontwikkelende voorouders ook maar bestaan? Mijn aandeel in een tweedelig voortplantingssysteem – kom op zeg, hoe kan zich dat nu willekeurig ontwikkelen over miljoenen jaren door natuurlijke selectie en genetische mutatie? Hoe draag je nieuwe en verbeterde genetische informatie over zonder eerst de mogelijkheid van reproductie te hebben? Eindelijk dacht ik na over deze dingen!

En zo ontwikkelde ik uit al deze informatie een nieuwe stelling voor mijn kijk op het leven... we moeten onze voorgekauwde noties laten varen. Onze vooronderstellingen dumpen. Gewoon nadenken over deze zaken met een onpartijdige geest. Heeft dit alles “metafysische” implicaties? Jazeker. Maar dat zou ons toch niet moeten afschrikken om het bewijs logisch te onderzoeken? Waar komt het idee vandaan dat wetenschap en technologie in een naturalistisch vacuüm zouden moeten bestaan? Dat is geen echte wetenschap. Echte wetenschap is het observeren van het bewijs, het voorstellen van een hypothese, en vervolgens deze hypothese op verscheidene manieren testen. Filosofische vooronderstellingen hebben geen plaats in echte wetenschap. Als de wetenschap zaken onthult die buiten de grenzen van de bekende natuurkunde vallen, dan zou de wetenschap toegejuicht moeten worden vanwege haar onpartijdige bijdrage aan de filosofische en metafysische gedachte.

I. L. Cohen is een mathematicus, onderzoeker en auteur – een lid van de New York Academy of Sciences en verbonden aan het Archaeological Institute of America. In zijn boek, “*Darwin was Wrong – A Study in Probabilities*” (“*Darwin had het bij het verkeerde eind – Een Studie in Waarschijnlijkheden*”), schrijft Cohen:

In zekere zin overschrijdt het debat de confrontatie tussen evolutionisten en creationisten. We hebben nu een debat binnen de wetenschappelijke gemeenschap zelf; het is een confrontatie tussen wetenschappelijke objectiviteit en ingewortelde vooroordelen – tussen logica en emotie – tussen feit en fictie. ^[52]

...In de uiteindelijke analyse moet de objectieve wetenschappelijke logica overheersen – ongeacht wat het uiteindelijke resultaat is – ongeacht hoe vaak traditionele idolen in het proces ten val moeten worden gebracht. ^[53]

...het is tenslotte niet de taak van de wetenschap om de evolutieleer te verdedigen, en er tot het bittere eind achter te blijven staan – ongeacht welke onlogische en ongefundeerde conclusies deze biedt... Als in het proces van onpartijdige wetenschappelijke logica ontdekt wordt dat een schepping door een superintelligentie van buitenaf de oplossing is voor ons dilemma, laten we dan de navelstreng die ons al zo lang met Darwin heeft verbonden doorsnijden. Deze is verstikkend en stagneert ons. ^[54]

... elk concept voortgebracht door de evolutietheorie (en daarna aangepast) is imaginair en wordt niet ondersteund door de wetenschappelijk vastgestelde feiten van de microbiologie, fossielen, en mathematische waarschijnlijkheidsconcepten. Darwin had ongelijk. ^[55]

...De evolutietheorie zou wel eens de ergste vergissing ooit in de wetenschap kunnen zijn. ^[56]

Wat nu?

De logica schreeuwde me toe dat iemand (of iets) verantwoordelijk was voor het leven. En ik kon niet meer terug. Om intellectueel eerlijk te zijn tegen mezelf, moest ik vooruit blijven gaan en ontdekken wie (of wat)

alles wat ik zie had veroorzaakt. Het zou God kunnen zijn... of Moeder Natuur... of UFO's – maar er moest iets zijn...

Om eerlijk te zijn, ik voelde me hiermee niet erg op mijn gemak – de “metafysische” implicaties van wat wetenschap en technologie hadden onthuld bevielen me niet. Wat mij betreft was evolutie dood. De wereld had zichzelf niet gemaakt. En daarom moest mijn gerieflijke humanistische, materialistische wereldbeeld ook sterven. Omdat er iemand (of iets) was daarbuiten, vereiste de logica dat ook mijn relatieve kijk op alle zaken de deur uit moest...

Hoewel ik sceptisch was over mijn volgende onderwerp, moest ik blijven zoeken... Ik begon te lezen over de verscheidene mythen en verhalen over ons verleden en de geschiedenis. Ik bestudeerde de oude beschavingen. Ik bekeek kaarten van de oude wereld. Ik was gefascineerd door het archeologische bewijs. Sterker nog, ik had geen idee dat de mensheid al overheidsbestanden, statutaire wetten en wettelijke contracten opstelde in 2500 voor Christus. Ik had altijd gedacht dat de oudheidkundige geschiedenis slechts bestond uit orale tradities van zeer eenvoudige culturen. En toen begon ik de zogenaamde “heilige boeken” te lezen...

SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL I

Charles Darwin, *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (kortweg “Origin of Species”), Bantam Books, 1999 (herdruk van het origineel uit 1859).

De publicatie van Darwins “Origin of Species” in 1859 markeerde een dramatisch keerpunt in de wetenschappelijke gedachte. Sterker nog, dit boek revolutioneerde de wetenschap, filosofie en theologie door de theorie van natuurlijke selectie te veronderstellen. In tegenstelling tot de eeuwen van wetenschappers vóór hem, redeneerde Darwin dat de soorten niet allemaal tegelijkertijd door een goddelijke hand werden geschapen, maar begonnen met enkele eenvoudige vormen die muteerden en zich door de tijd aanpasten. “Origin of Species” is waarschijnlijk het meest invloedrijke boek ooit geschreven in de natuurwetenschappen.

Michael J. Behe, *Darwins Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, Simon & Schuster, 1996. *De fundering voor evolutionaire veranderingen moet plaatsvinden op het moleculaire niveau voordat deze een organisme kunnen veranderen, en in het verlengde daarvan een soort. Als dit niet gebeurt, zoals Behe overtuigend beargumenteert, dan is natuurlijke selectie niet in staat om dit proces te leiden en moet een ontwerper worden geponereerd om de ontwikkeling van leven op het moleculaire niveau te verklaren. Behe is geen creationist, en gaat dan ook niet zover om de ontwerper God te noemen, maar hij voorziet wel in een dwingend argument voor de noodzakelijkheid van “Intelligent Design”. Behe bekijkt de zogenaamde machines die verantwoordelijk zijn voor de processen zoals het zicht of het klonteren van bloed, en onderzoekt of deze uitgelegd kunnen worden door willekeurige mutaties of natuurlijke selectie. Zijn antwoord, gebaseerd op jaren van moleculaire studie, is dat de ontwerpfactor die in elk proces aanwezig is te groot en “onherleidbaar complex” is.*

Diverse wetenschappers, *Unlocking the Mystery of Life: The Scientific Case for Intelligent Design*, DVD, Illustra Media, 2002.

Is het leven op aarde – met al zijn ongelooflijke complexiteit en diversiteit – ontstaan uit een ongeleid evolutionair proces, zoals vele wetenschappers hebben gelooft sinds de tijd van Darwin? Of was er iets anders aan het werk? Tot kortgeleden was Darwins theorie relatief onbetwist door de wetenschappelijke gemeenschap. Maar nu wijst krachtig nieuw bewijs naar een opwindende verklaring bekend als de theorie van “Intelligent Design” (Intelligent Ontwerp). Dit is een fascinerende reis in het inwendige van de levende cellen, DNA, en moleculaire machines die wijzen naar het overweldigende bewijs voor Intelligent Design. Gemaakt met de nieuwste computeranimaties en inzichten van vooraanstaande wetenschappers.

Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Adler en Adler Publishers, Inc., 1985.

Een moleculair bioloog laat zien hoe snel opstapelend bewijs de basisveronderstellingen van het orthodoxe Darwinisme bedreigt. Hoewel de theorie correct lijkt te zijn met betrekking tot micro-evolutionaire veranderingen, lijkt de bewering dat de theorie de relaties tussen klassen en orders verklaart, of zelfs de oorsprong van het leven, gebaseerd op een slappe fundering, op zijn best. Niet alleen heeft de paleontologie gefaald om de fossielen te produceren die Darwin anticipeerde, maar ook hypothetische reconstructies van de belangrijkste evolutionaire ontwikkelingen – zoals de connectie tussen vogels en reptielen – beginnen er steeds meer uit te zien als fantasieën dan als serieuze stellingen.

Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?* Faithworks Publications, 2001.

De aan Berkeley opgeleide Doctor in de biologie, Jonathan Wells, toont wetenschappelijke ontdekkingen die je niet zal leren van middelbare school- of universiteitsboeken. De meest bekende boegbeelden van de evolutie – van afbeeldingen van apen die in mensen veranderen, tot vergelijkingen van vissen- en mensenembryo's, tot motten op boomstammen – zijn frauduleus of misleidend. Decennia lang zijn de biologiestudenten zaken geleerd die gewoonweg onwaar zijn. Deze boegbeelden van de evolutie verschijnen zelfs in de meest recente tekstboeken, alhoewel de wetenschappelijke literatuur gevuld is met bewijs dat deze onwaar zijn.

William A. Dembski, *Intelligent Design: The Bridge Between Science & Theology*, InterVarsity Press, 1999.

Een centraal werk van één van de vooraanstaande theoristen in de Intelligent Design beweging! Dembski beargumenteert dat intelligent design een cruciale verbinding vormt tussen wetenschap en theologie. Hij snijdt controversiële onderwerpen aan zoals de waarneming van Goddelijke activiteit in de natuur, de significante betekenis van wonderen, intellectuele uitdagingen voor de naturalistische evolutietheorieën, intelligent design als een informatietheorie, en meer.

Phillip E. Johnson, *Darwin on Trial*, InterVarsity Press, 1993.

Is Darwins evolutietheorie werkelijk een vastgesteld wetenschappelijk feit? Johnson, een Rechten-professor aan de Universiteit van Berkeley gespecialiseerd in de logica, ontleedt het wetenschappelijke bewijs voor Darwinisme en vindt dat het Darwinisme in logische zin ernstig tekortschiet en een ernstig gebrek vertoont aan bevestigend bewijs. Dit rigoreus –maar makkelijk leesbaar– boek is een geweldige introductie tot de controverse over evolutie versus schepping.

^[1] NOVA, "The Miracle of Life," WGBH Educational Foundation, 1986 (Swedish Television Corp., 1982), videoband.

^[2] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Adler en Adler, 1985, 261.

^[3] George Wald, "The Origin of Life," *Scientific American*, 191:48, May 1954.

^[4] Harold Marowitz, *Energy Flow in Biology*, Academic Press, 1968.

^[5] Sir Fred Hoyle, *Nature*, vol. 294:105, November 12, 1981.

^[6] Francis Crick, *Life Itself – Its Origin and Nature*, Futura, 1982.

^[7] George Wald, "The Origin of Life," *Scientific American*, 191:48, May 1954.

^[8] J.D. Watson en F.H.C. Crick, "Structure of Deoxyribose Nucleic Acid," *Nature*, 171:737 (1953).

^[9] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Adler en Adler, 338.

^[10] Idem, 250.

^[11] Michael J. Behe, *Darwins Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, Simon & Schuster, 1996, 18.

^[12] A. E. Wilder-Smith, *The Natural Sciences Know Nothing of Evolution*, T.W.F.T. Publishers, 1981, 82.

^[13] Mark Eastman en Chuck Missler, *The Creator Beyond Time and Space*, T.W.F.T. Publishers, 1996, 84.

^[14] Diverse wetenschappers, *Unlocking the Mystery of Life: The Scientific Case for Intelligent Design*, DVD documentaire van Illustra Media, 2002.

^[15] Michael J. Behe, *Darwins Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, Simon & Schuster, 1996, 39.

^[16] Eastman en Missler, *The Creator Beyond Time and Space*, 80.

^[17] Charles Darwin, *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (referred to simply as "Origin of Species"), Bantam Books, 1999 (herdruk van het origineel uit 1859), 158.

^[18] Lawrence O. Richards, *It Couldn't Just Happen*, Thomas Nelson, Inc., 1989, 139-140.

^[19] Dr. Ali Demirsoy, *Inheritance and Evolution*, Meteksan Publications, Ankara, 475.

^[20] Darwin, *Origin of Species*, 155.

^[21] Idem, 143.

^[22] Idem, 144.

^[23] Idem, 149.

^[24] Idem, 230.

^[25] *Natural History* 86(5), 1977, 14.

^[26] Idem, 13.

^[27] Gould, "Evolution's Erratic Pace", *Natural History*, Vol. 5, 1977.

^[28] Colin Patterson, persoonlijke correspondentie. Luther Sunderland, *Darwins Enigma: Fossils and Other Problems*, 4th edition, 1988, 88-90.

^[29] Idem.

^[30] *Evolution*, vol. 28, 467.

^[31] Nilsson citaat in *The Earth Before Man*, p. 51.

^[32] "Is Man a Subtle Accident," *Newsweek*, November 3, 1980.

^[33] David M. Raup, "Evolution and the Fossil Record," *Science*, vol. 213, July 1981, 289.

De realiteit van het meneslijk fossielenbestand in de laatste eeuw:

Ramapithecus werd algemeen beschouwd als de directe voorouder van de mens. Het is inmiddels vastgesteld dat hij slechts een uitgestorven soort Orangoetan is.

Pitldown-mens werd in de publicaties meer dan 40 jaar lang opgehemeld als de ontbrekende schakel. Maar hij is een vervalsing gebleken gebaseerd op een menselijke schedel en de kaak van een Orangoetan.

Nebraska-mens was een vervalsing gebaseerd op een enkele tand van een zeldzaam soort varken.

Javamens was gebaseerd op wazig bewijs van een dijbeen, een schedelpan en drie tanden die verspreid over een groot gebied werden gevonden over een tijdsperiode van een jaar. Het is nu gebleken dat de botten gevonden zijn in een gebied met vele menselijke resten. Het dijbeen wordt nu als menselijk beschouwd, terwijl de hersenpan van een aap afkomstig bleek te zijn.

Neanderthaler werd traditioneel afgeschilderd als een voorovergebogen aapmens. Het is nu alom aanvaard dat deze houding veroorzaakt werd door een ziekte en dat de Neanderthaler gewoon een variant van de mens is.

Australopithecus afarensis, ofwel "**Lucy**," werd vele jaren lang beschouwd als een ontbrekende schakel. Maar studies van het inwendige oor, schedel en botten hebben aangetoond dat zij slechts een pigmee-chimpansee was die een beetje meer rechtop liep dan sommige andere apen. Zij was niet op weg om een mens te worden.

Homo erectus wordt over de hele wereld gevonden. Hij is kleiner dan de gemiddelde mens van onze tijd, met een proportioneel kleiner hoofd en hersenafmeting. Maar de hersengroote is binnen het bereik van de moderne mens en studies van het middenoor hebben aangetoond dat hij hetzelfde was als de huidige Homo Sapiens. Resten zijn over de hele wereld gevonden in de nabijheid van gewone mensen, wat co-existentie suggereert.

Australopithecus africanus en **Pekingmens** werden gedurende verscheidene jaren gepresenteerd als ontbrekende aap-mens schakels, maar worden nu beiden beschouwd als Homo Erectus.

Homo habilis wordt nu algemeen beschouwd als een samenstelling van delen van verschillende andere "soorten", zoals Australopithecus en Homo Erectus, en wordt in het algemeen niet beschouwd als een geldige classificatie.

^[34] Luther D. Sutherland, *Darwins Enigma: Fossils and Other Problems*, 4th edition, Master Books, 1988, 9.

^[35] Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, ch. 1.

^[36] Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, ch. 2.

^[37] William A. Dembski, *The Design Inference: Eliminating Chance through Small Probabilities*, 1998.

^[38] Charles B. Thaxton, *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, Philosophical Library, 1984.

^[39] Voor Monods theorieën zie A. E. Wilder-Smith, *The Natural Sciences Know Nothing of Evolution*, T.W.F.T. Publishers, 1981; en Eastman en Missler, *The Creator Beyond Time and Space*, 43.

^[40] David Hume, *Dialogues Concerning Natural Religion*, Fontana Library Ed., Collins, 1779.

^[41] Eastman en Missler, *The Creator Beyond Time and Space*, 79.

^[42] Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, 340.

^[43] George Wald, "The Origin of Life," *Scientific American*, 191:48, May 1954.

^[44] David Hume, *Dialogues Concerning Natural Religion* (1779).

^[45] H.S. Lipson, "A Physicist Looks at Evolution," *Physics Bulletin*, vol. 31, May 1980, 138.

^[46] Mark Eastman, MD, *Creation by Design*, T.W.F.T. Publishers, 1996, 21-22.

^[47] Eastman en Missler, *The Creator Beyond Time and Space*, 76-77.

^[48] Robert Shapiro, *Origins – A Skeptic's Guide to the Creation of Life on Earth*, 1986, 128.

^[49] Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, Holt, Rinehart en Winston, 1983, 11.

^[50] Francis Crick, *Life Itself – Its Origin and Nature*, Futura, 1982.

^[51] Zie Harold C. Urey, *The Planets, Their Origin and Development*, Yale University Press, 1952; en Stanley Miller, *Science*, vol. 117, 1953, 528-529.

^[52] I. L. Cohen, *Darwin was Wrong – A Study in Probabilities*, New Research Publications, Inc., 1984, 6-7.

^[53] Idem, 8.

^[54] Idem, 214-215.

^[55] Idem, 209.

^[56] Idem, 210.

DEEL II

DE INTEGRITEIT VAN DE BIJBEL

De Bijbel lezen als “intellectuele oefening”

Voor mij was de Bijbel niets anders dan de andere oude godsdienstboeken – slechts een vertaling van een interpretatie van een interpolatie van een orale traditie – en daarom een boek zonder geloofwaardigheid of verbinding met de oorspronkelijke manuscripten (als deze al bestonden). Voordat deze reis begon, had ik geen interesse in het lezen van dit “ingewikkelde” mythologische boek. Desalniettemin, ik had nu veel plezier in mijn studie van de archeologie, en de archeologische boeken bleven maar verwijzen naar de Bijbel als een historische en geografische bron. Daarom voelde ik een behoefte om op zijn minst de Bijbel te lezen als een “intellectuele oefening”, zodat ik de mensen, plaatsen en gebeurtenissen in mijn andere boeken in een context kon plaatsen....

Nou, ik stond versteld!

Nee, echt!

Iedereen beweert de Bijbel gelezen te hebben, maar als het er echt op aan komt dan blijkt dat we dat eigenlijk helemaal niet hebben gedaan. Natuurlijk herinnerde ik me een paar van de verhalen, en ik kende zelfs sommige verzen uit mijn hoofd, maar ik had deze eeuwige bestseller nooit echt van begin tot eind gelezen zoals ik bijvoorbeeld een roman van Michener las. Welnu, ik kan dit echt aanraden – al is het alleen maar om het meest gepubliceerde en best gedistribueerde boek aller tijden gelezen te hebben.

De Bijbel als een historisch boek

De Bijbel is een fenomenaal relaas van de geschiedenis, bestaande uit 66 afzonderlijke boeken, geschreven over een periode van ongeveer 1600 jaar, door tenminste 40 verschillende auteurs. Het Oude Testament bevat 39 boeken, geschreven tussen ongeveer 1500 en 400 voor Christus, en het Nieuwe Testament bevat 27 boeken, geschreven tussen ongeveer 40 en 90 na Christus. De Joodse Bijbel (*Tanakh*) is hetzelfde als het Christelijke Oude Testament, met uitzondering van de rangschikking van de boeken. Het oorspronkelijke Oude Testament was voornamelijk geschreven in Hebreeuws, en enkele boeken in Aramees, terwijl het originele Nieuwe Testament geschreven werd in alledaags Grieks.

De Bijbel begint met de Joodse Schriftteksten. Het historische verslag van de Joden werd vele eeuwen lang vastgelegd op leren rollen en stenen tafelen, en onder de auteurs waren koningen, herders, profeten en andere leiders. De eerste vijf boeken heten de Wet, welke door Mozes geschreven en/of geredigeerd werden in de vroege jaren na 1400 voor Christus. Daarna, gedurende de volgende 1000 jaar, werden door het Joodse volk andere geschriften geschreven en verzameld. In ongeveer 450 voor Christus werden de Wet en de andere Joodse Schriftteksten samengevoegd door raden van rabbijnen (Joodse leraren), die vervolgens deze complete verzameling erkenden als het door God ingegeven heilige gezag van God (Elohim). Ergens in deze periode werden de boeken van de Hebreeuwse Bijbel gerangschikt naar onderwerp, en zo bevatte deze de Wet (*Torah*), de Profeten (*Nebiim*), en de Geschriften (*Ketubim*). De beginletters van deze Hebreeuwse woorden – T, N en K – vormen samen de naam van de Hebreeuwse Bijbel – the *Tanakh*.^[1]

De Hebreeuwse Bijbel werd al in 250 voor Christus door Joodse geleerden in het Grieks vertaald in Alexandrië, in Egypte. Deze vertaling werd bekend als de “Septuagint”, wat “70” betekent, een verwijzing naar de 70 vertalers (in werkelijkheid waarschijnlijk 72). Tijdens dit vertalingsproces werd de rangschikking van de boeken veranderd tot de rangschikking die we in de tegenwoordige Bijbel hebben: Historisch (Genesis – Esther), Poëtisch (Job – Hooglied), en Profetisch (Jesaja – Maleachi).^[2]

Hoewel de Joodse Schriftteksten met de hand werden gekopieerd, waren deze van kopie tot kopie extreem nauwkeurig. De Joden hadden een fenomenaal systeem van kopieerders, die ingewikkelde en rituele methoden ontwikkelden om letters, woorden en paragrafen te tellen om te verzekeren dat geen kopieerfouten werden gemaakt. Deze kopieerders wijdden hun hele leven aan het behouden van de nauwkeurigheid van de heilige boeken. Een enkele kopieerfout vereiste de onmiddellijke vernietiging van

de hele rol. De Joodse kopieertraditie werd zelfs in stand gehouden tot de uitvinding van de drukpers in het midden van de 15e eeuw. De recente ontdekking van de Dode Zee Rollen heeft de opmerkelijke betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van het kopieersysteem over duizenden jaren bevestigd.^[1] (Ik zal later terugkomen op de Dode Zee Rollen).

Een Bijbelse stilte van ongeveer 400 jaar wordt vervolgens doorbroken door de komst van Jezus in ongeveer 4 voor Christus. Door al zijn lessen heen citeert Jezus vaak het Oude Testament, verklarend dat hij niet is gekomen om de Joodse Schriftteksten te vernietigen, maar om deze te vervullen. In het boek van Lucas verklaart Jezus tegen zijn discipelen: "...heb ik tegen jullie gezegd dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over mij geschreven staat in vervulling moest gaan." ^[4]

Beginnend in ongeveer 40 na Christus tot ongeveer 90 na Christus, schreven de ooggetuigen van het leven van Jezus de Evangelieboeken, de brieven en andere boeken die het Nieuwe Testament van de Bijbel zouden vormen, waaronder Matteüs, Marcus, Lucas, Johannes, Paulus, Jakobus, Petrus en Judas. Deze auteurs citeerden 31 boeken uit het Oude Testament, en verspreidden hun materiaal op dusdanige manier dat tegen 150 na Christus de vroege Christenen deze complete verzameling geschriften het "Nieuwe Verbond" noemden. In de 3e eeuw na Christus werden de originele geschriften vertaald van het Grieks in het Latijn, Koptisch (Egypte) en Syrisch (Syrië), en wijd verspreid door het Romeinse Rijk (en daarbuiten) als de "door God ingegeven geschriften".^[5] In 397 na Christus werden de 27 boeken van het Nieuwe Testament formeel bevestigd en "gecanoniseerd" in de Synode van Carthago.^[6]

Het bewijs van de manuscripten

Ik was oprecht verrast! Ik vond werkelijk dat de Bijbel een mooi boek om te lezen was! Het had spannende verhalen, oorlogsstrategieën, buitenlandse intriges... Wat wil je nog meer van een oud "godsdiensboek"...?

Maar kom op zeg, hoe zit het nu met de geloofwaardigheid als een geschiedenisboek? Hoe zit het met al die veranderingen die door de eeuwen heen zijn gemaakt in de Bijbel? Hoe zit het met al die interpretaties en interpolaties van de orale traditie? Hoe kan ik de Bijbel lezen als iets anders dan een leuk verhaal?

Het eerste wat ik ontdekte was een veel voorkomend misverstand aangaande interpretaties en vertalingen. De Bijbel is inderdaad vertaald vanuit zijn oorspronkelijke talen, maar is niet veranderd, geïnterpreteerd of geëxtrapoleerd in deze vertalingen. Vertalingen als de King James versie zijn afgeleid uit bewaard gebleven kopieën van oude manuscripten – de Hebreeuwse *Masoretische Tekst* (Oude Testament) en de Griekse *Textus Receptus* (Nieuwe Testament). De Bijbels van tegenwoordig zijn geen vertalingen van teksten die vertaald zijn uit andere vertalingen; ze gaan direct terug naar de oorspronkelijke bronmanuscripten. De voornaamste verschillen tussen de tegenwoordige Bijbelvertalingen hebben slechts te maken met de betekenis van een woord of zin in de oorspronkelijke taal (Hebreeuws, Aramees en Grieks). Dit is niet anders dan enig ander boek dat we in het Nederlands lezen en vertaald is uit een andere brontaal.

Het is enigszins dramatisch te noemen dat de Bijbel met kop en schouders boven andere werken uit de oudheid uitsteekt: het is ongetwijfeld het best bewaarde literaire werk uit de gehele oudheid. Het is opmerkelijk dat er duizenden Oudtestamentische manuscripten bestaan die gekopieerd zijn in het Midden-Oosten, het Middellandse Zee-gebied en de Europese gebieden en op fenomenale wijze met elkaar overeenstemmen.^[7] Daar komt nog eens bij dat deze teksten substantieel overeenstemmen met de Septuagint versie van het Oude Testament, die ergens in de 3e eeuw voor Christus werd vertaald van het Hebreeuws naar het Grieks.^[8] De Dode Zee Rollen, ontdekt in Israël in de jaren '40 en '50, bieden eveneens verbazingwekkend bewijs voor de betrouwbaarheid van de overlevering van de Joodse Schriftteksten (Oude Testament) in de 1e, 2e en 3e eeuw voor Christus.^[9]

Het bewijs voor de manuscripten van het Nieuwe Testament is net zo dramatisch, met bijna 25.000 tot op heden ontdekte en gearchiveerde oude manuscripten, waarvan er op zijn minst 5600 kopieën en fragmenten in het originele Grieks zijn.^[10] Sommige manuscripten dateren uit de vroege tweede en derde eeuw, met een

tijdspanne - tussen het originele werk en het vroegste fragment dat we hebben - die slechts een opmerkelijk korte periode van 40-60 jaar beslaat. ^[11]

Het bewijs van deze manuscripten overklast de betrouwbaarheid van de manuscripten van andere geschriften, die we dagelijks als authentiek beschouwen. Kijk eens naar deze vergelijkingen: Julius Caesars *De Gallische oorlogen* (10 resterende manuscripten, met de oudste daterend 1000 jaar na het originele werk); *De natuurlijke geschiedenis* van Plinius de Jongere (7 manuscripten, 750 jaar verstreken), Thucydides' *Geschiedenis* (8 manuscripten; 1300 jaar verstreken); Herodotus' *Geschiedenis* (8 manuscripten; 1350 jaar verstreken); Plato (7 manuscripten; 1300 jaar); en Tacitus' *Annalen* (20 manuscripten; 1000 jaar).^[12]

Vermaard Bijbelgeleerde F.F. Bruce verklaart:

Er is geen werk in de oude literatuur in de wereld die zo'n weelde aan goede tekstuele bevestiging kent als het Nieuwe Testament. ^[13]

Homerus' *Ilias*, het meest vermaarde boek uit het oude Griekenland, is het tweede best bewaarde boek uit de gehele oudheid, met 643 kopieën van ondersteunende manuscripten tot op heden. In deze kopieën bestaan 764 betwiste tekstregels, vergeleken met 40 regels in alle Nieuwtestamentische manuscripten bij elkaar. ^[14] Sterker nog, vele mensen zijn zich niet bewust van het feit dat er geen enkele manuscripten van William Shakespeares 37 toneelstukken (geschreven in de 17^e eeuw) zijn overgebleven. Geleerden zagen zich gedwongen. ^[15] Dit verbleekt in tekstuele vergelijking met de meer dan 5600 kopieën en fragmenten van het Nieuwe Testament in het originele Grieks die ons tezamen verzekeren dat er niets verloren is gegaan. Het gehele Nieuwe Testament, met uitzondering van elf ondergeschikte verzen, kan zelfs zonder de Bijbel gereconstrueerd worden uit de geschriften van de vroege kerkleiders in de tweede en derde eeuw na Christus. ^[16]

In concrete termen: het Nieuwe Testament is veruit de best bevestigde tekst uit de oudheid wat betreft het enorme aantal documenten, de tijdspanne tussen de gebeurtenissen en het document en de variëteit aan documenten die beschikbaar zijn om het document ofwel te bevestigen ofwel tegen te spreken. Er is geen enkel oud tekstueel bewijs dat zich kan meten met een dergelijke tekstuele beschikbaarheid en integriteit. ^[17]

De academische discipline die “tekstkritiek” wordt genoemd, verzekert ons dat de Bijbelvertalingen die we vandaag de dag hebben in essentie hetzelfde zijn als de oude manuscripten, met de uitzondering van een paar onbelangrijke discrepanties die door de tijd heen door kopieerfouten zijn geïntroduceerd. We moeten ons ervan bewust zijn dat de Bijbel honderden jaren lang met de hand werd gekopieerd voordat de eerste drukpers werd uitgevonden. Desalniettemin is de tekst uitzonderlijk goed bewaard gebleven. Ik overdacht dit nog eens – van de ongeveer 20.000 regels waaruit het Nieuwe Testament bestaat zijn er slechts 40 regels betwist. Deze 40 regels representeren een kwart procent van de gehele tekst en beïnvloeden de leer en de doctrine van het Nieuwe Testament op geen enkele manier. Ik vergeleek dit nog eens met Homerus' *Ilias*. Van de ongeveer 15.600 regels waaruit Homerus' klassieke werk bestaat zijn er 764 betwist. Deze regels representeren meer dan 5% van de gehele tekst, en toch lijkt niemand de algehele integriteit van dat oude werk in twijfel te trekken.

Tot mijn grote verbazing ontdekte ik dat de Bijbel veruit beter bewaard is gebleven dan enig ander oudheidkundig werk dat ik door de jaren heen gelezen en geaccepteerd had, zoals Homerus, Plato en Aristoteles. Wat betreft mijn theorie van “interpretatie van een interpolatie van een orale traditie” ontdekte ik dat de Bijbel niet veranderd of geïnterpreteerd is vergeleken met de oude bronteksten. Toen de Bijbel van land naar land werd uitgedragen werd het gewoonweg vertaald in talen die niet noodzakelijkerwijs de oorspronkelijke talen Grieks, Hebreeuws en Aramees weerspiegelen. Maar behalve enkele grammaticale en culturele verschillen is de Bijbel absoluut trouw gebleven aan zijn oorspronkelijke vorm en inhoud en opmerkelijk goed bewaard gebleven in verschillende vertalingen.

Het archeologische bewijs

Ik moet zeggen dat ik veel plezier had aan het lezen van de Bijbel als een historisch boek. Nu ik gerustgesteld was wat betreft de integriteit van de vertalingen, begon ik dieper te graven en nam ik de Bijbelse presentatie van de oude wereld in me op. De Bijbel bleek erg af te wijken van de andere “heilige boeken” die ik had gelezen, omdat die vooral de filosofie en de noties van transcendentisme leken te benadrukken. De schrijvers van de Bijbel leken een solide begrip te hebben van de mensen, plaatsen en gebeurtenissen in de geschiedenis.

Plof! Ik had weer zo’n “wacht eens even”-moment....

Hoe zit het met de geleerden die de historische waarheid van de Bijbel in diskrediet proberen te brengen vanwege een gebrek aan archeologisch bewijs voor de verscheidene beschavingen, steden en leiders die in het Oude Testament genoemd worden? In mijn archeologische studies leken deze “academici” nu en dan naar boven te komen. En ik moet zeggen, zij klonken behoorlijk geloofwaardig. Ik besloot me even terug te trekken uit de Bijbel en terug te gaan naar de archeologische boeken...

Oude Mesopotamische culturen

Eén van de meest onthullende zaken van de bestudering van de Bijbelse archeologie is de realisatie dat de wetenschappelijke discipline eigenlijk niet bestond tot ongeveer 150 jaar geleden. Archeologie was niet eens een “zachte” wetenschap vóór de 19e eeuw; het was slechts een zoektocht naar schatten door onafhankelijk zoekende opportunisten. Hierdoor waren vele opgravingen knoeiwerk en gingen vele ontdekkingen verloren. Met de groei van de academische interesse en de proliferatie van de technologische hulpmiddelen werd in de vorige eeuw een systematische archeologische benadering gelanceerd, die veel over de oude wereld heeft onthuld.

Nou, wat hebben zij dan onthuld over de tijden van het Oude Testament?

Omdat ik steeds probeerde de oude geografische kaarten met de tegenwoordige kaarten te verzoenen, besloot ik te beginnen met een blik op het archeologische bewijs voor de steden en de beschavingen die in de Bijbel worden vermeld. Hoe zit het met de oude steden van Abraham en de Patriarchen? Bestonden zij echt? Abrahams voorouderlijke thuisstad “Ur” wordt gepresenteerd als een machtige stadstaat in het Zuiden van Mesopotamië en wordt in het Oude Testament vier keer genoemd. Nou, het blijkt dat Ur gelegen is in het huidige Irak. Afhankelijk van de geschillen in de regio is de stad in de laatste eeuw af en aan opgegraven. Daarbij is een weelde aan informatie blootgelegd aangaande de heidense cultuur in Abrahams tijd. In het boek Genesis verhuist Abrahams vader, Terach, met zijn familie naar “Haran” in het noorden.^[18] Deze oude stad is ontdekt en uitgegraven in het hedendaagse Turkije. In datzelfde gebied in Turkije vinden we dorpen die nog steeds vernoemd zijn naar Abrahams grootvader en overgrootvader, Nachor en Serug^[19].

Tot op heden zijn er talloze locaties en artefacten ontdekt die veel over de oude Mesopotamische cultuur hebben prijsgegeven. Eén van de meest dramatische vindingen is de “Sumerische Koningslijst”, die dateert uit ongeveer 2100 voor Christus. Deze collectie van kleitabletten en -prisma’s is hoogst opwindend, omdat het de Sumerische koningen in twee categorieën verdeelt: zij die heersten vóór de “grote vloed” en zij die erna heersten.^[20] Feitelijk worden verslagen van een wereldwijde vloed in de meeste oude culturen gevonden. Bijvoorbeeld, het “Heldendicht van Gilgamesj” van de oude Babyloniërs bevat een uitgebreid vloedverhaal. Het heldendicht werd ontdekt op kleitabletten in locaties als Nineve en Megiddo en bevat zelfs een man die een groot schip bouwde, dit met dieren vulde en vogels gebruikte om te zien of de waterspiegel al was gedaald.^[21]

De archeologie heeft in de laatste eeuw ook licht geworpen op de grote militaire beschavingen van het oude Mesopotamië en hun uiteindelijke gevolgen voor de wetten en culturen in de regio. Een significante ontdekking is de “Wettelijke Code van Hammurabi”. Dit is een zeven voet hoge ets in zwarte dioriet die ongeveer 300 wetten bevat van de Babylonische koning Hammurabi. De Wettelijke Code dateert uit ongeveer 1750 voor Christus en bevat vele civielrechtelijke wetten die erg lijken op de wetten die gevonden worden in de eerste vijf boeken van de Bijbel. Een andere opgraving bij de oude stad “Nuzi”, vlakbij de rivier de Tigris, leverde ongeveer 20.000 kleitabletten op. Deze wigvormige tabletten, daterend

tussen 1500 en 1400 voor Christus, verklaren de cultuur, gebruiken en wetten uit deze tijd, waarvan vele overeenkomen met die in de eerste boeken van de Bijbel. ^[22]

Met betrekking tot de belangrijkste oude Rijken werd door het hele Oude Testament heen de beschaving van de Hittieten genoemd als heersers over het gebied dat tegenwoordig Turkije, Syrië en Libanon beslaat, maar buiten de Bijbel was er helemaal niets bekend over dit volk. Ongeveer 100 jaar geleden werd het oude “Boghazkoy” ontdekt ten oosten van Ankara, Turkije. Dit bleek de bloeiende hoofdstad van het Hittitische Rijk te zijn. Sindsdien hebben archeologen een schat aan informatie blootgelegd over de geschiedenis, taal en cultuur van een volk dat door vele geleerden tot in de 20e eeuw als “denkbeeldig” werd beschouwd. ^[23]

De Bijbel verhaalt regelmatig over Nebukadnessar en het Babylonische Rijk, dat in 586 voor Christus Jeruzalem vernietigde en de Joden tot 70 jaar ballingschap in Babylonië dwong. Welnu, het oude Babylonië is nu blootgelegd en bestaat uit meer dan 1200 hectaren, ongeveer 90 kilometer ten zuiden van het tegenwoordige Baghdad in Irak. De ruïnes bestaan onder meer uit de beroemde Ziggoerat structuren, het paleis van koning Nebukadnessar en de enorme stadsmuren die 80 voet dik meten (dat is breed genoeg om een wagen met vier paarden bovenop de muur te kunnen laten keren). ^[24]

De Filistijnen stonden bekend als één van de “zeevolkeren” die onafgebroken tegen de Israëlieten streden om de macht over Kanaän. De Filistijnen, meer dan 200 keer genoemd in het Oude Testament, hadden een belangrijke versterkte zeehaven bij Ashkelon aan de Middellandse Zee, die een beetje ten noorden van het hedendaagse Gaza werd ontdekt. Nebukadnessar vernietigde Ashkelon in 604 voor Christus, zoals werd voorspeld door Jeremia en andere profeten in het Oude Testament. ^[25]

Ik was echt onder de indruk! Je mag mij volledig naïef noemen, maar ik had geen idee dat al deze plaatsen die in de Bijbel genoemd werden ook echt bestonden! Ik ging weer dieper graven...

Het oude Israël

Omdat ik de oude steden en culturen onderzocht die in de Bijbel genoemd werden, vond ik dat de belangrijkste steden en culturen gerelateerd zouden zijn aan het oude Israël. Daarom concentreerde ik mij daar nu op. De stad Jericho, meer dan 50 maal genoemd in de Bijbel, was de initiële toegang tot het “Belofde Land” voor het Israëlische volk. ^[26] De locatie van deze met muren en torens versterkte stad, die de toegang tot het land van Kanaän vanuit het oosten bewaakte, is nu door de archeologie bevestigd. ^[27] Sichem was eveneens een belangrijke stad in het Oude Testament. koning Jerobeam maakte het zelfs de hoofdstad van het noordelijke koninkrijk Israël in de 10^e eeuw voor Christus. ^[28] Opgravingen hebben reusachtige muren en een systeem van versterkte poorten blootgelegd, met daarbinnen belangrijke ontdekkinge, zoals de tempel van Baal uit het Bijbelse verhaal van Abimelech. ^[29]

Opgravingen in het noorden hebben ook de stad Dan blootgelegd. Deze stad was een Kanaänitisch bolwerk en werd rond 1150 voor Christus door de Israëlieten (in het bijzonder, de stam van Dan) veroverd. ^[30] De herbouwde stad, die de noordelijke grens van Israël werd, heeft een schat aan artefacten met Bijbelse belangrijkheid opgeleverd. ^[31] De zuidelijke grens van Israël was Berseba, die een versterkte stad werd gedurende het koninkrijk van koning Salomo. ^[32] Opgravingen tussen 1969 en 1976 hebben massieve muren, poorten, bronnen en pakhuizen onthuld die overeenstemmen met de Bijbelse verslagen. ^[33] De oude stad van Jeruzalem, daterend uit de tijd van koning Davids oorspronkelijke verovering, werd tussen 1978 en 1985 ontdekt en uitgegraven. Voor die tijd was er buiten de Bijbel niets bekend over koning Davids Jeruzalem, waarvan nu een paleis, torens en de beroemde Siloam bron zijn onthuld. ^[34] De oude ruïnes van Gibeon werden ongeveer vijf kilometer ten noorden van Jeruzalem ontdekt. Gibeon was de thuisstad van Saul en de stam van Benjamin, en werd later koning Sauls hoofdstad. ^[35] Opgravingen hebben Sauls versterkte paleis onthuld, daterend uit ongeveer 1100 voor Christus. ^[36]

Megiddo was een Kanaänitische stad in het noorden die door Israël werd veroverd. Het was een ommuurde vesting, op een heuvel gelegen vlakbij een uitgebreide vlakte waarop menige veldslag met historische betekenis werd uitgevochten. In de jaren 900 voor Christus versterkte koning Salomo de stad ^[37] en later, in de zevende eeuw voor Christus verloor koning Josia aldaar een veldslag tegen de Egyptenaren. ^[38] Megiddo (ook bekend als Armageddon) is vandaag de dag uitgebreid uitgegraven. Daarbij zijn schatten gevonden,

zoals de Kanaänitische godsdienstige “offerhoogten” die door het Oude Testament heen worden genoemd.^[39]

Geen moment werd ik teleurgesteld! Ik vond het archeologische bewijs voor de oude steden die in de Bijbel genoemd worden absoluut overtuigend. Oké, maar hoe zit het met het bewijs voor de oude Israëlieten zelf? Enkele geleerden beweren dat de oude Kanaäniten in deze steden bestonden, maar dat de Israëlieten pas vele eeuwen later aankwamen dan de Bijbel beweert.

Ik vervolgde mijn ontdekkingsstocht...

De “Merneptah Stele” (ook bekend als de Israël Stele) is een meer dan zeven voet hoge steen met daarop een geëgte hiëroglifische tekst uit ongeveer 1230 voor Christus. Dit Egyptische monument beschrijft de militaire overwinningen van farao Merneptah en bevat de oudste vermelding van “Israël” buiten de Bijbel. Hoewel de specifieke veldslagen die op de stele staan niet in de Bijbel vermeld worden, levert deze toch extern bewijs dat de Israëlieten al als een volk in het oude Kanaän leefden rond 1230 voor Christus.^[40] Naast de Stele werd er tevens een grote muurschildering ontdekt in de grote Karnak Tempel in Luxor (het oude Thebe), die tafereel toont van een veldslag tussen de Egyptenaren en de Israëlieten. Deze tafereel worden ook toegeschreven aan farao Merneptah en dateren uit ongeveer 1209 voor Christus.^[41] De Karnak Tempel bevat ook verslagen van farao Sisaks militaire overwinningen ongeveer 280 jaar later. Het “Sisak Reliëf” toont de Egyptische overwinning over koning Rechabeam in ongeveer 925 voor Christus, toen Salomo’s Tempel in Judea werd geplunderd.^[42] Dit is precies de gebeurtenis die wordt genoemd in twee boeken van het Oude Testament.^[43]

Buiten Egypte vinden we eveneens een schat aan bewijs voor de vroege Israëlieten. De “Moabieten Steen” (de Mesha Stele) is een drie voet hoge steen die vlakbij Dibon, ten oosten van de Dode Zee, werd ontdekt en die de regering van Mesa, koning van Moab, rond 850 voor Christus beschrijft.^[44] Volgens het boek Genesis waren de Moabieten burenen van de Israëlieten.^[45] Deze stele beslaat overwinningen van koning Omri en koning Achab van Israël over Moab, en Mesa’s latere overwinningen namens Moab tegen koning Achabs afstammelingen.^[46] De “Zwarte Obelisk van Salmanasser” is een zeven voet hoge, vierhoekige pilaar van basalt die de overwinningen beschrijft van koning Salmanasser III van Assyrië, inclusief de overwinningen op Tyrus, Sidon en “Jehu, Zoon van Omri.” De obelisk, daterend uit ongeveer 841 voor Christus en nu bewaard in het Britisch Museum, werd ontdekt in het noordwestelijk Paleis te Nimrud en toont Israëls koning Jehu die in nederig eerbetoen knielt voor de Assyrische koning.^[47]

Oké, alles wat ik gevonden heb bevestigt dat de oude Israëlieten daadwerkelijk bestonden. Maar, er is een groot verschil tussen historische algemeenheden en het specifieke volk en de gebeurtenissen die in de Bijbel vermeld worden. koning David en zijn zoon, Salomo, vormen bijvoorbeeld een immens onderdeel van de Joodse geschiedenis in het Oude Testament. Zouden we dan geen archeologisch ondersteunend bewijs voor hun regeringen en activiteiten moeten vinden?

Ik was verbaasd in één van de boeken die ik had opgepikt te lezen dat de historische David nooit had bestaan. In een ander artikel dat ik las werd verwezen naar de bevestigde “David Mythe”; een literair verzinsel gebaseerd op een heldentraditie met als doel de instelling van een Joodse monarchie.

Kathleen Kenyon, een zeer betrouwbaar archeologe die ik ondertussen wel vertrouwd en graag lees, verklaarde:

Voor vele mensen lijkt het opmerkelijk dat David en Salomo nog steeds onbekend blijven buiten het Oude Testament of literaire bronnen die daar direct van zijn afgeleid. Geen enkele inscriptie buiten de Bijbel, noch in Palestina noch in een aangrenzend land, is ooit gevonden die naar hen verwijst.^[48]

Nou, ik denk niet dat we archeologisch bewijs hoeven te vinden voor elk mens of elke plaats die in de Bijbel genoemd wordt, maar David was wel cruciaal wat mij betreft. Ik ontdekte dat hij 1048 keer wordt genoemd in de Bijbel. Hij is het onderwerp van 62 hoofdstukken en de schrijver van waarschijnlijk 73 Psalmen in het Oude Testament. Tjonge, ik wilde echt wel wat bewijs zien voor die gast...

Raad eens? Sinds Kenyon bovengenoemde uitspraak deed, ongeveer in 1987, heeft de validiteit van het oude Bijbelse verslag ten aanzien van koning David een reusachtige sprong gemaakt!

In 1993 ontdekten archeologen een stenen inscriptie in de stad Dan, die het “Huis van David” vermeldt. De “Huis van David Inscriptie” (de Tel Dan inscriptie) is de eerste oude verwijzing naar koning David buiten de Bijbel.^[49] De steen is een overwinningspilaar van een koning in Damascus, daterend uit enkele honderden jaren na Davids koningschap, die gewag maakt van een “koning van Israël uit het Huis van David”. Gedurende het hierop volgende jaar werden meer stukken met inscripties gevonden op deze locatie, die het voor de archeologen mogelijk maakten om de complete tekst van de verklaring te reconstrueren: “Ik heb Joram zoon van Achab koning van Israël gedood en ik heb Achazja zoon van Joram koning van het Huis van David gedood.” Het is opmerkelijk dat dit de Joodse leiders zijn die verbonden zijn met de stamboom van David, zoals in de Bijbel is vastgelegd.^[50]

En het gaat maar door... gebeurtenis na gebeurtenis... verwijzing na verwijzing... Het Bijbelse verslag van de geschiedenis stelde mij op geen enkel moment teleur...

De nederlagen van Samaria en Ashdod tegen Sargon II, koning van Assyrië, zoals vastgelegd op zijn paleismuren.^[51] De militaire campagne van de Assyrische koning Sanherib tegen Judea, zoals vastgelegd in de “Taylor Prisma”.^[52] De belegering van Lachis door Sanherib, zoals vastgelegd op de Lachis Reliëfs.^[53] De verwoesting van Nineve, zoals voorspeld door de profeten Nahum en Sefanja en zoals vastgelegd in de Tafel van Nabopolasar.^[54] De nederlaag van Jeruzalem tegen Nebukadnessar, koning van Babylon, zoals vastgelegd in de Babylonische Kronieken.^[55] De Babylonische gevangenschap van Jojachin, koning van Juda, zoals vastgelegd in de “Babylonische Rantsoengegevens”.^[56] De nederlaag van Babylon tegen de Meden en de Perzen, zoals vastgelegd op de Cyrus Cylinder.^[57] De bevrijding van de Joodse gevangenen in Babylon door Cyrus de Grote, zoals vastgelegd op de Cyrus Cylinder.^[58]

Het paleis te Jericho waar Eglon, koning van Moab, vermoord werd door Ehud. De oosterpoort van Sichem waar Gaäl en Zebul de troepen van Abimelech de stad zagen naderen. De Tempel van Baal in Sichem, waar de burgers van Sichem toevlucht zochten toen Abimelech de stad aanviel. De vijver van Gibeon waar de troepen van David en Isboset vochten in de strijd om het koningschap over Israël. Het koninklijke paleis van Samaria waar de koningen van Israël leefden. De vijver van Samaria waar koning Achabs wagen na zijn dood werd schoongewassen. De watertunnel onder Jeruzalem die door koning Hizkia werd gegraven om de stad van water te voorzien gedurende de Assyrische belegering. Het koninklijk paleis in Babylon waar koning Belsassar het feest hield en Daniël het handschrift op de muur interpreteerde. Het koninklijk paleis, de poort en het plein in Susan, waar de gebeurtenissen plaatsvonden van Ester, de koningin van de Perzische koning Xerxes, en van Mordechai, haar neef.^[59]

Wauw! Slechts anderhalve eeuw geleden verklaarden Europese academici tijdens de “Verlichting” dat de Bijbel (en het Oude Testament in het bijzonder) fictionele geschiedenis was. Hun belangrijkste reden was dat beschavingen zoals de Hittieten, en koningen zoals David, nooit echt hadden bestaan. Welnu, we hebben nu overtuigend archeologisch bewijs voor hun bestaan! Bovendien heeft er in recente jaren een dramatische groei in archeologische ontdekkingen plaatsgevonden! En als de hoofdreden voor de afwijzing van het Oude Testament een gebrek aan bevestigend historisch en archeologisch bewijs was, zou dan niet dezelfde reden moeten bestaan om het Oude Testament te aanvaarden nu dat we dergelijk bewijs hebben gevonden?

Hoewel de ongeregelde heden in het Midden-Oosten de archeologische ondernemingen enigszins hebben vertraagd, gaat de bevestiging van de betrouwbaarheid van de Bijbel als een historisch document door de archeologie dagelijks verder. En hoewel de afwezigheid van archeologisch bewijs niet noodzakelijkerwijs de afwezigheid betekent van de volkeren, plaatsen of gebeurtenissen, kan het met klem worden gesteld dat nog nooit een archeologische ontdekking een Bijbelse verwijzing heeft ontkend. Dr. Nelson Glueck, waarschijnlijk de belangrijkste moderne autoriteit op het gebied van Israëlische archeologie, zei:

Geen enkele archeologische ontdekking heeft ooit een enkele Bijbelse verwijzing tegengesproken. Grote aantallen archeologische vindingen zijn gedaan die of in duidelijk overzicht of in exact detail historische

verklaringen in de Bijbel hebben bevestigd. Daarnaast heeft een gedegen evaluatie van Bijbelse beschrijvingen vaak geleid tot verbazingwekkende ontdekkingen.^[60]

Dit was ondertussen echt een onverwachte en opwindende reis voor mij geworden...

Bewijs voor het Nieuwe Testament

Oké, dat onderzoek had me vreselijk goed geholpen met de historiciteit van het Oude Testament, maar hoe zit het nu met het Nieuwe Testament? Het Oude Testament werd bijgehouden als de historische archieven van een complete natie door een goed georganiseerd systeem van griffiers en schrijvers. Maar was het Nieuwe Testament niet slechts een collectie van godsdienstboeken en brieven geschreven door een handvol onafhankelijke ijveraars, die volgelingen probeerden te bemoedigen na de dood van hun geestelijk leider?

Op dit punt was ik razend enthousiast en ik wilde dit alles nog dieper onderzoeken. Niemand had me ooit verteld dat deze informatie beschikbaar was. Ik dacht dat de Bijbel een verzameling van morele mythologische verhalen was om “blind geloof” in een aantal grote wereld godsdiensten te ondersteunen. Ik had geen idee dat de Bijbel verankerd was in historisch, geografisch en archeologisch bewijs. Toen ik mij op het bewijs richtte voor de teksten van het Nieuwe Testament, las ik tot vier boeken per week...

En raad eens? Net als het Oude Testament, vond ik dat het historische verslag van het Nieuwe Testament steeds maar weer standhield!

De funderingen van de Joodse Tempelberg, gebouwd door Herodes de Grote, staan nog steeds in Jeruzalem. De “zuidelijke Treden”, waar Jezus en zijn volgelingen de Tempel binnengingen, zijn bewaard in een actieve opgravingslocatie. De Kerk van de Geboorte in Bethlehem wordt in het algemeen beschouwd als een geloofwaardige locatie voor de geboorteplaats van Jezus. De reusachtige Kerk van het Heilige Graf in Jeruzalem wordt beschouwd als de betrouwbare historische locatie van de kruisiging en de begraafplaats van Christus. Deze locaties werden door de Romeinen in de 2e eeuw na Christus bedekt en daardoor behouden.

Aan het Meer van Tiberias zijn plaatsen als Nazaret nog steeds bewoond. Kafarnaüm en Chorazin, twee plaatsen die Jezus vaak bezocht, zijn uitgegraven en gepreserveerd. Plaatsen van beroemde preken zoals Kursi (het wonder van de zwijnen), Tabgha (brood en vissen), Berg van de Zaligsprekingen (de Bergrede) en Caesarea Filippi (Petrus' belijdenis) zijn alle behouden als betrouwbare historische locaties.

Ik bracht uren door aan mijn bureau met de laatste archeologische boeken en periodieken. Ik legde kruisverwijzingen aan tussen de laatste vindingen en passages in het Nieuwe Testament.... Het was fascinerend...

De synagoge in Kafarnaüm, waar Jezus een man met een onreine geest genas en de preek over het brood van het leven gaf. Het huis van Petrus in Kafarnaüm, waar Jezus de schoonmoeder van Petrus en anderen genas. Jakobs put, waar Jezus de Samaritaanse vrouw aansprak. Het Bad van Betzata in Jeruzalem, waar Jezus een kreupele man genas. De vijver van Siloam in Jeruzalem, waar Jezus een blinde man genas. Het tribunaal in Korinthe, waar Paulus werd berecht. Het theater in Efeze, waar de opstand van zilversmeden plaatsvond. Herodes' paleis in Caesarea, waar Paulus onder bewaking werd gesteld.^[61] En het gaat maar door en door...

Natuurlijk bewezen geen van deze archeologische vondsten de onderliggende theorie voor mij, maar het waren toch erg sterke aanwijzingen. De plaatsen bestonden en de historische gebeurtenissen vonden plaats. Ik was niet overtuigd van de wonderbaarlijke omvang van deze gebeurtenissen, maar er was niets dat de historiciteit van de gebeurtenissen ontkende...

Ik was er klaar voor om nog een laag dieper te gaan om te zien wie deze geschiedschrijvers waren. Ik vond dat ik hun geloofwaardigheid nader zou moeten bevestigen om te kunnen begrijpen hoe zij op de proppen konden komen met hun verslag van zulke diepgaande gebeurtenissen...

De schrijver genaamd Lucas

Ik besloot om te beginnen met Lucas, omdat veel archeologen en historici daar ook mee beginnen. Daarnaast schreef Lucas ongeveer een kwart van het Nieuwe Testament (zijn Evangelie en het Boek Handelingen), dus ik vond het een brok tekst die groot genoeg was om te beginnen met het testen van het waarheidsgehalte van het gehele Nieuwe Testament.

Ongeveer 150 jaar geleden begonnen geleerden in Europa de historische verslagen van Lucas te verwerpen. Deze academici verklaarden dat er geen bewijs was dat het bestaan bevestigde van verscheidene locaties en leiders zoals die in de geschriften van Lucas werden genoemd, en om die reden verwierpen zij zijn complete verslag. Maar ik ontdekte dat de archeologische ontdekkingen in de laatste eeuw hebben onthuld dat Lucas een zeer accuraat historicus was en dat de twee boeken die hij schreef absoluut gezaghebbende verslagen van de geschiedenis waren!

Eén van de meest vooraanstaande archeologen aller tijden was Sir William Ramsay. Hij studeerde aan de beroemde Duitse historische scholen in het midden van de negentiende eeuw, die onderwezen dat het Nieuwe Testament een godsdienstige uiteenzetting was, geschreven in het midden van de 3e eeuw, en niet een historisch document dat in de eerste eeuw werd opgesteld. Ramsay was zo overtuigd van deze leer dat hij de archeologie inging en naar Klein-Azië ging, met het specifieke doel om tastbaar bewijs te vinden om het Bijbelse verslag van Lucas te weerleggen. Na jaren van veldonderzoek zette Ramsay zijn complete kijk op de Bijbel en de geschiedenis van de eerste eeuw op zijn kop. Hij schreef:

Lucas is een eersteklas historicus; niet alleen zijn zijn feitelijke verklaringen betrouwbaar, hij is ook bezeten door een waar historisch besef...In het kort; deze auteur moet in de rangen van de meest vooraanstaande historici worden geplaatst. ¹⁶²¹

Lucas' nauwkeurigheid wordt aangetoond door het feit dat hij historische sleutelfiguren in de correcte tijdsvolgorde noemt. Hij gebruikt ook correcte, en vaak obscure, overheidstitels in verschillende geografische gebieden, zoals de politarchen van Tessalonica, de tempelbewakers van Efeze, de proconsul van Cyprus, en de "eerste man van het eiland" in Malta. In zijn aankondiging van de openbare bediening van Jezus noemt Lucas "Lysanias de tetrarch van Abilene". Geleerden trokken de geloofwaardigheid van Lucas in twijfel omdat eeuwenlang de enige bekende Lysanias een leider van Chalcis was, die regeerde van 40-36 voor Christus. Maar later werd een inscriptie gevonden, daterend uit de tijd van Tiberius (14-37 na Christus), die het heeft over een tempelwijding waarop Lysanias genoemd wordt als de "tetrarch van Abila" (Abila vlakbij Damascus). Dit kwam overeen met het verslag van Lucas en legde de progressieve geleerden van die tijd het zwijgen op. ¹⁶²¹

In het Boek Handelingen wordt Paulus voorgeleid aan Gallio, de proconsul van Achaje. Wederom bevestigt de archeologie dit verslag. In Delphi werd een inscriptie van Keizer Claudius ontdekt waarop te lezen valt: "Lucius Junius Gallio, mijn vriend, en de proconsul van Achaje ...". Historici dateren de inscriptie uit 52 na Christus, wat het tijdstip van het bezoek van Paulus aldaar in 51 na Christus bevestigt. ¹⁶⁴¹

Later in Handelingen wordt Erastus, een medewerker van Paulus, aangesteld als rentmeester van Korinthe. In 1928 groeven archeologen een Korinthisch theater uit en ontdekten een inscriptie waarop stond: "Erastus, als wederdienst voor zijn aedilschap, heeft deze bestrating op zijn eigen kosten laten leggen". De bestrating werd in 50 na Christus gelegd, en de term "aedile" verwijst naar de benoeming als stadsrentmeester. ¹⁶⁵¹

In een andere passage geeft Lucas aan Plubius, de voornaamste man op het eiland Malta, de titel "eerste man van het eiland". Geleerden trokken deze vreemde titel in twijfel en noemden deze "historisch onnauwkeurig". Maar recent zijn op het eiland inscripties ontdekt die Plubius inderdaad de titel "eerste man" geven. ¹⁶⁶¹

Ergens anders gebruikt Lucas de Griekse term “politarchen” (“heersers van de stad”) om te verwijzen naar de leiders in Tessalonica. Hoewel dit onbeduidend overkomt, was dit toch eeuwenlang weer een punt in het nadeel van Lucas’ geloofwaardigheid, omdat geen enkele andere Griekse literatuur deze term hanteerde. Maar ondertussen zijn er ongeveer 20 inscripties ontdekt die de term “politarch” bevatten, waarvan er vijf specifiek aan het leiderschap in Tessalonica refereren.^[67]

Als laatste voorbeeld zegt Lucas dat Iconium een stad in Phrygia is. Nou en? Nou, dit was ook weer eeuwenlang een belangrijk argument tegen de geloofwaardigheid van Lucas. Teruggaand tot de geschriften van geschiedkundigen als Cicero, hielden geleerden vol dat Iconium een stad in Lykaonië was, en niet in Phrygia. Daarom beweerden geleerden dat het hele boek Handelingen onbetrouwbaar was. Raad eens? In 1910 zocht Ramsay naar bewijs voor deze lang in stand gehouden bewering tegen Lucas, maar hij ontdekte een stenen monument dat verklaarde dat Iconium inderdaad een stad in Phrygia was.^[68] En sinds 1910 hebben vele archeologische ontdekkingen dit bevestigd – Lucas had gelijk!

Vermaard historicus A.N. Sherwin-White verklaart:

In totaal noemt Lucas tweeëndertig landen, vierenvijftig steden en negen eilanden zonder een enkele fout.^[69]

De bevestiging van de historiciteit van Handelingen is overweldigend... Elke poging om de kern van historiciteit te verwerpen moet nu absoluut als absurd overkomen.^[70]

Ik zal eindigen met het volgende: Lucas’ opening van het Kerstverhaal waarmee zo velen van ons bekend zijn...

In die tijd kondigde Keizer Augustus een decreet af dat alle inwoners van het rijk zich moesten laten inschrijven. Deze eerste volkstelling vond plaats tijdens het bewind van Quirinius over Syrië. Iedereen ging op weg om zich te laten inschrijven, ieder naar de plaats waar hij vandaan kwam.^[71]

In deze passage vernemen we van een decreet van Keizer Augustus dat de hele wereld belast zou worden en dat iedereen moest terugkeren naar zijn geboortestad voor een formele volkstelling. We lezen ook dat dit concept van registratie en taxatie voor het eerst werd verordend door Quirinius (ook bekend als Cyrenius) die over Syrië heerste. Nou, eeuwenlang werd deze tekst als een verzinsel beschouwd omdat er geen seculier verslag over zo’n Romeinse census of over de terugkeer van de inwoners naar hun thuissteden bestond. Daarnaast stamde het enige verslag over Quirinius (Cyrenius) als “gouverneur” van Syrië uit 6-7 na Christus (Josephus), veel te laat om overeen te stemmen met het Bijbelse verslag.

Maar raad eens? Recente ontdekkingen hebben onthuld dat de Romeinen inderdaad een regelmatige inschrijving van belastingbetalers kenden en elke 14 jaar een formele volkstelling hielden, beginnend tijdens de heerschappij van keizer Augustus.^[72] Bovendien onthulden een inscriptie en ander archeologisch bewijs dat Quirinius inderdaad als “gouverneur” heerste over Syrië rond 7 voor Christus (niet met de officiële titel van “gouverneur”, maar als de militaire leider van het grondgebied).^[73] Tenslotte bespreekt een in Egypte gevonden papyrus het Romeinse systeem van taxatie in het algemeen: “Vanwege de naderende volkstelling is het noodzakelijk dat allen die door welke reden dan ook weg van thuis leven onmiddellijk naar hun eigen overheden terugkeren, zodat zij de gezinsregistratie van de aanmelding kunnen voltooiën...”^[74]

Ik moest toegeven dat Lucas was geslaagd voor mijn idee van een “geloofwaardigheidstest”. Sterker nog, zijn stijl was verre van het godsdienstige fanatisme dat ik had verwacht. Zoals ook voor mij het geval was, was het volledige doel van zijn schrijven het verzamelen van bewijs voor het historische “pleidooi” voor Jezus en zijn leer. Voor mijn gevoel was het overtuigend dat Lucas zijn hele tekst als een onderzoeksverslag schreef – “een ordelijk verslag” – voor een Romeins ambtenaar genaamd Theofilus. Hier is het begin van het verslag van Lucas:

“[...] leek het ook mij goed om alles van de aanvang af nauwkeurig na te gaan en deze gebeurtenissen in ordelijke vorm voor u, hooggeachte Theofilus, op schrift te stellen, om u te overtuigen van de betrouwbaarheid van de zaken waarin u onderricht bent.” ^[75]

Dus, als een gezaghebbend geschiedschrijver slaagde Lucas met lof voor mijn test. Ik was er niet klaar voor om zijn theologie te accepteren, maar ik was die dan ook nog niet aan het “testen”. Ik was nog steeds eerst de authenticiteit en de geloofwaardigheid van deze gasten aan het nagaan...

Wie was de volgende op de lijst?

De schrijver genaamd Johannes

Johannes schreef eveneens een grote brok van het Nieuwe testament, waaronder zijn Evangelie, brieven, en het boek Openbaring, dus hier ging ik verder... Nogmaals, ik concentreerde me nog niet op het “theologische gedoe” – ik wilde eerst de “historische” elementen testen...

Nou, ik ontdekte dat de nauwkeurigheid van Johannes eveneens wordt ondersteund door recente ontdekkingen.

In het Evangelie van Johannes geneest Jezus een man bij het Bad van Betzata. Johannes beschrijft dat de vijver vijf zuilengangen heeft.^[76] Tot voor kort was deze locatie een bron voor academisch scepticisme. Maar toen ontdekten archeologen, 13 meter onder de grond, een vijver met vijf zuilengangen, en een omliggend gebied dat perfect voldoet aan de beschrijving van Johannes.^[77] Later in de tekst beschrijft Johannes de vijver van Siloam,^[78] nog zo’n plaats die honderden jaren lang omstrede was. Nou, archeologen hebben deze vijver in 1897 ontdekt.^[79]

Daarnaast beschrijft Johannes in zijn Evangelie hoe Pontius Pilatus in zijn rechtszetel Jezus toespreekt in een plaats die “Mozaïekterras” (“Gabbataha” in Hebreeuws) werd genoemd.^[80] Honderden jaren lang gebruikten geleerden deze “mythe” om het verslag van Johannes over Jezus en de rechtszaak door Pilatus te verwerpen. Maar beroemd archeoloog William Albright ontdekte dat deze plaats in feite het gerechtshof van de Toren van Antonia was, dat door de Romeinen in 66-70 na Christus werd vernietigd. Het bleef begraven toen Jeruzalem ten tijde van Hadrianus werd herbouwd, maar het werd recentelijk blootgelegd toen nieuwe uitgravingen werden uitgevoerd.^[81]

Oké, dat is prachtig bewijs voor het bestaan van de locaties, maar hoe zit het met die grootse persoonlijkheden, zoals Pontius Pilatus, de procurator van Rome die de rechtszaak van Jezus voorzat?

Nou, in 1961 ontdekten archeologen een stuk van een gedenkplaat in Caesarea, een Romeinse stad aan de Middellandse Zeekust van Israël. De plaat was in Latijn beschreven en ingebed in een deel van de treden die leidden naar het Amfitheater van Caesaria. De inscriptie bevat het volgende: “Pontius Pilatus, Prefect van Judea heeft ter ere van Tiberius een tempel gewijd aan het volk van Caesarea.” Keizer Tiberius regeerde van 14 tot 37 na Christus, wat perfect overeenkomt met het verslag in het Nieuwe Testament dat meldt dat Pontius Pilatus als gouverneur regeerde van 26 tot 36 na Christus.^[82]

Tacitus, een bekend Romeins historicus uit de eerste eeuw, maakt ook melding van Pontius Pilatus:

Christus, waarin de naam zijn oorsprong had, leed de ultieme straf tijdens de heerschappij van Tiberius in de handen van één van onze procurators, Pontius Pilatus... ^[83]

Wacht. Las ik dat juist? Een Romeins historicus vermeldt niet alleen een Romeins gouverneur, Pontius Pilatus, maar hij vermeldt ook Christus – en zijn lijden door toedoen van Pilatus! Ik vond dat erg overtuigend! Mij was altijd geleerd dat Jezus Christus en de gebeurtenissen van het Nieuwe Testament alleen maar in de Bijbel waren vastgelegd.

Ik was helemaal van mijn stuk...! Zijn er andere geschriften buiten de Bijbel die mensen en gebeurtenissen uit het Nieuwe Testament noemen – zelfs Jezus zelf misschien?

Ik plaatste een grote asterisk in mijn aantekeningen.... Ik zou hier zeker op terugkomen...!

Oké, wat nu?

Al deze dingen gebeurden – historisch gezien, bedoel ik... Maar ik accepteerde de theologische implicaties van deze gebeurtenissen nog steeds niet, al was het duidelijk dat deze hadden plaatsgevonden... Ze waren geen mythen.... Ze waren geen oplichterij... Ze waren historische gebeurtenissen.

Maar, hoe kon ik nou de diepgang van deze gebeurtenissen testen? Wat dreef de schrijvers van de Bijbel tot zo'n enorme hartstocht? Wat dwong deze mensen ertoe om zo'n fundamentele boodschappen te schrijven in relatie tot deze historische gebeurtenissen?

Kom op zeg! Bestonden er nou echt Goddelijke beginselen voor al deze boeken? Intellectueel wist ik nu dat er iets “metafysisch” bestond... Meer dan “metafysisch” – iets met een intelligentie. Maar kon ik echt aanvaarden dat deze boeken van buiten onze dimensies van plaats en tijd afkomstig waren...?

Ik was bereid om de Bijbel te accepteren als een heel bijzonder boek. Ik was zelfs bereid om te verklaren dat het historisch betrouwbaar was. Maar het idee van “Goddelijke inspiratie” leek me nog steeds wat te ver gaan. Ik kon mijn sceptische brein daar gewoonweg niet toe brengen...

Als God daadwerkelijk dit boek aanleverde van buiten onze vier dimensies, zou hij het ons dan niet gewoon vertellen? Ik begrijp dat de schrijvers van de Bijbel zeggen dat het “Goddelijk geïnspireerd” is, maar dat is wat mij betreft niet goed genoeg. Ik heb gewoon het idee dat God ons wel iets zou hebben gegeven om het hele verhaal aan op te hangen, als Hij werkelijk dit boek aan de mensheid had overgedragen via een groep van ongeveer 40 menselijke schrijvers... Ja, ik ben overrompeld door de historische werkelijkheid, de archeologische ondersteuning en de interne integriteit van de Bijbel – het bewijs is fantastisch, en het maakt de Bijbel zonder twijfel bijzonder – maar hoe kan er nu ooit van mij verlangd worden dat ik het ravijn overspring dat bestaat tussen “een heel bijzonder boek” en een “een door God ingegeven brief”?

De profetische test

Nou, ik ontdekte dat de Bijbel hier wel voor zorgde! Ik ontdekte dat de Bijbel zelf de test voor Goddelijke inspiratie definieert! De test is: alle voorspellingen moeten met een nauwkeurigheid van 100% worden vervuld.^[84]

Zonder gekheid, toen ik dit las lachte ik.... Ja natuurlijk.... Dit is ook de test voor de roddelpers... Steeds wanneer er een belangrijke wereldgebeurtenis plaatsvindt, zijn de mensen verzot op de hype rondom voorspellingen en Broodje Aap-verhalen. De roddelbladen zijn er gek op om de oude (en niet zo oude) voorspellingen van Nostradamus, Jean Dixon, Edgar Cayce en de Bijbel aan te halen... Waarom werd de Bijbel met al die andere gekheid op een hoop gegooid...? Deze zogenaamde profeten hebben één voorspelling bij het juiste eind en dan kunnen al hun andere mislukte voorspellingen het grote publiek weinig meer schelen. Wat een klucht...

Wacht. De Bijbel stelt dat zijn test voor bovennatuurlijke inspiratie bestaat uit 100% vervulde voorspellingen. Dat betekent dus helemaal geen enkele mislukte voorspelling. Wauw, dat is opmerkelijk. 100%. Geen misser. Ik moest dat echt goed in me opnemen. Zouden er vandaag de dag vele miljarden dollars rondgaan in de gok- en loterij-industrie als mensen echt consequent de toekomst konden voorspellen? Natuurlijk niet. Misschien was dit hele voorspellingengedoe niet zo lachwekkend als ik in eerste instantie had gedacht.

Oké, ik neem aan dat de overtuigingskracht van de Bijbelse “100% vervulling” standaard evenredig is met het aantal voorspellingen dat in de Bijbel wordt verkondigd. Het mag duidelijk zijn dat 100% niet zo

duizelingwekkend is als dat bestaat uit ‘twee uit twee’. Ik besloot de profetische Schriftteksten nauwkeurig en eerlijk te bestuderen...

Historische voorspellingen

Met behulp van enkele studiegidsen ontdekte ik meer dan 1000 voorspellingen in de Bijbel. Van deze is een verbazingwekkend aantal van 668 vervuld en geen enkele is ooit als onwaar bewezen (drie lijken onbevestigd). De andere voorspellingen richten zich op gebeurtenissen die zich in de toekomst zouden afspelen. Kom op zeg! Het moet hier toch wel gaan om gegeneraliseerde, zelfvervullende voorspellingen die hun vervulling vinden in de bladzijdes van hetzelfde boek als waarin zij geschreven zijn. De een of andere godsdienstfanaat schrijft een voorspelling (God zal zus en zo doen) en een andere schrijft overde vervulling (God heeft zus en zo gedaan). De voorspellingen en de vervullingen zijn dan begrensd door de pagina's van hetzelfde "heilige boek". Niet erg zinvol... Waar is het bewijs van buitenaf? Wat zegt de seculiere geschiedenis, als deze al iets zegt, over deze gebeurtenissen?

Ik besloot om een goede, calculerende blik te werpen op enkele van de Bijbelse voorspellingen...

De verordening van Cyrus

Rond 700 voor Christus noemt Jesaja Cyrus als de koning die alle Israëlieten zal laten terugkeren naar Jeruzalem en hen toestemming zal geven om de tempel te herbouwen. ^[85] Ten tijde van deze voorspelling was er geen koning met de naam Cyrus en de tempel in Jeruzalem was volledig intact en in werking.

In 586 voor Christus, meer dan 100 jaar later, werd Jeruzalem door de Babylonische koning Nebukadnessar geplunderd en wordt de tempel vernietigd. De Joden die in Jeruzalem leefden, en die niet werden gedood, werden als gevangenen meegenomen naar Babylon. ^[86] Rond 539 voor Christus wordt het Babylonische Rijk veroverd door de Perzen. Kort daarna vaardigt een koning genaamd Cyrus een formele verordening uit, die de Joden toestaat om terug te keren naar Jeruzalem en om hun tempel te herbouwen. ^[87] Deze verordening is bevestigd door de seculiere archeologie in de vorm van een stenen cilinder die vele gebeurtenissen tijdens de heerschappij van Cyrus in detail beschrijft, waaronder de verordening met betrekking tot de wederopbouw van de Tempel in Jeruzalem. ^[88]

Het is opmerkelijk dat Jesaja voorspelt dat een man genaamd Cyrus, die ongeveer honderd jaar later geboren zou worden, een verordening zou uitvaardigen om een stad en een tempel opnieuw op te bouwen, die in die tijd nog intact en volledig in werking waren!

Ik moest hier meer over zien te vinden...!

De stad Tyrus

In 586 voor Christus (door seculiere bronnen bevestigd als het 11^e jaar van de heerschappij van koning Sedekia van Judea) voorspelt Ezechiël de nederlaag van de stad Tyrus op het vasteland tegen de Babylonische legers van Nebukadnessar. ^[89] De tekst beschrijft voorts de belegering van de eilandstad Tyrus (ongeveer driekwart kilometer van de kust van de stad Tyrus op het vasteland) honderden jaren later. Ezechiëls voorspelling beschrijft hoe de toekomstige invallers de ruïnes van de stad op het vasteland zouden afbreken en deze in de zee zouden gooien. Zij zouden "zelfs het stof uit Tyrus wegvegen en van haar een kale rots maken" ^[90] "Alle stenen, al het houtwerk en alle puin verdwijnen in zee." "Ik maak een kale rots van je, een droogplaats voor netten..." ^[91]

Seculiere bronnen vermelden dat Nebukadnessar de grote stad Tyrus op het vasteland ongeveer een jaar na Ezechiëls voorspelling belegerde. De *Encyclopedia Britannica* zegt: "Na een 13-jarige belegering (585-573 voor Christus) door Nebukadnessar II, geeft Tyrus zich over en erkent het Babylonische gezag." ^[92] Toen Nebukadnessar door de stadspoorten brak, vond hij het bijna compleet verlaten. De meeste mensen waren per schip verhuisd naar een eiland dat ongeveer driekwart kilometer van de kust lag, en zij

versterkten de daarop gelegen stad. De stad op het vasteland werd in 573 voor Christus verwoest (Ezechiël's eerste voorspelling), maar de stad Tyrus op het eiland bleef nog honderden jaren lang een machtige stad.

De seculiere geschiedenis beschrijft vervolgens hoe Alexander de Grote de eilandvesting belegert in 332 voor Christus. Zijn leger vernietigde de resten van de stad Tyrus op het vasteland en wierp deze in de Middellandse Zee. Op deze manier bouwde Alexanders leger een dijk naar het eiland, ze schraapten zelfs het stof uit de stad op het vasteland en lieten daarbij niets achter dan een kale rots. De historicus Phillip Myers schrijft in zijn historische tekstboek "*General History for Colleges and High Schools*" ("*Algemene geschiedenis voor universiteiten en middelbare scholen*") het volgende: "Alexander de Grote reduceerde Tyrus in 332 voor Christus tot een ruïne. Tot op zekere hoogte herstelde Tyrus van deze slag, maar de stad herwon nooit de plaats die zij voorheen in de wereld had ingenomen. Het grootste gedeelte van de locatie van deze ooit machtige stad is nu zo kaal als de top van een rots; een plaats waar de vissers, die er nog steeds regelmatig terugkomen, hun netten te drogen leggen."^[93]

Wauw, dit was dramatisch zeg – ik had er geen idee van

De stad Samaria

De profeten Hosea (748 en 690 voor Christus) en Micha (738-690 voor Christus) voorspelden beiden de vernietiging van Samaria, de hoofdstad van het noordelijke koninkrijk van Israël. Niet alleen voorspelden deze profeten geweld en vernietiging, maar zij verklaarden ook dat deze machtige stad "als een hoop in het veld" zou worden, zijn stenen omlaag gestort in de vallei, de fonteinen verwijderd en wijngaarden geplant waar de stadsmuren ooit stonden.^[94]

De geschiedenis vertelt ons dat Samaria in 722 voor Christus door Sargon met geweld werd veroverd. In 331 voor Christus nam Alexander de stad met geweld in, net als Hyrcanus in 120 voor Christus. Wat opmerkelijk is, is niet de gewelddadige ondergang van Samaria en zijn volk, maar veeleer de historische details van de ondergang van deze ooit zo machtige stad.

Reacties op het bezoeken van die oude locatie zijn door de eeuwen heen neergepend. In 1697 verklaarde Henry Maundrel: "Deze machtige stad is nu in zijn geheel omgevormd tot tuinen, en alle tekenen die er nog op duiden dat er ooit zo'n stad is geweest bevinden zich aan de Noordzijde..." Floyd Hamilton gaat verder: "Vandaag de dag is de heuveltop waarop Samaria gelegen was een bewerkt veld, waarop de funderingen van de kolommen de plaatsen markeren waar ooit de paleizen en de landhuizen stonden. Aan de voet van de heuvel, in de vallei, liggen de funderingsstenen van de stad..."^[95] En tenslotte, van Van de Velde:

Zijn funderingen ontdekt, zijn straten omgeploegd, en bedekt met maïsvelden en olijfgaarden... Samaria is vernietigd, maar zijn brokstukken zijn in de vallei omlaag geworpen; zijn funderingsstenen, die grijze oude vierhoekige stenen uit de tijd van Omri en Ahab, zijn ontdekt en liggen verspreid aan de voet van de heuvel.^[96]

Ik las voorspelling na voorspelling...

Ik las ze aandachtig en liet ze tot me doordringen...

Ik maakte aantekeningen en verzamelde uittreksels en artikelen...

Ik was gefascineerd door de waarschijnlijkheden....

In zijn klassieker "*Science Speaks*" ("*De wetenschap spreekt*") bespreekt Peter Stoner enkele van de historische voorspellingen van het Oude Testament, waaronder Babylon, Tyrus, Samaria, Gaza-Ashkelon, Jeruzalem, Palestina, Moab-Ammon, en Petra-Edom. Stoner gebruikt wetenschappelijke analyses en principes van de waarschijnlijkheidsrekening, door andere wetenschappers geverifieerd, om te concluderen:

Geen enkel mens heeft ooit voorspellingen gedaan die vergeleken kunnen worden met de voorspellingen die wij beschouwd hebben en die nauwkeurig zijn vervuld. Het tijdsinterval tussen het schrijven van deze voorspellingen en hun vervulling is zo groot dat de meest strenge criticus niet kan beweren dat de voorspellingen gedaan werden nadat de gebeurtenissen plaatsvonden. ¹⁹⁷¹

Voor mij waren deze historische voorspellingen nu meer dan een verzinsel in een roddelblad... Zij waren geen bedenksels.... Zij waren geen vervalsingen nadat de gebeurtenissen plaatsvonden... Zij waren absoluut geloofwaardig.

Toen ik mijn aantekeningen nog eens doornam was ik oprecht opgewonden, maar op de een of andere manier toch niet op mijn gemak....

Toen ik deze voorspellingen bestudeerde, kon ik een steeds terugkerend thema in het Oude Testament niet ontkennen...

Wie was deze voorspelde “Messias” (Silo) die zelfs al in het Boek Genesis werd genoemd? ¹⁹⁸¹

Wie was deze komende “Heerser”, die volgens de profeet Micha in Bethlehem geboren zou worden, maar toch al bestond zelfs voor de tijd zelf bestond? ¹⁹⁹¹

Wie was deze Immanuël (letterlijk “God met ons”), die volgens de profeet Jesaja uit een maagd geboren zou worden? ¹⁰⁰¹

Wie was deze “Bevrijder”, die volgens Job zei zou komen om hem en de wereld van de dood te redden? ¹⁰¹¹

Wie was deze voorspelde “Zoon”, die “Wonderbaarlijk”, “Raadgever”, “Machtige God” en de “Prins van de Vrede” genoemd zou worden? ¹⁰²¹

Wat mij betreft was de Bijbel geslaagd voor de profetische test! Intellectueel gezien had ik geen keuze behalve de feiten te accepteren – de uitgekomen voorspellingen van het Oude Testament bevestigden de inspiratie van buiten onze tijdsdimensie. Er was geen andere logische conclusie... hoe hard ik er ook naar zocht!

Maar hoe zit het met al die voorspellingen over de komende Joodse “Messias” (“Verlosser”) die verspreid over een aantal boeken in het Oude Testament worden aangetroffen? Wat moest ik daar nu uit opmaken? Moest ik die daadwerkelijk in beschouwing nemen als onderdeel van mijn analyse van de profetieën?

Ik voelde me zo ongemakkelijk met wat het Oude Testament aan mij onthulde dat ik naar de winkel ging en een Engelse versie kocht van de Hebreeuwse Tanakh. Ik ging ervan uit dat sommige van deze voorspellingen moesten zijn ingevoegd door niet-Joden nadat de gebeurtenissen al hadden plaatsgevonden. Ik besloot om “rechtstreeks naar de bron” te gaan om dit op te lossen...

Maar raad eens? Dezelfde voorspellingen over die “Messias” stonden ook in de Joodse Schriftteksten – klaar als een klontje...

Mijn hart werd nu echt onrustig... ik moest mezelf wat afremmen... ik moest me in mijn intellect terugtrekken...

Ik ging terug naar mijn originele lijst met vragen en onderwerpen in mijn notitieboek...

Tegenstrijdigheden in de Bijbel

Oké, afgezien van de voorspellingen, hoe zit het met de tegenstrijdigheden en de onnauwkeurigheden in de Bijbel? Als dit zo’n speciaal boek is, afkomstig van God, hoe kan ik dan een imperfecte Bijbel rijmen met een zogenaamd perfecte bron?

De vermeende onnauwkeurigheden en fouten in de tegenwoordige Bijbelvertalingen waren een grote intellectuele barrière voor mij. En dus besloot ik om eens in dat onderwerp te duiken... Toen ik deze reis begon, had ik nog niet veel van de Bijbel gelezen. Maar toch had ik een lijst bijgehouden van tegenstrijdigheden in de Bijbel die mij hielpen verwoorden waarom ik de Bijbel volledig afwees! Nu was het tijd om die lijst weer tevoorschijn te halen...

Ik wist dat ik - om eerlijk te zijn - mijn lijst van vermeende Bijbelfouten zou moeten analyseren volgens de traditionele regels van logica en rede. Net als veel andere dingen in het leven kunnen sommige feiten tegenstrijdig lijken, maar dieper onderzoek kan iets anders onthullen. De "wet van de non-contradictie", die de basis is voor alle logische redeneringen, handhaaft het principe dat iets niet tegelijkertijd "a" en "niet a" kan zijn. Het kan bijvoorbeeld niet tegelijkertijd dag en nacht zijn op hetzelfde tijdstip en dezelfde plaats. Als een Bijbelpassage deze wet overtreedt, dan kan deze dus als een tegenstrijdigheid kan worden aangemerkt. Desalniettemin kunnen, gebaseerd op dezelfde wet, twee verklaringen van elkaar verschillen zonder tegenstrijdig te zijn.

Bijvoorbeeld: een getuige in een rechtszaak zou kunnen getuigen dat hij twee personen op de plaats van het misdrijf zag, Jake en Sam, terwijl een andere getuige zou kunnen zeggen dat hij alleen Sam zag. Deze uitspraken zijn niet tegenstrijdig. Sterker nog, in een rechtbank worden deze verklaringen als complementair beschouwd.

Ik ontdekte al spoedig dat dit de aard is van een groot aantal van de vermeende tegenstrijdigheden in de Bijbel. In Matteüs lezen we bijvoorbeeld dat Jezus twee blinde mannen ontmoette. In Marcus en Lucas lezen we slechts dat Jezus één blinde man ontmoette.^[103] In Matteüs en Marcus lezen we dat Jezus in de Tuin van Getsemane drie keer alleen ging bidden, terwijl we in Lucas lezen dat Jezus één keer alleen ging bidden.^[104] Volgens de algemeen geldende wettelijke bewijsvoering en de wet van de non-contradictie zijn dit geen tegenstrijdige passages, maar toch stonden ze op mijn lijst.

Sommige Bijbelpassages lijken tegenstrijdig puur vanwege de complexiteit die komt kijken bij het vertalen van de Bijbel. Analyse van de originele talen van de Bijbel (Hebreeuws voor het Oude Testament en Grieks voor het Nieuwe Testament) kan vele schijnbaar tegenstrijdige gevallen oplossen. Dit is niet anders dan voor enige andere tekstuele beschouwing van vertaald materiaal. Alle talen (en in het bijzonder Hebreeuws en Grieks) hebben bijzondere begrenzingsen en nuances die moeilijkheden kunnen opleveren voor vertalingen. De historische context van de vertaling kan ook een reden voor misvattingen zijn.

Het Boek Handelingen bevat bijvoorbeeld twee verslagen van de bekering van Paulus op weg naar Damascus. In Handelingen 9:7 staat: "*De mannen die met Saulus meereisden, stonden sprakeloos; ze hoorden de stem wel, maar zagen niemand.*". In Handelingen 22:9 staat: "*De mensen die bij me waren, zagen wel het licht, maar hoorden niet de stem van hem die tegen me sprak.*" Op het eerste gezicht lijken deze verslagen tegenstrijdig: de een zegt dat Paulus' medereizigers een stem hoorden, terwijl de ander zegt dat ze geen stem hoorden. Maar de Griekse tekst biedt de oplossing. "De constructie van het woord 'horen' (*akouo*) is niet hetzelfde in de twee verslagen. In Handelingen 9:7 wordt het gebruikt op een genitieve wijze, in Handelingen 22:9 op een accusatieve wijze. De genitieve constructie drukt uit dat er iets gehoord wordt of dat bepaalde geluiden het oor bereiken, maar niets geeft aan of de ontvanger ook begrijpt wat hij hoort of niet. De accusatieve constructie daarentegen beschrijft 'horen' op een manier die ook een mentaal begrip bevat van het gesproken bericht. Hieruit wordt het duidelijk dat de twee passages elkaar niet tegenspreken.^[105] Daarom ontkent Handelingen 22:9 niet dat Paulus' kompanen bepaalde geluiden hoorden; het zegt eenvoudig alleen dat zij de geluiden die zij hoorden niet begrepen.

Terwijl ik doorging met het uiteenrafelen van mijn lijst, schaamde ik me toch wel wat voor mezelf. Natuurlijk zijn er zeker een aantal namen en getallen in de Bijbel die niet consequent zijn en als kopieerfouten moeten worden gezien, die er gedurende duizenden jaren in zijn geslopen. Toch was ik in staat om op een logische manier elke vermeende tegenstrijdigheid van betekenis op mijn lijst te verklaren.

En ik had dit materiaal nog nooit echt onderzocht! Ik noemde mijzelf een intellectueel scepticus, maar toch had ik deze materie nooit serieus behandeld. Treurig genoeg had ik de Bijbel verworpen door in te zoomen

op een lijst met zogenaamde tegenstrijdigheden. En toen ik werd geconfronteerd met het wonder van de structuur, overleving, integratie, historische werkelijkheid, archeologisch bewijs, wetenschappelijke inzichten, bevestigende verslagen van buitenaf, en honderden uitgekomen voorspellingen van de Bijbel, keek ik toch nog koppig de andere kant op. De dubbele standaard die ik altijd had aangehouden was mij nu wel duidelijk!

Ik hield even op met lezen (en zelfs denken)...

Ik kon nergens anders meer naartoe...

Wat ging ik doen met al deze nieuwe realiteiten in mijn leven?

Wat ging ik doen met die Oudtestamentische voorspellingen over een komende Messias...?

SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL II

Diverse redacteuren, ***Zondervan Handbook to the Bible***, Zondervan Publishing House, 1999 (gereviseerd). *Een geloofwaardige en nauwgezette gids voor het lezen van de Bijbel, die de geschiedenis, geografie en cultuur van de Bijbelverslagen presenteert. Gevuld met kaarten, grafieken, afbeeldingen en illustraties werpt dit handboek licht op bepaalde leiders, veldslagen, grootmachten, enzovoorts.*

Henry H. Halley, ***Halley's Bible Handbook***, Zondervan Publishing House, 2000 (gereviseerd). *Nog zo'n geweldig Bijbelhandboek vol met kaarten, grafieken, foto's, geschiedenis en archeologie.*

Blue Letter Bible: Online Bijbel Zoek & Commentaar Hulpmiddel, <http://www.blueletterbible.org/>

Alfred J. Hoerth, ***Archaeology and the Old Testament***, Baker Books, 1998 (bijgewerkt 1999). *Dr. Hoerth verklaart op zorgvuldige wijze dat de archeologie een dramatische bevestiging is van de Bijbelse historie, maar hij kent een veel kleinere rol toe aan archeologisch bewijs als ondersteuning voor theologisch geloof. Door zijn onderzoek heen herkent hij een duidelijke scheiding tussen historisch bewijs en "theologisch bewijs" (p. 20). Ik vond dit een zeer geloofwaardige en onbevooroordeelde benadering om te beginnen met een beschouwing van Bijbelse personen, plaatsen en gebeurtenissen.*

John McRay, ***Archaeology and the New Testament***, Baker Books, 1991 (bijgewerkt 2003). *Dr. McRay presenteert de architectuur, samenleving en godsdienst van het Romeinse Rijk in de eerste eeuw, van de structuren van Herodes de Grote tot de stad Jeruzalem. Door middel van oude steden, stenen en fragmenten van manuscripten zien we de historische fundering voor de Bijbelverslagen van het Nieuwe Testament.*

Randall Price, ***The Stones Cry Out: What Archaeology Reveals About the Truth of the Bible***, Harvest House Publishers, 1997.

Dr. Price presenteert de laatste archeologische vondsten die licht werpen op gebeurtenissen zoals de intocht van de Israëlieten in Kanaän, de val van Jericho, de Ark van het Verbond, de koningen en profeten van Israël, de Assyrische en Babylonische invasies, de Dode Zee Rollen, en de historische fundering voor Jezus.

Biblical Archaeology Review, een maandelijks publicatie van de Biblical Archaeology Society. *Deze BAR publicatie presenteert academische artikelen in een gemakkelijk te lezen algemeen maandblad.* <http://www.biblicalarchaeology.org/>

Paul Barnett, ***Is the New Testament Reliable? A Look at the Historical Evidence***, Intervarsity Press, 1986. *Een duidelijk en onomwonden boek dat het volgende aanpakt: Hoe accuraat is de historische informatie in het Nieuwe Testament? Waren er schrijvers die ooggetuigen waren van de gebeurtenissen? Is het Nieuwe Testament een mythe? Hoe bevooroordeeld waren de geschriften van de Christenen in de eerste eeuw? Bestaat er enige informatie over Bijbelse gebeurtenissen buiten de Bijbel? Wanneer werden de boeken van het Nieuwe Testament geschreven? Werden fouten geïntroduceerd toen de manuscripten honderden jaren lang werden gekopieerd?*

F.F. Bruce, ***The New Testament Documents: Are They Reliable?*** Intervarsity Press, 1943. *Een klassieke studie van de vragen die door Barnetts boek worden behandeld.*

Josh McDowell, ***The New Evidence that Demands a Verdict***, Thomas Nelson Publishers, 1999. *Een brede kijk op de Bijbel en zijn historische geloofwaardigheid. Dit boek presenteert het laatste onderzoek en documentatie met betrekking tot de manuscripten, archeologie, historie en cultuur van de vroege Christelijke kerk en haar fundering.*

- ^[1] Henry H. Halley, *Halley's Bible Handbook*, 25th ed., Zondervan Publishing House, 2000, 1071.
- ^[2] Idem.
- ^[3] Diverse redacteurs, *Zondervan Handbook to the Bible*, Zondervan Publishing House, 1999, 64-65.
- ^[4] Lucas 24:44, *De Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)*, te vinden op <http://www.biblija.net>
- ^[5] F.F. Bruce, *The New Testament Documents: Are They Reliable?* 5th gerev. ed., Intervarsity Press, 1960, 21-28.
- ^[6] Idem., 27.
- ^[7] Josh McDowell, *The New Evidence that Demands a Verdict*, Thomas Nelson Publishers, 1999, 71-73.
- ^[8] Josh McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol.1, Thomas Nelson Publishers, 1979, 58-59.
- ^[9] Idem. 56-57.
- ^[10] McDowell, *The New Evidence that Demands a Verdict*, 34-36.
- ^[11] *John Ryland's Gospel of John fragment*, John Ryland's Library of Manchester, England. Zie ook, Idem, 38.
- ^[12] McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol.1, 42.
- ^[13] F.F. Bruce, *The Books and the Parchments: How We Got Our English Bible*, Fleming H. Revell Co., 1950, 178.
- ^[14] Norman L. Geisler en William E. Nix, *A General Introduction to the Bible*, Moody, Chicago, Gereviseerd en Uitgebreid 1986, 366-67.
- ^[15] <http://shakespeare.com/faq/>, Dana Spradley, Publisher, 2002.
- ^[16] McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol. 1, 50-51.
- ^[17] Ravi K. Zacharias, *Can Man Live Without God?* Word Publishing, 1994, 162.
- ^[18] Genesis 11:31. Zie Alfred Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, Baker Books, 1998, 59-72.
- ^[19] Genesis 11:22.
- ^[20] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 188.
- ^[21] Idem., 192-96. Zie ook, Genesis, hoofdstukken 7 & 8.
- ^[22] Randall Price, *The Stones Cry Out: What Archaeology Reveals About the Truth of the Bible*, Harvest House Publishers, 1997, 92-94. Zie ook, Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 119, 102.
- ^[23] Pat Zukeran, *Archaeology and the Old Testament*, Probe Ministries, www.probe.org/docs/arch-ot.html, 2003, 2-3. Zie ook, Price, *The Stones Cry Out*, 82-83.
- ^[24] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 372-378.
- ^[25] Idem., 233-234.
- ^[26] Jozua 6.
- ^[27] Zukeran, *Archaeology and the Old Testament*, 4-5. Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 209-210. Price, *The Stones Cry Out*, 52-53.
- ^[28] 1 Koningen 12:25.
- ^[29] Rechters 9:46.
- ^[30] Rechters 18.
- ^[31] Price, *The Stones Cry Out*, 227-230.
- ^[32] 1 Koningen 4:25.
- ^[33] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 285.
- ^[34] Price, *The Stones Cry Out*, 164-165. Zie, 2 Samuël en 1 Kronieken.
- ^[35] Rechters 19 en 1 Samuël 10-15.
- ^[36] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 248-250.
- ^[37] 1 Koningen 4.
- ^[38] 2 Koningen 23.
- ^[39] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 87, 205-06.
- ^[40] Price, *The Stones Cry Out*, 145-146. Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 228-229.
- ^[41] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 230.
- ^[42] Idem., 301-302.
- ^[43] 1 Koningen 14 en 2 Kronieken 12.
- ^[44] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 308-310.
- ^[45] Genesis 19.
- ^[46] 2 Koningen 3.
- ^[47] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 321-22. Zie ook, 2 Kings 9-10.
- ^[48] Kathleen Kenyon, *The Bible and Recent Archaeology*, gerev. ed., John Knox Press, 1987, 85.

- ^[49] Price, *The Stones Cry Out*, 166-67.
- ^[50] Idem 167-72.
- ^[51] Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 342-343. Zie 2 Koningen 17:3-6, 24; 18:9-11; en Jesaja 20:1.
- ^[52] Price, *The Stones Cry Out*, 272. Zie 2 Koningen 18:13-16.
- ^[53] Idem., 79-81. Hoerth, *Archaeology and the Old Testament*, 351. Zie 2 Koningen 18:14, 17.
- ^[54] Bryant Wood, *Associates for Biblical Research*, 2001, <http://www.christiananswers.net/q-abr/abr-a009.html>. Zie Nahum 3:7 en Sefanja 2:13-15.
- ^[55] Price, *The Stones Cry Out*, 232-233. Zie 2 Koningen 24:10-14.
- ^[56] Wood, *Associates for Biblical Research*, <http://www.christiananswers.net/q-abr/abr-a009.html>. Zie 2 Koningen 24:15-16.
- ^[57] Price, *The Stones Cry Out*, 250-252. Zie Daniël 5:30-31.
- ^[58] Idem. Zie Ezra 1:1-4; 6:3-4.
- ^[59] Bryant Wood, *Associates for Biblical Research*, 1995-2001, <http://christiananswers.net/q-abr/abr-a005.html>; <http://christiananswers.net/q-abr/jericho.html>. Schriftuurlijke citaten, in volgorde: Rechters 3:15-30; Rechters 9:34-38; Rechters 9:4, 46-49; 2 Samuël 2:12-32; 1 Koningen 20:43; 21:1, 2; 22:39; 2 Koningen 1:2; 15:25; 1 Koningen 22:29-38; 2 Koningen 20:20; 2 Kronieken 32:30; Daniël 5; en het Boek Ester.
- ^[60] Nelson Glueck, *Rivers in the Desert*, Farrar, Strous en Cudahy, 1959, 136.
- ^[61] Bryant Wood, *Associates for Biblical Research*, 1995-2001, <http://christiananswers.net/q-abr/abr-a005.html#nt> Zie ook, Price, *The Stones Cry Out*, 295-318. Schriftuurlijke citaten, in volgorde: Marcus 1:21-28 en Johannes 6:25-59; Matteüs 8:14-16; Johannes 4; Johannes 5:1-14; Johannes 9:1-4; Handelingen 18:12-17; Handelingen 19:29; en Handelingen 23:33-35.
- ^[62] Sir William M. Ramsey, *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*, Hodder & Stoughton, 1915.
- ^[63] Pat Zukeran, *Archaeology and the New Testament*, 2000, 4, <http://www.probe.org/docs/arch-nt.html>. Citaat uit de Schrift: Lucas 3:1.
- ^[64] Idem. Citaat uit de Schrift: Handelingen 18:12-17.
- ^[65] Idem. Citaat uit de Schrift: Handelingen Acts 19:22.
- ^[66] Idem. Citaat uit de Schrift: Handelingen 28:7.
- ^[67] Eric Lyons, *Luke and the Term Politarchas*, Apologetic Press, 2002, <http://www.apologeticspress.org/rr/rr2002/res0204b.htm>. Citaat uit de Schrift: Handelingen 17:6.
- ^[68] "The Book of Acts," *New Testament Introductions*. The Blue Letter Bible. 2002-04. <http://www.blueletterbible.org/study/intros/acts.html>. Citaat uit de Schrift: Handelingen 14:6.
- ^[69] Norman Geisler, *Baker Encyclopedia of Apologetics*, Baker Books, 1999, 47.
- ^[70] A. N. Sherwin-White, *Roman Society and Roman Law in the New Testament*, Clarendon Press, 1963, 189.
- ^[71] Lucas 2:1-3
- ^[72] E. M. Blaiklock, "Quirinius," *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, vol. 5, Zondervan Publishing House, 1976, 6. Zie ook, <http://users.rcn.com/tlclcms/census.html#Anchor4>.
- ^[73] Ronald Marchant, *The Census of Quirinius: The Historicity of Luke 2:1-5*, Interdisciplinary Biblical Research Institute, Research Report #4, 1980, 4-6, <http://www.ibri.org/04census.htm>.
- ^[74] Zie: <http://users.rcn.com/tlclcms/census.html#Anchor4>. Geciteerd in Maier, Fullness, 4, die citeert uit A. H. M. Jones, ed., *A History of Rome through the Fifth Century*, Harper en Row, 1970, II, 256f.
- ^[75] Lucas 1:3-4
- ^[76] Johannes 5:1-15.
- ^[77] <http://www.digbible.org/tour/bethesda.html>.
- ^[78] Johannes 9:7.
- ^[79] http://www.bible-history.com/jerusalem/firstcenturyjerusalem_pool_of_siloam.html.
- ^[80] Johannes 19:13.
- ^[81] William Albright, *The Archaeology of Palestine*, Penguin Books, 1960.
- ^[82] Price, *The Stones Cry Out*, 307-308.
- ^[83] Tacitus, *Annales, Historiae*, Hoofdstuk 15, paragrafen 54.
- ^[84] Deuteronomium 18:20:22. Zie ook, Deuteronomium 13:1-5 en 2 Petrus 1:20-21.
- ^[85] Jesaja 44:28; 54:1.
- ^[86] McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol. 2, 346.

- ^[87] 2 Kronieken 36:22-23.
- ^[88] McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol. 2, 347.
- ^[89] Ezechiël 26.
- ^[90] Ezechiël 26:4.
- ^[91] Ezechiël 26:12, 14.
- ^[92] 43/xxii 452.
- ^[93] Phillip Myers, *General History for Colleges and High Schools*, Boston, Ginn & Co., 2003, 55.
- ^[94] Hosea 13:16 en Micha 1:6.
- ^[95] McDowell, *Evidence that Demands a Verdict*, vol. 1, 282.
- ^[96] Idem., 283.
- ^[97] Peter Stoner, *Science Speaks: An Evaluation of Certain Christian Evidences*, Moody Press, 1963, 115.
http://www.geocities.com/stonerdon/science_speaks.html#c8.
- ^[98] Genesis 49:10.
- ^[99] Micha 5:2.
- ^[100] Jesaja 7:14.
- ^[101] Job 19:25.
- ^[102] Jesaja 9:6.
- ^[103] Matteüs 9:27-31; Marcus 8:22-26 en Lucas 18:35-43.
- ^[104] Matteüs 26:36-46 en Marcus 14:32-42; Lucas 22:39-46.
- ^[105] W.F. Arndt, *Does the Bible Contradict Itself?*, 13-14.

DEEL III

DE REALITEIT VAN JEZUS

De Jezus uit de geschiedenis

Jezus Christus is al op vele verschillende manieren beschrijven. Hij zou een goed mens zijn geweest, of een goede leraar of een grote profeet.. Er is tegenwoordig geen enkele geloofwaardige geleerde die ontkent dat Jezus een historisch figuur is die zo'n 2000 jaar geleden de aarde bewandelde, dat hij opmerkelijke wonderen en goede daden verrichte en dat hij een vreselijke dood stierf aan een Romeins kruis juist buiten Jeruzalem. Net als deze "geleerden" had ik eigenlijk zelf nooit een probleem met deze "historische Jezus". Ik beschouwde Jezus, net als Boeddha, Confucius, Zoroaster of Mohammed, gewoon als nog een andere fundamentele geestelijke leider in de geschiedenis.

Ik moet erbij vermelden dat ik als "praktizerend atheïst" verscheidene mensen heb ontmoet die Jezus compleet verwierpen als een historisch figuur. Vurig verdedigen zij hun verscheidene mythe- en samenzweringstheorieën. Kom op zeg, de hele Westerse wereld verdeelt de geschiedenis in twee perioden: "vóór Christus" en "na Christus". Of iemand nu deze naamgeving aanhangt of de nieuwe politiek correcte "Gangbare jaartelling", de geboorte van Jezus Christus is altijd al de scheidslijn in de geschiedenis geweest.

Daarnaast kan niemand het feit ontkennen dat elke leider van elke belangrijke wereldgodsdienst de historische mens Jezus heeft aangekaart. Moslims beschouwen Jezus als een profeet, terwijl de Joden hem zien als een godslasterende rebel of een uitzonderlijk rabbijn die tot een godheid was verheven door afgoderij van de heidenen. Vele Boeddhisten beschouwen Jezus als een "bodhisattva" (een perfect geleerd wezen dat zich toewijdt aan het helpen van anderen), terwijl er een Hindoeïstische traditie bestaat die zegt dat Jezus in feite een goeroe was die in India Yoga-meditatie onderwees. ^[1]

Oké, dus de mens die we kennen als Jezus van Nazaret was een historisch figuur. Nogmaals, ik had geen probleem met die realiteit. Maar hoe zit het met zijn leven en dood zoals deze beschreven zijn in de Bijbel? Oh, wacht... hoe zit het met al die voorspellingen uit het Oude Testament over een komende Messias ("Christos" in het Grieks)...?

Voorspellingen over een komende Messias

Messiaanse profetie is de verzameling van meer dan 300 voorspellingen in de Joodse Schriftteksten over een toekomstige Messias (Verlosser) van het Joodse volk en van de wereld. Deze voorspellingen werden door meerdere auteurs geschreven, in talrijke boeken, over een tijdsperiode van zo'n 1000 jaar.

Hoewel ik de Bijbel nu beschouwde als een geloofwaardige bron en ik versted stond van sommige van de historische voorspellingen die ik had onderzocht in het Oude Testament, kon ik toch de kloof niet overbruggen die bestond tussen die voorspellingen uit het Oude Testament en de Jezus uit het Nieuwe Testament. Het leek gewoon te gemakkelijk... Of misschien was het wel te perfect... Ik moest dit zelf nader gaan bekijken en voor mijzelf op de proef stellen...

Ik begon de betreffende teksten te verzamelen en te lezen. Ik maakte een overzicht van de passages uit het Oude Testament en zocht naar de overeenstemmende teksten uit het Nieuwe Testament. Terwijl mijn kleine notitieboek vorm kreeg, werd het erg overtuigend! De Messias zou al deze voorspellingen moeten vervullen – niet slechts een beperkt aantal ervan... De statistische waarschijnlijkheden begonnen zich aan mij te onthullen... Ik moest zeggen, ik was volkomen sprakeloos...

*Hij zei tegen hen: 'Toen ik nog bij jullie was, heb ik tegen jullie gezegd dat **alles** wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over mij geschreven staat in vervulling moest gaan.'*^[2]

Hier is een kort overzicht van enkele voorspellingen die ik onderzocht tijdens de oefening met mijn notitieboek:

- Hij zou geboren worden uit een maagd (Jesaja 7:14 / Matteüs 1:21-23; Lucas 1:26-35)

- Hij zou in Bethlehem geboren worden (Micha 5:2 / Matteüs 2:1; Lucas 2:4-7)
- Hij zou aangekondigd worden door een gezant van de Heer (Johannes de Doper) (Jesaja 40:3-5; Maleachi 3:1 / Matteüs 3:1-3; 11:10; Marcus 1:2-3; Lucas 7:27)
- Hij zou wonderen verrichten (Jesaja 35:5-6; Matteüs 9:35, en door alle Evangelieboeken heen)
- Hij zou goed nieuws prediken (Jesaja 61:1-2 / Lucas 4:14-21)
- Hij zou zichzelf 173.880 dagen na het decreet om Jeruzalem te herbouwen voor de eerste keer als koning presenteren (Daniël 9:25 / Matteüs 21:4-9; Marcus 11:1-10; Lucas 19:29-38)
- Hij zou Jeruzalem op een ezel als koning binnengaan (Zacharia 9:9 / Matteüs 21:4-9; Marcus 11:1-10; Lucas 19:29-38)
- Hij zou een vernederende en pijnlijke dood sterven (Psalmen 22; Jesaja 53 / Matteüs 27; Marcus 15; Lucas 23; Johannes 19)
- Zijn handen en voeten zouden worden doorboord (Psalmen 22:16; / De kruisigingsverslagen van Matteüs 27; Marcus 15; Lucas 23; Johannes 19)
- Zijn beulen zouden om zijn kleren dobbelen (Psalmen 22:18; Johannes 19:23-24)
- Geen van zijn botten zouden tijdens zijn executie worden gebroken (Psalmen 34:20; Johannes 19:32-36)
- Zijn zij zou doorboord worden ([Zacharia](#) 12:10; Johannes 19:34-37)
- Hij zou sterven met zondaars en begraven worden in het graf van een rijk man (Jesaja 53:9; Matteüs 27:57-60)

Hoewel sommige van de andere voorspellingen die ik bekeek als “gegeneraliseerd” konden worden beschouwd, waren deze toch wel opmerkelijk voor mij! Ik kon niet om de onwaarschijnlijkheid heen dat een enkele man al deze voorspellingen zou doen uitkomen! Zelfs als ik enkele van de “eenvoudiger” voorspellingen niet mee zou tellen, dan was ik nog steeds absoluut verbijsterd door de statistische onmogelijkheid.

Dus, was de Jezus uit het Nieuwe Testament werkelijk de beloofde Messias uit het Oude Testament? Ik begon de mathematische onmogelijkheid te erkennen dat slechts één man – Jezus - meer dan 300 voorspellingen, die honderden jaren voor zijn geboorte waren geschreven, per ongeluk zou vervullen of deze met opzet zou kunnen manipuleren.

Professor Peter Stoner (1888-1980) ontdekte hetzelfde. Stoner was voorzitter van de Faculteiten Mathematica en Astronomie aan het Pasadena City College tot 1953, en voorzitter van de Afdeling Wetenschap aan het Westmont College van 1953 tot 1957. Stoner berekende de kans dat één man slechts een handvol van de meer dan 300 Messiaanse voorspellingen zou kunnen vervullen. In 1944 publiceerde hij zijn onderzoeksresultaten in *Science Speaks: Scientific Proof of the Accuracy of Prophecy and the Bible* (“De wetenschap spreekt: Wetenschappelijk bewijs voor de nauwkeurigheid van profetie en de Bijbel”). Stoner concludeerde dat de kans dat één enkel mens slechts acht van de gespecificeerde voorspellingen zou vervullen 1 op 10^{17} was (een één gevolgd door 17 nullen). Wat is dan de kans dat één enkel mens slechts 48 van de meer dan 300 voorspellingen zou vervullen? Stoner berekende deze kans als 1 op 10^{157} – ver buiten het bereik van statistische onmogelijkheid!^[3]

Oké, dit kan toch niet echt als statistische wetenschap worden gezien... Toch?

Maar in feite is het zo dat Stoners werk de goedkeuring heeft gekregen van de American Scientific Affiliation:

Het manuscript voor Science Speaks is zorgvuldig beoordeeld door een comité, bestaande uit leden van de American Scientific Affiliation en door de Uitvoerende Raad van dezelfde groep, en het is bevonden, in het algemeen, dat het betrouwbaar en accuraat is met betrekking tot het gepresenteerde wetenschappelijke materiaal. De mathematische analyse die erin is opgenomen is gebaseerd op principes van de waarschijnlijkheidsrekening die volledig robuust zijn en Professor Stoner heeft deze principes op een geschikte en overtuigende wijze toegepast.^[4]

Ik was met stomheid geslagen! Ik had nog nooit echt naar dit soort zaken gekeken. Ik had er nooit grondig over nagedacht...

Ik bedoel, dit was niet zomaar gegeneraliseerd materiaal!

Het boek Daniël werd 500 jaar voor de geboorte van Jezus geschreven. In hoofdstuk 9 voorspelt Daniël tot op de dag wanneer de Messias Jeruzalem zou binnengaan en zichzelf voor het eerst als koning zou presenteren. De voorspelling zegt dat 69 'weken van jaren' ($69 \times 7 = 483$ jaar) zouden voorbijgaan tussen de verordening om Jeruzalem te herbouwen tot de komst van de Messias.^[5] Omdat Daniël werd geschreven in Babylon gedurende de Joodse gevangenschap na de val van Jeruzalem, was deze voorspelling gebaseerd op de Babylonische kalender met 360 dagen. Dus, 483×360 dagen = 173880 dagen.

Volgens de verslagen die gevonden werden in het Shushan (Susan) Paleis, en die bevestigd worden in Nehemiah 2:1, werd het decreet om Jeruzalem te herbouwen uitgevaardigd door de Perzische koning Artaxerxes Longanimus op 5 maart, 444 voor Christus. Het is opmerkelijk dat 173.880 dagen later (schrikkeljaren in rekening genomen) Jezus op een ezel Jeruzalem binnenrijdt op 30 maart, 33 na Christus (en zo de voorspelling in Zacharia 9:9 vervult).^[6] Vijf dagen later wordt Jezus gekruisigd aan een Romeins kruis net buiten Jeruzalem (feitelijk werden ook de executiemethode en zelfs zijn laatste woorden honderden jaren eerder voorspeld in Psalm 22). Drie dagen later, zo verklaren de Nieuwtestamentische verslagen, stond Jezus op uit de dood op Paaszondag, waardoor talrijke andere voorspellingen over de langverwachte Messias werden vervuld.

Ik moest even stoppen...

Oké, dat is allemaal geweldig, maar iets hield me tegen... Ik had meer nodig... Ik had iets nodig om mijn knagende twijfel de kop in te drukken... Waar is het bewijs dat al deze Messiaanse voorspellingen niet geschreven waren ná de dood van Jezus door een groep fanaten die hun overleden geestelijke leider wilden vergoddelijken...? Ik had iets anders nodig – ik had nog één bewijsstuk nodig dat mij kon laten zien dat deze voorspellingen echt al op papier stonden vóór de tijd van Jezus...

En daar was dat bewijs...

De Dode Zee Rollen

De Dode Zee Rollen worden vaak de belangrijkste ontdekking van manuscripten in het moderne tijdperk genoemd. Ze werden tussen 1947 en 1956 in elf grotten aan de noordwestelijke kust van de Dode Zee ontdekt. Dit is een droog gebied, dat zich 21 kilometer ten oosten van Jeruzalem en 1300 voet onder zeeniveau bevindt. De Dode Zee Rollen zijn de resten van ongeveer 825 tot 870 onafhankelijke rollen en bestaan in totaal uit tienduizenden fragmenten. De teksten zijn voor het grootste deel gemaakt van dierenhuiden, maar ook van papyrus en één rol van koper. De meeste teksten zijn geschreven in Hebreeuws en Aramees, en enkele in het Grieks.

De Dode Zee Rollen lijken de bibliotheek van een Joodse sekte te zijn, over het algemeen wordt aangenomen dat dit de Essenen waren. Nabij de grotten bevinden zich de oude ruïnes van Qumran, een dorp dat in de vroege jaren '50 werd uitgegraven en in verband lijkt te staan met zowel de Essenen als de

rollen. De Essenen waren volgens strikte wetten levende Joodse schrijvers. De bibliotheek werd waarschijnlijk in de grotten verborgen tijdens de uitbraak van de Eerste Joodse Revolutie (66-70 na Christus), toen het Romeinse leger optrok tegen de Joden.

De Dode Zee Rollen kunnen verdeeld worden in twee categorieën: Bijbels en niet-Bijbels. Fragmenten van elk boek van de Joodse Schriftteksten (Oude Testament) zijn ontdekt, behalve van het boek Ester. Tot op heden zijn onder de rollen 19 fragmenten van Jesaja, 25 fragmenten van Deuteronomium en 30 fragmenten van de Psalmen geïdentificeerd. De virtueel intacte Jesaja-rol, die enkele van de meest dramatische Messiaanse voorspellingen bevat, is 1000 jaar ouder dan enig ander manuscript van Jesaja.

Gebaseerd op verschillende dateringsmethoden, waaronder paleontografie, tekstueel onderzoek en carbon-14 datering, is geconcludeerd dat de Dode Zee Rollen geschreven zijn in de periode tussen ongeveer 200 voor Christus en 68 na Christus. Met dit als gegeven hebben de Dode Zee Rollen de tekstkritiek van het Oude Testament en de Messiaanse profetie gerevolutioneerd. Het is fenomenaal te noemen dat de Bijbelse teksten van Qumran substantieel overeenstemmen met de Masoretische tekst, de Septuagint en de verschillende vertalingen die we vandaag de dag gebruiken.^[7]

Wauw, wat een vondst! Tot voor kort (in historische termen) bestond het extra bewijsstuk dat ik “vereiste” niet eens. Maar nu wel! We hebben nu dramatisch bewijs dat de belangrijkste Messiaanse voorspellingen in het tegenwoordige Oude Testament hetzelfde zijn als de Messiaanse voorspellingen die bestonden vóór de tijd waarin Jezus deze aarde bewandelde. Het waren geen verzinsels na de gebeurtenissen... Er was geen samenzwering... Jezus vervulde eenvoudigweg de vereisten van de Joodse Messias!

De cirkel van mijn archeologische studie was nu volledig rond... De Dode Zee Rollen lagen 2000 jaar lang onaangeroerd in een perfecte, droge omgeving. In 1947 loopt een herder van de Bedoeïenen toevallig tegen misschien wel de belangrijkste archeologische ontdekking uit de geschiedenis aan. Dan, een jaar later, ondanks ongelooflijke onwaarschijnlijkheden, keert het Joodse volk terug naar hun thuisland, dat voor het eerst sinds 70 na Christus weer een formele natie is. Hiermee werden meerdere belangrijke historische voorspellingen vervuld.^[8]

Wauw, ik had nu echt een miraculeus gevoel!

We leven echt in een opmerkelijke tijd in de geschiedenis...

Ik had nu het grootst mogelijke vertrouwen dat het Oude Testament, zoals we dat vandaag de dag lezen, hetzelfde is als vóór de geboorte van Jezus. Dit betekent dat de meer dan 300 voorspellingen in het Oude Testament over de aankomende Messias ook al op papier stonden voordat de schrijvers van het Nieuwe Testament op het toneel verschenen.

Wacht even, is dit een cirkelredenering?

Stop. Ik zag hier nog een potentieel probleem... Ik heb zojuist vastgesteld dat de voorspellingen uit het Oude Testament over een komende Messias al bestonden vóór Jezus, maar het enige dat mij vertelt dat Jezus de persoon was die deze voorspellingen vervulde, is het Nieuwe Testament. Ik heb dus een godsdienstboek dat gebruikt wordt om de voorspellingen in een ander godsdienstboek te ondersteunen; de verslagen in het Nieuwe Testament documenteren de vervullingen van de voorspellingen uit het Oude Testament. Is dit geen cirkelredenering? Gebruiken we de Bijbel niet om de Bijbel te valideren?

Ik ging een stap terug en bekeek mijn aantekeningen over de Bijbel... die herinnerden mij eraan dat de Bijbel vaak beschouwd wordt als één boek en daarom bekritiseerd wordt op basis van een vermeende “zelfvervullende” integriteit. Maar de Bijbel bestaat uit 66 afzonderlijke en gescheiden teksten die door zo’n 40 auteurs zijn geschreven, die vaak niks met elkaar van doen hadden. Als we elke tekst op zichzelf bekijken, dan is het niveau van samenhang en onderlinge bevestiging binnen het Bijbelse werk als geheel opmerkelijk. Sterker nog, de Bijbel valideert zichzelf door zijn onmiskenbare ontwerp, dat de 66 afzonderlijke boeken verbindt tot één integraal werk.

Waarom zouden we een probleem hebben met het gebruiken van de 27 teksten in het Nieuwe Testament om de 39 teksten uit het Oude Testament te valideren, als dit gegeven objectief geanalyseerd wordt? Het enige dat we doen is het gebruiken van een collectie van oude historische documenten om de echtheid vast te stellen van een andere collectie van oude historische documenten.... Academische historici doen dit voortdurend...

Ik moest mezelf weer even tegenhouden.

Ik bevatte dit concept weliswaar met betrekking tot de 39 boeken van het Oude Testament, waarin de verscheidene auteurs en teksten door honderden jaren werden gescheiden, maar omdat de 27 boeken van het Nieuwe Testament in een relatief korte tijd werden samengesteld, is het in dit geval misschien waarschijnlijker dat zij tot één geheel werden samengevoegd door een groep samenzwerende fanaten. Hoe zit het daarmee? Zijn er bevestigende bronnen buiten deze kleine religieuze klik?

Toen dacht ik aan de oorspronkelijke bestudering van Tacitus (zie deel twee) en herinnerde ik mij dat andere schrijvers “Bijbelse” gebeurtenissen buiten de Bijbel beschreven...

Hoewel ik dus goed op weg was om af te rekenen met het idee dat de cirkel zijn eigen cirkelredenering scheidt, realiseerde ik mij dat ik deze kwestie volledig zou kunnen vermijden door terug te gaan naar de “buiten-Bijbelse” historische documentatie van de vervulde voorspellingen uit het Oude Testament.

Bestaat er bijvoorbeeld enige documentatie buiten het Nieuwe Testament dat aantoonde dat Jezus geëxecuteerd werd zoals voorspeld werd in de Joodse Schriftteksten, zoals Psalm 22 en Jesaja 53?

Raad eens? Die documentatie bestaat inderdaad...

Bevestigende bronnen buiten de Bijbel

Ik ontdekte al gauw dat er talrijke niet-Christelijke bronnen buiten de Bijbelteksten bestaan die de gebeurtenissen uit het Nieuwe Testament bevestigen. Sterker nog, er is een variëteit aan buiten-Bijbelse bronnen die Jezus Christus en de opkomst van het Christendom rechtstreeks vermelden. Ik vond dit verbijsterend! Hoe kon ik van historisch bewijsmateriaal ontkennen dat niet eens sympathiek stond tegenover de persoon Jezus of de drijfveer van het Christendom? In de rechtskundige wereld kan een ooggetuige, die ofwel onverschillig ofwel antagonistisch tegenover een bepaalde zaak staat, de meest overtuigende getuigenverklaring afleggen.

Ik was meer dan geïntrigeerd. Ik begon enkele van deze vroege, “neutrale” bronnen te raadplegen...

Ik begon met de historicus Tacitus, omdat ik zojuist zijn korte maar krachtige stuk over Pontius Pilatus en Jezus (Christus) had gelezen...

Cornelius Tacitus (ca. 55-120 na Christus) werd als een groot historicus van het oude Rome gezien. Zijn meesterwerk, “*Annalen*”, bestaat uit twee afzonderlijke delen (hoofdstukken 1-7, met één overgebleven manuscript, en hoofdstukken 11-16, bekend als de “*Historiae*”, met 32 overgebleven manuscripten).^[9]

Als achtergrond: op 19 Juli, 64 na Christus, brak een brand uit in Rome, die negen dagen lang woedde en uiteindelijk bijna driekwart van de stad verwoestte. Volgens Tacitus verspreidde zich het gerucht dat de brand gepland was door de boosaardige, onstabiele keizer Nero zelf. Nero leidde de aandacht van dit gerucht af door op te roepen tot de foltering en executie van Christenen.

Derhalve, om van dit bericht af te komen, gaf Nero de schuld aan en voerde hij de meest geraffineerde folteringen uit op een klasse die om hun slechtheid gehaat wordt, door het volk Christenen genoemd. Christus, waarin de naam zijn oorsprong had, leed de ultieme straf tijdens de heerschappij van Tiberius, onder de handen van één van onze procurators, Pontius Pilatus, en een hoogst verderfelijk bijgeloof, dat daardoor tijdelijk de kop werd ingedrukt maar dat later niet alleen in Juda weer uitbrak, de eerste bron

van het kwaad, maar zelfs in Rome, waar alle dingen die afgrijselijk en schandelijk zijn uit alle hoeken van de wereld hun centrum vinden en populair worden. Zodoende werden allen die schuld bekenden gearresteerd; daarna werd, gebaseerd op hun informatie, een immense massa veroordeeld, niet zozeer vanwege de misdaad dat zij de stad in brand hadden gestoken, maar vanwege de misdaad van haat tegen de mensheid. Hoon van elke mogelijke soort werd aan hun dood toegevoegd. Gehuld in dierenhuiden werden ze verscheurd door honden en vergingen, of ze werden aan kruisen genageld, of ze werden veroordeeld tot de vlammen en verbrandden, om als nachtelijke verlichting te dienen, nadat het daglicht was heengegaan.

Nero bood zijn tuinen aan voor dit spektakel en liet een show in het circus opvoeren, terwijl hij zich onder de mensen mengde in het gewaad van een wagenmenner of bovenop een wagen stond. Hierdoor ontstond, zelfs voor criminelen die een extreme voorbeeldstraf verdienden, een gevoel van erbarmen; want het was niet, zoals het leek, voor het publieke goed, maar om de wreedheid van één man te bevredigen, dat dezen werden vernietigd. ^[10]

Uit de tekst van Tacitus, de leidende Romeinse historicus uit die periode, blijkt dat Christenen ongetwijfeld bestonden in 64 na Christus. Volgens Tacitus werden zij op een afgrijselijke manier vervolgd vanwege hun geloof in Christus, een werkelijk historische man die in Juda werd geëxecuteerd tijdens de heerschappij van Tiberius onder de handen van Pontius Pilatus.

Flavius Josephus (37-100 na Christus), een Joods generaal en een lid van de priesterlijke aristocratie van de Joden, liep over naar het Romeinse Rijk tijdens de grote Joodse opstand van 66-70 na Christus. Josephus wijdde de rest van zijn leven in of nabij Rome als een adviseur en historicus voor drie keizers, Vespasianus, Titus en Domitianus. Eeuwenlang werden de boeken van Josephus meer gelezen dan enig ander boek, met uitzondering van de Bijbel. Zij zijn bronnen van onschatbare waarde voor ooggetuigenverslagen van de ontwikkeling van de Westerse beschaving, inclusief de oprichting en de groei van het Christendom in de 1e eeuw.

Het is opmerkelijker dat Josephus in zijn werk gebeurtenissen en mensen uit het Nieuwe Testament noemt. Voor mij was dit één van de meest significante bewijzen met betrekking tot de “legende theorieën” die mijn kijk op het vroege Christendom hadden geplaagd. Hier zijn enkele passages die ik fascinerend vond:

Te dien tijde was er een zeker wijs man die Jezus werd genoemd. En zijn gedrag was goed, en hij stond bekend als deugdzaam. En vele mensen onder de Joden en andere volken werden zijn discipelen. Pilatus veroordeelde hem tot de kruisiging en de dood. En zij die zijn discipelen waren geworden verlieten hem na zijn dood niet; zij verklaarden dat hij drie dagen na zijn kruisiging aan hen verschenen was en dat hij leefde; zodoende is hij misschien de Messias over wie de profeten wonderlijke dingen voorzeggd hadden. ^[11]

Na de dood van de procurator Festus, toen Albinus op het punt stond hem op te volgen, achtte de hogepriester Ananius het een geschikte gelegenheid om de Sanhedrin bij elkaar te roepen. Hij deed daarom Jakobus de broer van Jezus, die de Christus werd genoemd, en verscheidene anderen, voor zijn haastig bijeengeroepen raad verschijnen, en hij veroordeelde hen tot de dood door steniging. Alle wijze mannen en strenge volgelingen van de Wet die in Jeruzalem waren spraken hun afkeuring uit over deze daad. Sommigen gingen zelfs naar Albinus zelf, die vertrokken was naar Alexandrië, om deze inbreuk op de wet onder zijn aandacht te brengen en om hem te informeren dat Ananius illegaal gehandeld had door hete Sanhedrin bijeen te roepen zonder de Romeinse autoriteiten. ^[12]

Nu dachten sommige Joden dat de vernietiging van Herodes' leger door God kwam, en zeer terecht, als een straf voor wat hij met Johannes had gedaan, hij die de Doper werd genoemd; want Herodes bracht hem om, hij die een goed man was, en die de Joden beval om deugdzaamheid uit te oefenen, zowel wat betreft rechtvaardigheid jegens elkaar als wat betreft vroomheid jegens God, en die dus kwam om te dopen; omdat het wassen [met water] acceptabel voor hem zou zijn, als zij er gebruik van zouden maken, niet om sommige zonden [alleen] te doen verdwijnen [of vergeven], maar voor het reinigen van het lichaam; daarbij aannemend dat de ziel daarvoor al voldoende gereinigd was door deugdzaamheid. ^[13]

Deze drie citaten van Josephus spreken echt voor zichzelf! Professor Shlomo Pines, een zeer bekend Israëliisch schriftgeleerde, bespreekt de historiciteit van Jezus en de vermeldingen van Jezus door Josephus:

Feitelijk, voor zover het om waarschijnlijkheden gaat, zou geen enkele gelovige Christen zo'n neutrale tekst hebben geproduceerd: voor hem zou het enige significante doel ervan het attesteren van het historische bewijs voor Jezus zijn geweest. Maar het is een feit dat tot in moderne tijden deze bepaalde gedachte (de bewering dat Jezus bedriegerij is) nooit werd geuit. Zelfs de bitterste opponenten van het Christendom hebben nooit enige twijfel geuit over de vraag of Jezus werkelijk geleefd heeft. ^[14]

Plinius de Jongere (ca. 62 - ca. 113 na Christus) was de Romeinse gouverneur van Bithynië (het noordwestelijke deel van het tegenwoordige Turkije). Rond 111 of 112 na Christus schreef hij de volgende brief aan keizer Trajanus van Rome, waarin hij advies vroeg over hoe met de Christenen om te gaan.

Het is voor mij gebruikelijk, heer, om alles waarover ik twijfel aan u voor te leggen. Wie immers kan beter richting geven aan mijn besluiteloosheid of mijn onwetendheid onderrichten? Gerechtelijke processen tegen de Christenen heb ik nooit bijgewoond, daarom weet ik niet wat en in hoeverre men de gewoonte heeft te straffen of te onderzoeken. Ook heb ik nogal ernstig getwijfeld of er onderscheid in leeftijd moet zijn, of dat mensen, hoe jong ook, in niets moeten verschillen van volwassenen; [ik heb getwijfeld] of er genade gegeven moet worden aan berouwvollen, of dat het voor iemand die eenmaal Christen is geweest voordelig is ermee opgehouden te zijn; ik heb getwijfeld of de naam alleen al bestraft moet worden, zelfs als er geen misdaden zijn begaan, of dat de misdaden, die samenhangen met de naam, moeten worden bestraft.

Ondertussen heb ik de volgende procedure gevolgd bij hen, die bij mij als Christenen waren aangegeven. Ik vroeg hen persoonlijk of ze Christenen waren. Degenen die bekenden, ondervroeg ik een tweede en een derde keer en dreigde met de doodstraf: ik beval de terechtstelling van degenen die volhardden. Ik twijfelde er namelijk niet aan dat halsstarrigheid en onbuigzame koppigheid in elk geval bestraft moesten worden, ongeacht wat zij bekenden. Er waren anderen, van gelijke dwaasheid, waarvan ik, omdat het Romeinse burgers waren, heb laten registreren dat ze naar de stad (Rome) teruggestuurd moesten worden.

Snel daarna, juist door het in behandeling nemen, zoals pleegt te gebeuren, deden zich meer bijzondere gevallen voor, omdat de misdaad zich verspreidde. Er is een anonieme aanklacht ingediend, die de namen van velen bevatte. Ik was van mening dat diegenen vrijgelaten moesten worden, die ontkenden dat ze Christenen waren of waren geweest, toen ze, terwijl ik de gebedsformule voorzei, de goden aanriepen en tot uw beeld, dat ik voor dit doel bevolen had hierheen te brengen samen met de godenbeelden, baden met wierook en wijn en bovendien Christus vervloekten, tot niets waarvan, naar men zegt dat zij die Christenen zijn, gedwongen kunnen worden. Anderen die door de aanklager genoemd waren, zeiden dat ze Christen waren en ontkenden het kort daarop; dat ze weliswaar Christen waren geweest, maar dat ze gestopt waren, sommigen drie jaar geleden, sommigen meerdere jaren geleden, enkelen zelfs twintig jaar geleden. Ook dezen hebben allemaal uw beeld en de beelden van de goden vereerd en Christus vervloekt.

Ze verzekerden mij echter dat dit de hoofdzaak was geweest, ofwel van hun schuld, ofwel van hun fout dat ze gewoon waren op een bepaalde dag voor zonsopgang samen te komen en om met elkaar om beurten een lied voor Christus als voor een god te zeggen, en zich door een eed te verplichten tot geen enkele misdaad, opdat ze geen diefstallen, geen roofovervallen, geen echtbreuk, geen woordbreuk zouden plegen en zich niet aan een schuld zouden onttrekken, wanneer ze worden aangemaand [die te betalen]. Nadat ze dit hadden gedaan, was het voor hen de gewoonte geweest om uit elkaar te gaan en weer samen te komen om te eten, echter normaal en onschuldig. En dat ze waren opgehouden met juist dit te doen, na mijn edict, waarin ik volgens uw bevelen verboden had dat er geheime genootschappen waren. Des te meer geloofde ik dat het noodzakelijk was om van twee slavinnen, die helpsters bij de eredienst werden genoemd, te vernemen wat waar was, en wel onder martelingen. Ik vond niets anders dan een slechte en grenzeloze bijgelovigheid.

Nadat het proces was uitgesteld, ben ik er daarom toe overgegaan, om u te raadplegen. Want de zaak scheen mij het advies waard, vooral vanwege het aantal aangeklaagden. Velen immers van elke leeftijd,

van iedere stand, en van beide geslachten worden aangeklaagd en zullen worden aangeklaagd. De besmetting van dit bijgeloof heeft zich echter niet alleen over steden verspreid, maar ook over dorpen en het platteland en het schijnt tot staan gebracht en gecorrigeerd te kunnen worden. Het staat in ieder geval vast dat tempels die al bijna verlaten waren, nu bezocht worden en dat plechtigheden, die lange tijd onderbroken waren, in ere hersteld worden en dat overal vlees van offerdieren wordt verkocht, waarvoor voorheen zeer zelden een koper gevonden werd. Op grond hiervan is het gemakkelijk te concluderen, wat een menigte mensen op betere gedachten zou kunnen worden gebracht als er gelegenheid zou zijn voor het tonen van berouw. ^[15]

Dat is nogal een brief die uit de oudheid bewaard is gebleven. Ik heb er hier een groot gedeelte van overgenomen, omdat ik deze tekst in zijn geheel zo krachtig vond. De tekst verhaalt over de verspreiding van het Christendom door het Romeinse Rijk en behandelt de procedures om de volgelingen uit dit “bijgeloof” te vervolgen. Christus wordt ook drie keer bij naam genoemd als het centrum van het Christendom en Christelijke praktijken worden beschreven, waaronder het aanbidden van Christus “als voor een God”.

Suetonius was een secretaris en historicus voor Hadrianus, keizer van Rome van 117 tot 138 na Christus. Over keizer Claudius (41-54 na Christus) en de “Opstand van Rome” in 49 na Christus schrijft Suetonius:

Omdat de joden constant opwinding veroorzaakten op aandrang van Chrestus, verbande hij (Claudius) hen uit Rome. ^[16]

Dit is interessant, omdat Handelingen 18:2 vertelt dat Paulus Aquila en zijn vrouw Priscilla ontmoette juist nadat zij Italië hadden verlaten, omdat Claudius hen had verbannen.

Later schreef Suetonius over de grote brand in Rome in 64 na Christus:

Straffen werden door Nero opgelegd aan de Christenen, een klasse mensen die zich had overgegeven aan een nieuw en boosaardig bijgeloof. ^[17]

Mara Bar-Serapion, een stoïsch filosoof uit Syrië, schreef vanuit de gevangenis de volgende brief aan zijn zoon, ergens na 70 na Christus:

Wat leverde het de Atheners op toen zij Socrates doodden? Hongersnood en ziekte kwamen over hen als een oordeel over hun slechte daden. Wat leverde het de mensen van Samos op toen ze Pythagoras verbrandden? In een ogenblik werd hun land met zand bedekt. Wat leverde het de Joden op toen ze hun wijze Koning ter dood brachten? Heel kort daarna is hun koninkrijk vernietigd. God heeft deze drie wijze mensen op rechtvaardige wijze gewroken: de Atheners kwamen om door de honger; de bewoners van Samos werden door de zee verzwolgen; de Joden, beroofd en uit hun land verdreven, zijn overal verspreid. Maar Socrates stierf niet voorgoed; hij leefde voort in de leer van Plato. Pythagoras is niet voorgoed dood; hij leefde voort in het standbeeld van Hera. Ook de wijze Koning is niet voorgoed dood; Hij leefde voort in de leer die Hij gegeven had. ^[18]

Deze brief verwijst naar Jezus als de “wijze Koning”. De schrijver is overduidelijk geen Christen, omdat hij Jezus op een gelijk niveau plaatst met Socrates en Pythagoras. Deze brief is, zonder partijdigheid wat betreft zijn vermelding van Jezus en de kerk, een waardevolle historische bron met betrekking tot de historiciteit van Jezus.

Lucianus van Samosata was een Grieks filosoof uit de 2e eeuw. Deze bewaard gebleven tekst is overduidelijk satirisch, maar het is wel een overtuigend stuk van buiten de Bijbel:

De Christenen, weet je wel, aanbidden tot op vandaag een man – het uitmuntend personage dat hun nieuwe riten introduceerde en op basis daarvan werd gekruisigd... Kijk, deze misleidde wezens begonnen met hun algemene overtuiging dat ze voor alle tijden onsterfelijk zijn, wat hun minachting voor de dood en hun vrijwillige zelftoewijding verklaart, die zo gewoon zijn onder hen; en toen was aan hen door hun oorspronkelijke wettenmaker de indruk gewekt dat zij allemaal broeders zijn, vanaf het moment dat ze

bekeerd zijn, en de goden van Griekenland ontkennen, en de gekruisigde wijsgeer aanbidden, en naar zijn wetten leven. Dit alles nemen ze aan volledig gebaseerd op geloof, met het gevolg dat ze alle wereldse goederen eender minachten, en deze slechts beschouwen als gemeengoed. ^[19]

Dit stuk is op zijn best “niet erg vleidend” te noemen, maar het ondersteunt absoluut de persoon van Jezus Christus (“de gekruisigde wijsgeer”) en de overleving van de Christelijke Kerk tot in de tweede eeuw.

Oude rabinale vermeldingen van Y’shua (Jezus)

Van alle oudheidkundige bronnen voor Jezus lijken de rabinale werken de meest negatieve invalshoek te hebben. Er zijn feitelijk een significant aantal verwijzingen naar Jezus, maar vele daarvan gebruiken namen als “die man” wanneer ze over Jezus Christus spreken. Daarom worden sommige van deze verwijzingen nu als onbetrouwbaar beschouwd.

Toch is er in de Babylonische Talmoed, het formele commentaar op de Joodse Wetten, samengesteld tussen 200-500 na Christus, een krachtige vermelding van Jezus te vinden:

Er is een traditie, op de vooravond van de sabbat en Pascha hingen zij Yeshu op. En de heraut ging veertig dagen voor hem uit al roepende: Yeshu zal worden geëxecuteerd, want hij heeft toverij gepleegd en Israël verleidt en hen vervreemd van God. Laat een ieder naar voren komen, die een rechtvaardigend pleidooi voor hem kan houden; maar er werd niemand gevonden die een rechtvaardigend pleidooi voor hem kon houden, dus werd hij opgehangen op de vooravond van de sabbat en het Pascha. ^[20]

Dit wordt beschouwd als een zeer geloofwaardige verwijzing naar Jezus (“Yeshu”). Hier verifiëren rabinale schrijvers dat Jezus een historisch figuur was, dat hij op de vooravond van de Pesach werd gekruisigd en dat hij wonderen verrichtte, wat zij “toverij” noemden. De gebeurtenissen uit het leven van Jezus werden hierdoor niet ontkend, maar ongetwijfeld geverifieerd.

Nou, ik zocht naar onbevooroordeelde bronnen, buiten de Bijbel, die over de persoon van Jezus spraken, zijn doodstraf en zijn dood, en de opkomst van de godsdienst in zijn naam. Het was opmerkelijk dat dat precies was wat ik vond!

De niet-Christelijke historische verslagen van Cornelius Tacitus, Flavius Josephus, Plinius de Jongere, Suetonius, Mara Bar-Serapion, Lucianus van Samosata en zelfs de geschriften van het extreem bevooroordeelde Joodse Sanhedrin houden allemaal de Bijbelse verslagen overeen over het leven en de dood van Jezus Christus in de eerste eeuw.

Naast de negen auteurs in het Nieuwe Testament die in afzonderlijke verslagen over Jezus schreven, vond ik op zijn minst twintig andere vroege Christelijke auteurs, vier ketterse werken en zeven niet-Christelijke bronnen die Jezus expliciet vermelden binnen een periode van 150 jaar na zijn leven. Er zijn dus minstens 40 auteurs die Jezus en de verspreiding van de geestelijke beweging in zijn naam expliciet vermelden.

Er zijn meer auteurs die Jezus Christus binnen 150 jaar na zijn leven vermelden dan auteurs die de Romeinse keizer vermelden die tijdens Zijn leven heerste. Geschiedkundigen kennen slechts tien bronnen die keizer Tiberius vermelden binnen 150 jaar na zijn leven, waaronder Lucas, Tacitus, Suetonius en Paterculus. Dus, in dit korte tijdsbestek worden de schrijvers die de leider van het gehele Romeinse Rijk (de wereldleider in die tijd) noemen, overtroefd door de schrijvers die Jezus noemen, in een verhouding van 4 tegen 1! ^[21]

Prima, dat is fantastisch bewijs voor het historische leven en de dood van een geestelijk leider genaamd Jezus Christus, maar hoe zit het met de rest?

Hoe zit het met die vermeende wonderen...?

Hoe zit het met het grootste wonder – zijn opstanding uit de dood...?

Kan een rationeel mens wonderen accepteren?

Eigenlijk overkwam ik deze horde erg snel. Voor mij is de opschorting (of schending) van de natuurwetten tijdens de Bijbelse wonderen in feite niets anders dan wat we dagelijks waarnemen. Er bestaan natuurlijke krachten die worden voorgesteld door de natuurwetten, chemische eigenschappen en mathematische formules en er zijn doelgerichte krachten die op deze natuurlijke krachten kunnen inwerken of ze tijdelijk kunnen opheffen. De wetten van de zwaartekracht, die een steen op de grond houden, worden bijvoorbeeld niet geschonden wanneer een jongen deze steen opraapt en wegwerpt; hij werkt de zwaartekracht dan tegen door een grotere, tegengestelde kracht uit te oefenen. Dezelfde logica geldt wanneer we de ooggetuigenverlagen lezen over Jezus die over water loopt en water in wijn verandert. Rationeel gezien oefent hij dan slechts een doelgerichte kracht uit, maar het is een kracht die buiten het bereik ligt van wat wij kennen als de natuurwetten binnen onze vier materiële dimensies.

Ik mag dan wel filosofisch geneigd zijn om elke verwijzing naar bovennatuurlijke gebeurtenissen af te wijzen, maar dat betekent niet zij niet voorkomen of kunnen voorkomen. Als het bestaan van God een gegeven is, dan zijn wonderen uiterst redelijk. Een bovennatuurlijke actor is logisch gezien niet gelimiteerd door de gevolgen van zijn bovennatuurlijke oorzaak; God is niet beperkt door de natuurlijke wetten die over ons universum heersen. De maker is niet gebonden aan de grenzen van zijn schepping. Wanneer we een bovennatuurlijke actor in overweging nemen, dan is het logisch om buiten deze grenzen te denken.

Met de realiteit van een bovennatuurlijke schepper als gegeven zijn ook de Evangeliën over de wonderen van Jezus uiterst redelijk. Sommigen geloven dat deze teksten door God Zelf zijn ingegeven. Maar ongeacht of je de teksten zelf zo hoog aanslaat, zijn de Evangelieboeken op zijn minst wel vier afzonderlijke verslagen geschreven door vier afzonderlijke auteurs die, volgens de seculiere criteria, onafhankelijk van elkaar dezelfde historische gebeurtenissen hebben gedocumenteerd. Een filosofische vooringenomenheid om alles wat theologisch of wonderbaarlijk is te negeren is gewoonweg geen reden om de Evangelieteksten te ontkennen.

Laten we de integriteit van de schrijvers van de Evangelieboeken nog een keer beschouwen, mannen die bereid waren intense vervolging te ondergaan en om zelfs te sterven ter verdediging van hun individuele getuigenissen. Zoals ik eerder heb besproken, wordt Lucas in het algemeen beschouwd als één van de meest vooraanstaande historici uit de oudheid. Dr. John McRay, professor van het Nieuwe Testament en Archeologie aan Wheaton University in Illinois, vat het goed samen:

De algemene consensus onder zowel progressieve als conservatieve geleerden is dat Lucas zeer accuraat is als een historicus. Hij is erudiet, hij is welsprekend, zijn Grieks benadert de klassieke kwaliteit, hij schrijft als een geleerd man, en archeologische ontdekkingen tonen telkens weer aan dat Lucas accuraat is in wat hij te zeggen heeft. ^[22]

Sir William Ramsey, één van de beroemdste archeologen van de moderne tijd, stemt daarmee in: “Lucas is een eersteklas historicus.” ^[23]

Hebben we een goede reden om het verslag van Lucas over het leven van Jezus te verwerpen?

Hoe zit het met de andere Evangelieschrijvers die hun leven gaven voor hun geschreven getuigenissen?

Hoe zit het met de opstanding?

Oké, nou dit is de grote vraag... de kern van de hele zaak...

Stond Jezus werkelijk op uit de dood, en waarom is deze gebeurtenis zo belangrijk...?

Erg kort gezegd: het Nieuwe Testament is gebaseerd op Jezus Christus en de kracht van de opstanding. Omdat Jezus Christus en Zijn opstanding de fundering vormen van het Bijbelse Christendom, zijn de

historische realiteiten van Zijn leven, dood en opstanding allemaal even belangrijk. Want, zoals Paulus verklaarde in zijn brief aan de Korinthiërs:

En als Christus niet is opgewekt, is onze verkondiging zonder inhoud en uw geloof zinloos. Dan blijkt dat wij als getuigen van God over hem hebben gelogen, omdat we verklaard hebben dat hij Christus heeft opgewekt.^[24]

Ik ben een heel analytisch ingesteld mens, met een opleiding in de Rechtskunde, en als zodanig vond ik dat de enige geldige manier om de opstanding van Jezus te onderzoeken eruit bestond het historische bewijs ervoor zonder vooronderstellingen of vooroordelen op de proef te stellen. Daarom besloot ik, om eerlijk te blijven, het bewijs te beoordelen zoals dat voor elke andere historische gebeurtenis wordt gedaan.

Gebaseerd op de standaardregels voor bewijsvoering is het beste bewijs voor een partij in een rechtszaak een consequent getuigenis door meerdere geloofwaardige getuigen. Dus als ik zo'n getuigenis zou vinden in geloofwaardige historische verslagen, dan zou ik volgens de traditionele regels voldoen aan een zeer belangrijke maatstaf voor bewijsvoering.

Feitelijk vond ik meerdere ooggetuigenverslagen over de opstanding van Jezus. In zijn brief aan de kerk in Korinthe betoogt Paulus het volgende:

Het belangrijkste dat ik u heb doorgegeven, heb ik op mijn beurt ook weer ontvangen: dat Christus voor onze zonden is gestorven, zoals in de Schriften staat, dat hij is begraven en op de derde dag is opgewekt, zoals in de Schriften staat, en dat hij is verschenen aan Kefas en vervolgens aan de twaalf leerlingen. Daarna is hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders en zusters tegelijk, van wie er enkelen gestorven zijn, maar de meesten nu nog leven.^[25]

Studies van de beschikbare manuscripten geven aan dat dit een zeer vroeg principe was van het Christelijk geloof, dat slechts enkele jaren na de dood van Jezus Christus werd geschreven. Daarom is het zo dramatisch dat Paulus de passage beëindigt met: "maar de meesten nu nog leven". Paulus nodigde hiermee mensen uit om de feiten na te gaan. Hij zou zo'n verklaring niet hebben opgenomen als hij probeerde een samenzwering, oplichterij, mythe of legende te verbergen.

De opstanding van Jezus werd ook in talrijke andere teksten vermeld, waaronder de verschijning van Jezus aan Maria uit Magdala,^[26] aan andere vrouwen,^[27] aan Kleopas en zijn metgezel,^[28] aan elf discipelen en anderen,^[29] aan tien apostelen en anderen (behalve Thomas),^[30] aan de apostelen (inclusief Thomas),^[31] aan zeven apostelen,^[32] aan de discipelen,^[33] en aan de apostelen op de Olijfberg.^[34]

Wat mij betreft was de ultieme geloofwaardigheidstest voor deze ooggetuigen dat velen van hen een gruwelijke dood tegemoet gingen vanwege hun ooggetuigenverslag. Zoals ik eerder zei, dat is echt overtuigend! Deze getuigen kenden de waarheid! Welk voordeel konden zij ooit halen uit een martelaarsdood voor een leugen? Het bewijs spreekt voor zich: deze mensen waren niet gewoon godsdienstfanaten die stierven voor een godsdienstig geloof. Nee, dit waren volgelingen van Jezus die stierven voor een historische waarheid: Zijn opstanding die hem bevestigde als de Christus, de Zoon van God.

Na verloop van tijd vond ik dat de opstanding van Jezus Christus één van de best aangetoonde feiten uit de hele oudheid is. Nadat hij uit de dood opstond, maar voordat hij weer naar de hemel opsteeg, werd Jezus gezien door honderden ooggetuigen, waarvan velen resoluut stierven omwille van hun getuigenis. De vroegste volgelingen van Christus waren bereid om te lijden en te sterven voor hun verhaal.^[35] Dit vaststaand feit toont de oprechtheid van hun geloof en rekent af met de mogelijkheid dat zij bedriegers waren. Sterker nog, op één enkeling na werden alle schrijvers van het Nieuwe Testament geëxecuteerd vanwege hun verkondiging en verdediging van de opstanding van Christus (alleen Johannes bleef dit lot bespaard, maar hij werd door de Romeinse keizer Titus Flavius Domitianus verbannen).

Ik geef toe dat martelaarschap op zich niet uniek is; velen zijn door de geschiedenis heen gestorven voor hun geloof. Maar wat het martelaarschap van de discipelen voor mij uitzonderlijk maakt, is dat deze mensen zich feitelijk in een positie bevonden waarin zij daadwerkelijk konden weten of wat zij verklaarden waar was of niet. Kijk, niemand wil bewust op een gruwelijke manier lijden en uiteindelijk een afgrijselijke dood sterven om iets te verdedigen waarvan ze weten dat het een leugen is. De terroristen van 11 September 2001 (“9/11”) bijvoorbeeld geloofden misschien wel oprecht in datgene waar ze voor stierven, maar zij bevonden zich ongetwijfeld niet in een positie waarin ze konden weten of wat zij geloofden daadwerkelijk waar was. Zij vertrouwden volledig op godsdienstige tradities die hen over vele generaties waren overgeleverd.

De martelaren van het Nieuwe Testament daarentegen zagen met eigen ogen wat zij beweerden te hebben gezien of zij zagen dit niet met eigen ogen; duidelijk en simpel. Zij ontmoetten en praatten met Jezus na zijn opstanding of zij deden deze niet. Het is dramatisch dat deze mannen bij hun getuigenissen bleven, zelfs tot hun wrede dood onder de handen van hun vervolgers erop volgde, al hadden zij voldoende mogelijkheden om hun verhaal te herroepen en zich er volledig van bewust waren of hun eigen verhaal waar of onwaar was. Waarom zouden zo veel mannen bewust sterven voor een leugen? Ze wonnen er niets mee door te liegen, maar het is overduidelijk dat ze alles te verliezen hadden.

Naast de discipelen, aan wie Jezus na Zijn opstanding verscheen, waren er zelfs een aantal sceptici die geloofden dat Jezus na zijn kruisiging levend aan hen verscheen. De meeste Bijbelkenners zijn het tegenwoordig met elkaar eens dat Paulus een scepticus was, zelfs een vervolger van de vroege Christelijke kerk, voordat hij Zelf een dergelijke ontmoeting met Jezus had. De meeste geleerden zijn het er ook over eens dat Jakobus een scepticus was voordat de herrezen Jezus aan hem verscheen.

De ervaring van Paulus leidde in zijn geval onmiddellijk tot een verandering; van een kwaadaardige vervolger van het Christendom tot één de zijn meest agressieve pleitbezorgers van het geloof. Hij beweerde dat deze verandering slechts plaatsvond na een persoonlijke ontmoeting met de herrezen Christus, en hij leed en stierf bewust voor zijn getuigenis.^[36]

En vóór de opstanding van Jezus was Zijn eigen broer, Jakobus, een scepticus.^[37] Zijn persoonlijke ontmoeting met Jezus, na Zijn opstanding, werd binnen vijf jaar na de kruisiging van Jezus zwart op wit vastgelegd.^[38] Na deze gebeurtenis werd Jakobus een leider van de Christelijke kerk in Jeruzalem.^[39] Jakobus stierf met genoeg voor zijn geloof dat Jezus de Messias was, die was gestorven en uit de dood was opgestaan.^[40]

Ik moest mijzelf de volgende vraag stellen... Zou iemand, die bereid was te lijden en een vreselijke dood te sterven ter verdediging van de Schriftteksten, schuldig zijn aan het schenden van diezelfde Schriftteksten? Dat is te dwaas voor woorden! En als hij die Schriftteksten zou schenden (of zelfs zou toestaan dat deze geschonden werden), dan zou dat betekenen dat hij bewust leed en stierf voor een leugen!

Het is gewoon de menselijke natuur.... Niemand lijdt en sterft voor iets waarvan hij weet dat het een leugen is! Oké, misschien een gek, maar niet een hele groep van ooggetuigen...!

Tenslotte wierp ik een blik op een gedeelte van de academische wereld. Ik was oprecht verrast te ontdekken dat een groot aantal geleerden het tegenwoordig met elkaar eens is dat het graf van Christus leeg werd aangetroffen. Overweeg de volgende zaken...

1. **De Jeruzalem Factor.** Omdat Jezus in Jeruzalem in het openbaar werd terechtgesteld en begraven, is het onmogelijk dat het Christendom zijn oorsprong in Jeruzalem zou hebben gehad, als het lichaam nog steeds in het graf was geweest. De vijanden van Christus onder de Joodse leiders en de Romeinse regering hoefden slechts zijn lichaam op te graven en dit publiekelijk ten toon te stellen om de oplichterij aan het licht te brengen.

2. **De Joodse reactie.** In plaats van te wijzen op een graf met een lichaam erin, beschuldigde het Joodse leiderschap de discipelen van Christus ervan het lichaam te hebben gestolen. Bevestigt deze strategie niet dat er inderdaad een ontbrekend lijk was?^[41]

3. **Het getuigenis van vrouwen.** In alle vier Evangelieën over het lege graf worden vrouwen genoemd als de primaire getuigen. Dit zou een vreemd verzinsel zijn, omdat vrouwen in zowel de Joodse als de Romeinse culturen niet in hoog aanzien stonden en hun getuigenissen niet toelaatbaar waren.

Als je de rol van vrouwen in de Joodse maatschappij in de eerste eeuw begrijpt, dan is het bijzonder vreemd dat het verhaal over het lege graf vrouwen zou noemen als de eerste ontdekkers van het lege graf. Vrouwen stonden op een zeer lage trede van de sociale ladder in het Palestina van de eerste eeuw. Er waren oude rabbinale spreekwoorden die zeiden: 'Laat de woorden van de Wet eerder verbrand worden dan aan vrouwen worden bezorgd' en: 'Gezegend is hij wiens kinderen mannelijk zijn, maar wee hem wiens kinderen vrouwelijk zijn'. Getuigenissen van vrouwen werden als zó waardeloos beschouwd, dat hen niet eens werd toegestaan om als legale getuigen op te treden in een Joodse rechtbank. In deze context is het absoluut opmerkelijk dat de hoofdgetuigen van het lege graf juist deze vrouwen waren... Elk later geschreven, legendarisch verslag zou ongetwijfeld de mannelijke discipelen het lege graf hebben laten ontdekken – Petrus of Johannes, bijvoorbeeld. Het feit dat vrouwen de eerste getuigen van het lege graf waren kan het meest plausibel worden verklaard door de realiteit dat zij daadwerkelijk de ontdekkers van het lege graf waren – of je dit nu prettig vindt of niet! Dit toont aan dat de Evangelieschrijvers waarheidsgetrouw vastlegden wat er gebeurde, zelfs als het beschamend was. Dit is eerder een teken voor de historiciteit van de traditie dan voor een vermeende legendarische status. ^[42]

Oké, als ik een advocaat ben en ik bekijk dit bewijs met een rechtskundige bril op, wat mis ik dan? Iets...? Natuurlijk hebben andere analytische rechtskundige hersenen dit bewijs ook al gewogen...

Ik stond echt versteld dat vooraanstaande rechtskundige experts dit ook al gedaan hadden...

Kijk eens naar deze jongens...

Simon Greenleaf (1783-1853) was één van de oprichters van Harvard Law School. Hij schreef het gezaghebbende "*A Treatise on the Law of Evidence*" ("*Een uiteenzetting over de wet van bewijs*", 1842), in drie delen, dat nog steeds wordt gezien als het "het meest vooraanstaande werk over bewijs in de gehele literatuur van rechtskundige procedures."^[43] Greenleaf schreef letterlijk de bewijsregels voor het Amerikaanse rechtskundige systeem. Hij was zeer zeker een man die wist hoe de feiten te wegen. Hij was een atheïst, totdat hij een uitdaging van zijn studenten aannam om het betoog voor de opstanding van Christus te onderzoeken. Na persoonlijk het bewijs verzameld en gewogen te hebben, gebaseerd op de bewijsregels die hij zelf tot stand had gebracht, werd Greenleaf een Christen en schreef hij de klassieker "*Testimony of the Evangelists*" ("*Getuigenis van de Evangelisten*").

Laat het getuigenis [van de Evangelieboeken] gezeit worden alsof deze in een rechtbank van de zijde van de andere partij werd aangedragen en de getuige werd blootgesteld aan een rigoureuus kruisverhoor. Het resultaat, zo wordt met stelligheid geloofd, is een overtuiging zonder twijfel over hun integriteit, kunde en waarheid. ^[44]

Sir Lionel Luckhoo (1914-1997) wordt beschouwd als één van de meest vooraanstaande advocaten in de Britse geschiedenis. Hij staat in het "*Guinness Book of World Records*" als de "Meest succesvolle advocaat ter wereld," met 245 opeenvolgende vrijspraken in moordzaken. Hij werd door koningin Elizabeth II maar liefst twee keer geridderd. Luckhoo verklaarde:

Ik voeg er nederig aan toe dat ik meer dan 42 jaar lang als advocaat voor de verdediging heb doorgebracht in grote delen van de wereld en dat ik nog steeds een praktiserend advocaat ben. Ik ben fortuinlijk genoeg geweest om een aantal successen in juryzaken te hebben behaald en ik zeg ondubbelzinnig dat het bewijs voor de opstanding van Jezus Christus zo overweldigend is, dat het bewijs dwingt tot acceptatie en absoluut geen ruimte voor twijfel toelaat. ^[45]

Lee Strobel was een aan Yale opgeleide, onderscheiden journalist voor de Chicago Tribune. Omdat hij een atheïst was, besloot hij een rechtskundige zaak samen te stellen tegen Jezus Christus om deze - gebaseerd op het verzamelde bewijs - als een oplichter te ontmaskeren. Als Juridisch Redacteur van de Tribune

bestond Strobels expertise uit rechtszaak-analyses. Om zijn betoog tegen Christus op te stellen, onderwierp Strobel een aantal gezagsdragers in de Christelijke wereld, erkend in hun eigen studierichtingen (waaronder doctoren van enkele prestigieuze academies zoals Cambridge en Brandeis), aan een kruisverhoor. Hij voerde zijn onderzoek uit zonder godsdienstige vooroordelen, met uitzondering van zijn eigen neiging tot het atheïsme.

Het is opmerkelijk dat Strobel zelf een Christen werd, nadat hij het bewijs had vergaard en voor zichzelf had onderzocht. Verbijsterd door zijn ontdekkingen bundelde hij het bewijs in een boek met de titel “*The Case for Christ*” (“*Het betoog voor Christus*”), waarvoor hij een Gold Medallion Book Award won. Strobel vraagt slechts één ding van de lezer: blijf onbevooroordeeld in je beschouwing van het bewijs. Beoordeel uiteindelijk het bewijs voor jezelf. Treed op als een éénkoppige jury in de rechtszaak tegen Christus...^[46]

Als zo'n “éénkoppige jury” zat ik stil in mijn stoel...

Zoals juryleden zo vaak doen in een rechtszaak, wilde ik nog één laatste blik werpen op een provocerend bewijsstuk...

Het dramatische getuigenis van vervolging en dood

Omdat dit voor mij zo'n sterk argument is, wil ik de vervolging en de dood nog eens onder de loep nemen die zo'n dramatisch onderdeel vormden van de vroege Christelijke geschiedenis. Net als ikzelf zou iedereen die van mening is dat de opstanding van Jezus Christus een door mensen verzonden legende is, die achteraf door een groep godsdienstfanaten in de wereld werd geholpen, op een eerlijke manier het erfgoed van het martelaarschap moeten nagaan. Elf van de 12 apostelen, en velen onder de overige vroege discipelen, stierven voor hun loyaliteit aan dit verhaal. Dit is zo spectaculair omdat zij zelf getuigen waren geweest van alle vermeende gebeurtenissen rondom Jezus en zijn opstanding. Toch bleven zij deze tot hun dood verdedigen. Waarom is dit spectaculair, als zo veel anderen in de geschiedenis ook als martelaar zijn gestorven voor hun godsdienstige geloof? Omdat mensen niet sterven voor een leugen. Beschouw de menselijke natuur in de geschiedenis. Geen samenzwering kan in stand worden gehouden als leven of vrijheid op het spel staan. Sterven voor een geloof is één ding, maar talrijke ooggetuigen die sterven voor iets waarvan ze weten dat het een leugen is, dat is heel wat anders.

Oké, ik denk dat ik mijn argument wel duidelijk heb gemaakt...

Hier volgt een verslag van de vroege Christelijke vervolging, dat is samengesteld uit talrijke bronnen buiten de Bijbel, waarvan de belangrijkste “*Christian Martyrs of the World*” (“*Christelijke martelaren in de wereld*”) is:^[47]

Rond 34 na Christus, een jaar na de kruisiging van Jezus, werd Stefanus Jeruzalem uitgegooid en tot de dood gestenigd. Ongeveer 2000 Christenen ondergingen het martelaarschap in Jeruzalem in deze tijd. Ongeveer 10 jaar later werd Jakobus gedood, de zoon van Zebedeüs en de oudste broer van Johannes, toen Herodes Agrippa aankwam als gouverneur van Juda. Agrippa verafschuwde de Christelijke sekte onder de Joden en vele vroege discipelen stierven tijdens zijn heerschappij een martelaarsdood, waaronder Timon en Parmenas. Rond 54 na Christus stierf Filippus, een discipel uit Betsaida in Galilea, de martelaarsdood in Heliopolis, in Phrygia. Hij werd gefolterd, in de gevangenis gegoooid en daarna gekruisigd. Ongeveer zes jaar later stierf Matteüs, de belastinginner uit Nazaret die één van de Evangelieboeken schreef, in Ethiopië de martelaarsdood door het zwaard, toen hij daar aan het prediken was. Jakobus, de broer van Jezus, was een leider van de vroege kerk in Jeruzalem en was de schrijver van de Bijbeltekst met dezelfde naam. Op 94-jarige leeftijd werd hij geslagen en gestenigd, en uiteindelijk werden zijn hersenen met een knuppel tot moes geslagen.

Mattias was de apostel die de vrijgekomen post van Judas innam. Hij werd in Jeruzalem gestenigd en vervolgens onthoofd. Andreas was de broer van Petrus die door heel Azië heen preekte. Bij zijn aankomst in Edessa werd hij gearresteerd en aan een kruis gehangen, waarvan de twee uiteinden diagonaal in de

grond werden gestoken (dit is waar de naam “Andreaskruis” vandaan komt). Marcus werd door Petrus tot het Christendom bekeerd. Hij schreef Petrus’ verslag over Jezus in zijn Evangelie. Marcus werd door de bevolking van Alexandrië in stukken gescheurd voor Serapis, hun heidense afgod. Petrus werd zeer waarschijnlijk in Rome ter dood werd veroordeeld en gekruisigd. Hiëronymus stelt dat Petrus op eigen verzoek ondersteboven werd gekruisigd, omdat hij zichzelf onwaardig vond om dezelfde kruisdood als zijn Heer te sterven. Paulus leed in de eerste vervolging onder Nero. Het geloof van Paulus was zo sterk, zelfs met het martelaarschap in het vooruitzicht, dat de autoriteiten hem naar een besloten plaats brachten om daar door het zwaard geëxecuteerd te worden.

In ongeveer 72 na Christus werd Judas, ook Taddëüs genaamd, de broer van Jakobus, in Edessa gekruisigd. Bartolomeüs preekte in verschillende landen en vertaalde het Evangelie van Matteüs naar het Indisch. Hij werd barbaars afgeranseld en toen door de heidenen aldaar gekruisigd. Tomas, ook wel Didymus genoemd, preekte in Parthia en India, waar hij door een groep heidense priesters met een speer werd doorboord. Lucas was de auteur van het gelijknamige Evangelie. Hij reisde met Paulus door verscheidene landen. Er wordt algemeen aangenomen dat hij door heidense priesters in Griekenland aan een olijfbom werd opgehangen. Barnabas, uit Cyprus, werd in 73 na Christus vermoord (er zijn hierover weinig details bekend). Simon de Zeloot preekte in Mauretanië, Afrika en zelfs in Groot-Brittannië, waar hij in ongeveer 74 na Christus werd gekruisigd. Johannes, de “geliefde discipel”, was de broer van Jakobus. Vanuit Efeze werd hij naar Rome gebracht, waar hij in een ketel met kokende olie werd gegooid. Op wonderbaarlijke wijze ontsnapte hij zonder enige verwondingen. Domitianus verbande hem daarna naar het eiland Patmos, waar Johannes het laatste boek van de Bijbel, Openbaring, schreef. Hij was de enige apostel die aan een gewelddadige dood ontsnapte.

Maar de vervolging van Christenen remde de groei van het Christelijk geloof niet af in de eerste eeuwen na Jezus' dood. Zelfs nadat de vroege leiders hun afschuwelijke dood stierven, bloeide het Christendom in het hele Romeinse Rijk. Hoe kunnen deze historische verslagen over een dergelijk martelaarschap als iets anders beschouwd worden dan krachtig bewijs voor de waarheid van het Christelijk geloof; een geloof dat gefundeerd is op historische feiten en ooggetuigenverslagen?

Wat is “Christelijk geloof” dan?

Nou, waar sta ik nu met dit alles...? Waar heeft deze reis mij naartoe gebracht en hoe zou dit mijn leven moeten beïnvloeden? Ik geloofde intellectueel dat bepaalde dingen in de geschiedenis hadden plaatsgevonden, maar wat betekende dat nu in de werkelijkheid van mijn leven op dit moment...?

Wat is geloof? Wat is overtuiging?

Hoewel het Christelijke geloof niet puur is gebaseerd op bewijs, wordt het zeer zeker ondersteund door het beschikbare bewijsmateriaal. “Geloof” betekent niet dat je je hersenen uitschakelt en alleen op het hart vertrouwt, of de rede onderdrukt ten gunste van emoties. Nee, het Christelijke geloof betekent Jezus zoeken en kennen, met alle aspecten van de menselijke natuur. Het is geen “blind vertrouwen”, zoals ik ooit dacht... het is een “gecalculeerd vertrouwen”, dat gebaseerd is op een overweldigende bewijslast. Nou, ik heb het bewijs verzameld en ik heb het in de beklagdenbank gezet.... Na een paar maanden in de jurykamer ben ik naar buiten gekomen met een persoonlijk oordeel... Jezus Christus is wie Hij beweert te zijn... de Zoon van God die zo'n 2000 jaar geleden naar deze aarde kwam om een echte en eeuwige hoop aan de mensheid aan te bieden.

Oké, wat nu...? Ik geloof op een intellectuele manier, door de zwaarte van het bewijs, dat God bestaat, dat de Bijbel waar is en dat Jezus zijn Zoon is... Welke gevolgen heeft dat nu voor mij?

Ik vind de metafoer van de stoel erg goed... Kijk in je kamer naar de dichtstbijzijnde stoel. Bekijk hem goed. Bestudeer zijn ontwerp. Is hij structureel in orde? Heeft hij voldoende draagkracht? Zullen de materialen die door de fabrikant gekozen zijn jouw gewicht kunnen dragen?

Het is zeer waarschijnlijk dat de stoel die je hebt gekozen jouw gewicht met gemak zal kunnen dragen. Een overtuiging is hiermee vergelijkbaar. Je maakt gebruik van logica, kennis en ervaring om een geïnformeerde beslissing te nemen: je begrijpt nu dat deze stoel jouw gewicht wel zal kunnen dragen.

Ga nu in de stoel zitten.... Dat is geloof! Je bereikt een bepaald punt waarop een vage intellectuele instemming niet meer toereikend is. Oprecht leven vereist dat wij onze overtuiging in daden omzetten. Een intellectueel begrip zonder geloof met bijbehorende handelingen is leeg en betekenisloos...

Heb je ooit gehoord van de man die over een koord de Niagara waterval overstak? Een grote groep mensen stond toe te kijken hoe hij dat deed. Hij vroeg hen: "Geloven jullie dat ik over dit koord de waterval kan oversteken?" Zij antwoordden allemaal: "Ja". Ze hadden dit namelijk zojuist zelf met eigen ogen gezien.

Vervolgens duwde hij een kruiwagen over dat koord naar de andere kant van de waterval. Toen hij dit klaargespeeld had, vroeg hij de omstanders: "Geloven jullie dat ik met een kruiwagen over dit koord de Niagara waterval kan oversteken?" Unaniem antwoordde men: "Ja". Omdat ze hem ook dit hadden zien doen.

Tenslotte krom een vriend van de koorddanser in de kruiwagen. De koorddanser duwde hem naar de overkant van de waterval. Wauw, wat een gewaagde stunt! Toen hij dit gedaan had, vroeg de koorddanser de menigte: "Geloven jullie dat ik een kruiwagen met een mens erin over dit koord naar de andere kant van de Niagara waterval kan duwen?" Op deze vraag riepen zij uit: "Ja!". Want zij geloofden nu in de indrukwekkende bekwaamheid van deze gast.

Toen keek hij naar de menigte en vroeg: "Goed dan, wie is de volgende?"

Daar heb je het... het verschil tussen een intellectuele overtuiging en echt geloof!

Jezus Christus is de kern

Waarom leidt de naam "Jezus Christus" tot meer verdeeldheid, irritatie en controverse dan enige andere naam in de geschiedenis?

Kom op, waarom...?

Als ik in een koffieshop een gesprek begin over God, dan is niemand echt beledigd. Als ik spreek over Boeddha, Brahman, Mozes of Mohammed, dan irriteer ik de luisteraar niet echt. Maar de naam Jezus Christus lijkt recht door de ziel te snijden. Dat gold ook voor mij! Wanneer mensen spraken over andere godsdienstige of filosofische leiders uit de geschiedenis, deed ik hieraan meestal gewoon mee. Als een soort intellectuele discussie. Maar wanneer mensen met mij over Jezus wilden praten, dan voelde ik me alsof iemand mijn persoonlijke "privacy cirkel" was binnengetroten! Welk recht had men om mij en mijn wereldbeeld uit te dagen? Ik heb ontdekt dat er iets is wat Jezus controversiëler en persoonlijker maakt dan alle andere geestelijke leiders bij elkaar.

Serieus! Wat is dat 'iets'...?

In tegenstelling tot alle andere grote geestelijke leiders in de geschiedenis, beweerde Jezus Christus iets heel unieks. Hij beweerde God te zijn. Niet "een god", niet "goddelijk", maar de vleesgeworden God; de Schepper van het universum in menselijke gedaante. Dat is intellectueel erg verontrustend. En in geestelijk opzicht is het een directe aanval op mijn volledige veilige, kleine wereldje.

Ik reageerde altijd met de voorspelbare reacties op het leven en de beweringen van Jezus. Afhankelijk van de fase in mijn leven, klonk dit ongeveer als volgt:

"Jezus was een goed mens."

"Jezus was een goed moreel model."

"Jezus was een gerespecteerde leraar."

"Jezus was een religieus profeet."

Maar, zoals de Christelijke schrijver Josh McDowell zegt in zijn boek *“More than a Carpenter”* (*“Meer dan een timmerman”*), zorgen dit soort stellingen voor een overtuigend “trilemma”. Wanneer je de feitelijke beweringen van Jezus en zijn ooggetuigen/volgelingen onderzoekt, dan zijn er slechts drie alternatieven voor wie hij werkelijk is: Jezus Christus was een leugenaar, een gek of onze Heer.

Het probleem van deze alternatieven is niet welke mogelijk is, omdat het duidelijk is dat alle drie mogelijk zijn. Maar de vraag is veeleer: 'welk alternatief is het meest waarschijnlijk?'. Jouw beslissing over wie Jezus Christus is, moet niet zomaar een ongegronde intellectuele oefening zijn. Je kan hem niet het etiket "groot moreel leraar" opplakken. Dat is geen geldige optie. Hij is een leugenaar, een gek, of Heer en God. Je moet een keuze maken. Zoals de Apostel Johannes schreef: "Maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en" - en dit is belangrijker - "opdat u door te geloven leeft door zijn naam." (Johannes 20:31) ^[48]

C.S. Lewis, een populair Brits theoloog, gaat verder:

Ik probeer hier te voorkomen dat iemand de werkelijk dwaze uitspraak doet, die mensen vaak over Hem doen: 'Ik ben bereid om Jezus te aanvaarden als een groot moreel leraar, maar ik aanvaard Zijn bewering niet dat Hij God is.' Dat is de éne uitspraak die we niet kunnen doen. Een man die niets meer was dan slechts een man, maar het soort dingen zei die Jezus zei, zou geen groot moreel leraar zijn. Hij zou of een gek zijn - op het niveau van de man die beweert een gekookt ei te zijn - of de Duivel van de Hel. Je moet een keuze maken. Of deze man was, en is, de Zoon van God; of hij was een gek of iets ergers. Je kan Hem opsluiten als een idioot, je kan naar Hem spugen en Hem als een demon opsluiten; of je kan aan zijn voeten neervallen en Hem Heer en God noemen. Maar laten we niet beginnen met die neerbuigende onzin dat Hij een groot menselijk leraar was. Hij heeft die optie niet voor ons opengelaten. Dat was niet zijn bedoeling. ^[49]

Begrijp me goed, ik probeer hier geen godsdienst te verkopen. Ik geloof zelf nog steeds dat “godsdienst” meer mensen van God heeft weggehouden dan enig ander fenomeen in de geschiedenis.

Sterker nog, ik heb ontdekt dat het echte Christendom eigenlijk helemaal geen godsdienst is: het is het ontdekken en aangaan van een relatie met God. Het is vertrouwen hebben in Jezus en wat Hij aan het kruis voor jou en mij heeft gedaan, ^[50] niet in wat wij voor onszelf kunnen doen. ^[51]

Echt Christendom is geen “georganiseerde godsdienst”. Het gaat niet om machtsstructuren, rijk versierde gebouwen, flamboyante predikers of traditionele regels en rituelen. Sterker nog, laten we het “Christelijke” etiket maar even helemaal buiten beschouwing laten. Het gaat eenvoudig om het nastreven en het verzoenen van de drie basisvragen van het leven:

1. **Bestaat God?** Zo ja, wat ga ik daarmee doen?
2. **Is de Bijbel waar?** Zo ja, wat betekent dat voor mij?
3. **Wie is Jezus?** Als hij is wie hij beweerde te zijn, hoe verandert deze realiteit dan mijn leven?

Nogmaals, het gaat helemaal niet over godsdienst...

Het gaat niet om de door mensenhanden gemaakte machine die wij vandaag de dag kennen als het “Christendom”...

Het gaat allemaal om Jezus.

Of Hij is de Zoon van God, die de enige echte hoop voor de wereld biedt, of Hij is dat niet.

Klaar.

SUGGESTIES VOOR VERDERE STUDIE – DEEL III

Lee Strobel, ***The Case for Christ***, Zondervan, 1998.

Het persoonlijke onderzoek van een journalist naar het bewijs voor Jezus. Strobel, een voormalig juridisch redacteur voor de Chicago Tribune, onderging een geestelijke reis van atheïsme naar geloof door een dozijn erkende autoriteiten in verschillende vakgebieden aan een “kruisverhoor” te onderwerpen.

Mark Eastman & Chuck Smith, ***The Search for Messiah***, TWFT / Joy Publishing, 1996.

Onderzoek het krachtige bewijs voor de Dode Zee Rollen., Bekijk het geloof van de Joodse rabbijnen in de oudheid over de identiteit van de Messias.

Craig Blomberg, ***The Historical Reliability of the Gospels***, Intervarsity Press, 1987.

Is scepticisme tegenover de Bijbel gerechtvaardigd of kunnen we erop vertrouwen dat het Nieuwe Testament ons nauwkeurige historische informatie over Jezus geeft? De huidige stand van zaken met betrekking tot de tekstkritiek en de Evangelies...

Frank Morrison, ***Who Moved the Stone?*** Zondervan Publishing, herdruk ed. 1958.

Een klassieke verdediging van de opstanding. Morrison ging op pad om de opstanding als een mythe af te doen en ontdekte de geldigheid van de Bijbelse teksten.

Randall Price, ***Secrets of the Dead Sea Scrolls***, Harvest House Publishers, 1996.

Een gemakkelijk te lezen, maar toch gezaghebbende bron over de Dode Zee Rollen en hun invloed op de Bijbelse studies, tekstkritiek en betrouwbaarheid van de manuscripten.

Josh McDowell, ***More than a Carpenter***, Tyndale House Publishers, 1973.

Josh McDowell was weer zo'n jongen die dacht dat Christenen “niet goed bij hun hoofd” moesten zijn. Terwijl hij Christenen bespote en tegen hun geloof beargumenteerde, ontdekte hij dat zijn argumenten niet standhielden wanneer deze nauwkeurig werden onderzocht. Dit boek is eenvoudiger en onomwonden voor de scepticus.

John Foxe, ***Foxe's Book of Martyrs***, Baker Book House, W. Grinton Berry, redacteur, 2001 herdruk.

Het klassieke boek dat de geschiedenis van de vervolging, foltering en martelaarschap van de Christenen vastlegt. De verslagen over mannen en vrouwen die liever de dood ingingen dan de waarheid te ontkennen.

Gary Habermas, ***The Historical Jesus***, College Press Publishing, 1996.

Oudheidkundig bewijs voor het leven van Jezus. Dr. Habermas combineert zijn expertise als filosoof en historicus om een zorgvuldige analyse aan te bieden over de huidige trends in de studies over Jezus. Hij geeft een gebalanceerd betoog voor de historiciteit van de Nieuwetestamentische documenten en het bewijs voor het leven, de leer, de dood en de opstanding van Jezus van Nazaret.

Simon Greenleaf, ***The Testimony of the Evangelists***, Kregel Classics, 1995 reprint.

De Evangelieboeken onderzocht volgens de regels van de bewijsvoering. Een klassieke studie van de rechtskundige bewijsregels toegepast op de Nieuwetestamentische verslagen over het leven van Jezus.

Is Jezus God? Website met Links: <http://www.allaboutgod.com/is-jesus-god.htm>

^[1] Kenneth L. Woodward, “The Other Jesus,” *Newsweek*, 27 Maart, 2000.

^[2] Lucas 24:44 (NBV); nadruk toegevoegd.

^[3] Peter Stoner, *Science Speaks: Scientific Proof of the Accuracy of Prophecy and the Bible*, 1944, 109-10.

^[4] American Scientific Affiliation, H. Harold Hartzler, Ph.D., Secretaris-Penningmeester, Goshen College, Ind. (Peter Stoner, *Science Speaks: Scientific Proof of the Accuracy of Prophecy and the Bible*, 1944, Voorwoord).

^[5] Daniël 9:25.

^[6] Enkele vooraanstaande geleerden zullen deze data betwisten tot op enkele dagen of tot een jaar, maar qua omvang is deze voorspelling hoe dan ook indrukwekkend. Zie, Sir Robert Anderson, *The Coming Prince*, Kregel Classics, 1957 herdruk, 127-128, 221.

^[7] Zie Price, *Secrets of the Dead Sea Scrolls*, 1996; Eisenman & Wise, *The Dead Sea Scrolls Uncovered*, 1994; Golb, *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?*, 1995; Wise, Abegg & Cook, *The Dead Sea Scrolls, A New Translation*, 1999.

^[8] Zie, bijvoorbeeld, Jesaja 11:11-12, Ezechiël 37:21-23, and Jeremia 23:7-8.

^[9] Een geloofwaardige Engelse vertaling van deze twee overgebleven delen is beschikbaar op de website van MIT: <http://classics.mit.edu/Tacitus/annals.html>.

^[10] Tacitus, *Annales, Historiae*, Hoofdstuk 15, paragrafen 54 en 55.

^[11] *Joodse Oudheden*, Boek 18, Hoofdstuk 3, paragraaf 3 (vertaald uit een 4^e eeuw Arabisch manuscript). Een nog fenomenalere Griekse versie van deze tekst bestaat, waarvan vele geleerden verklaren dat er in nogal wat plaatsen aan “gesleuteld” is. Desalniettemin werd deze versie al in 325 na Christus geciteerd:

Te dien tijde was er een zekere Jezus, een wijs mens, indien men hem althans een mens noemen mag; want zijn werken waren wonderbaar. Hij onderwees degenen, die graag in de waarheid onderricht wilden worden, hij werd gevolgd niet alleen door vele Joden, maar ook door vele heidenen. Deze was de Christus, die door de oversten van ons volk bij Pilatus aangeklaagd en op zijn bevel gekruisigd werd. Doch die hem bij zijn leven gevolgd hadden, verlieten hem na zijn dood niet; want hij is hun ten derden dage weer levend verschenen, gelijk de goddelijke profeten, onder meer andere wonderlijke dingen, van hem voorszegd hadden. Aan hem is het dat de christenen, die tegenwoordig nog bestaan, hun naam ontleend hebben.

^[12] *Joodse Oudheden*, Boek 20, hoofdstuk 9, paragraaf 1.

^[13] *Joodse Oudheden*, Boek 18, hoofdstuk 5, paragraaf 2.

^[14] Shlomo Pines, *An Arabic Version of the Testamonium Flavianum and its Implications*, Jerusalem Academic Press, 1971, 69.

Zie ook, http://www.blueletterbible.org/Comm/mark_eastman/messiah/sfm_ap2.html#note6b.

^[15] Plinius Secundus, *Epistles*, X.96.

^[16] Suetonius, *Life of Claudius*, 25.4. Zie ook, McDowell, *New Evidence that Demands a Verdict*, 121-122.

^[17] Suetonius, *Lives of the Caesars*, 26.2. Zie ook, Idem.

^[18] British Museum Syriac Manuscript, Toevoeging 14, 658. Zie ook, Eastman & Smith, *The Search for Messiah*, 251-252.

^[19] Lucianus van Samosata, “Death of Pelegrine,” *The Works of Lucian of Samosata*, 4 delen. Vertaald door H.W. Fowler en F.G. Fowler, Clarendon Press, 1949, 11-13.

^[20] Babylonische Talmoed, Sanhedrin 43A.

^[21] Zie Josh McDowell, *The New Evidence that Demands a Verdict*, Thomas Nelson Publishers, 1999, 119-136. Zie ook in het algemeen, Gary Habermas en Michael Licona, *The Case for the Resurrection of Jesus*, Kregel, 2004.

^[22] John McRay, geciteerd door Lee Strobel, *The Case For Christ*, Grand Rapids: Zondervan, 1998, 129.

^[23] Sir William Ramsey, *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*, 1915, p. 222.

^[24] 1 Korintiërs 15:14-15.

^[25] 1 Korintiërs 15:3-6.

^[26] Johannes 20:10-18.

^[27] Matteüs 28:8-10.

^[28] Lucas 24:13-32.

^[29] Lucas 24:33-49.

^[30] Johannes 20:19-23.

^[31] Johannes 20:26-30.

^[32] Johannes 21:1-14.

^[33] Matteüs 28:16-20.

^[34] Lucas 24:50-52 en Handelingen 1:4-9.

^[35] Historische bronnen: Lucas, Clemens van Rome, Polycarpus, Ignatius, Dionysius van Korinthe, Tertullianus, Origenes.

^[36] Historische bronnen: Paulus, Lucas, Clemens van Rome, Polycarpus, Tertullianus, Dionysius van Korinthe, Origenes.

- ^[37] Marcus, Johannes.
- ^[38] 1 Korintiërs 15:7.
- ^[39] Paulus, Lucas.
- ^[40] Historische bronnen: Josephus, Hegesippus, Clementius van Alexandrië.
- ^[41] Historische bronnen: Matteüs, Justinianus, Tertullianus.
- ^[42] Dr. William Lane Craig, geciteerd door Lee Strobel, *The Case For Christ*, Grand Rapids: Zondervan, 1998, 293.
- ^[43] Knott, *The Dictionary of American Biography*, omslag van *The Testimony of the Evangelists*.
- ^[44] Simon Greenleaf, *The Testimony of the Evangelists: The Gospels Examined by the Rules of Evidence*, Kregel Classics, 1995, Omslag.
- ^[45] Sir Lionel Luckhoo, *The Question Answered: Did Jesus Rise from the Dead?* Luckhoo Booklets, laatste pagina. http://www.hawaiiichristiansonline.com/sir_lionel.html.
- ^[46] Lee Strobel, *The Case For Christ*, Grand Rapids: Zondervan, 1998, 18.
- ^[47] John Foxe, *Foxe's Book of Martyrs*, Gered. door W. Grinton Berry, Herdrukt door Fleming H. Revell, 1998.
- ^[48] Josh McDowell, *More than a Carpenter*, Tyndale House Publishers, 1977, pp. 33-34.
- ^[49] C.S. Lewis, *Mere Christianity*, The MacMillan Company, 1960, pp. 40-41.
- ^[50] 1 Korintiërs 15:1-4 -- *Broeders en zusters, ik herinner u aan het evangelie dat ik u verkondigd heb, dat u ook hebt aangenomen, dat uw fundament is en uw redding, als u tenminste vasthoudt aan de boodschap die ik u verkondigd heb. Anders bent u tevergeefs tot geloof gekomen. Het belangrijkste dat ik u heb doorgegeven, heb ik op mijn beurt ook weer ontvangen: dat Christus voor onze zonden is gestorven, zoals in de Schriften staat, dat hij is begraven en op de derde dag is opgewekt, zoals in de Schriften staat.*
- ^[51] Efeziërs 2:8-9 -- *Door zijn genade bent u nu immers gered, dankzij uw geloof. Maar dat dankt u niet aan uzelf; het is een geschenk van God en geen gevolg van uw daden, dus niemand kan zich erop laten voorstaan.*

WAT NU...?

Waarom schreef ik dit boek en deelde ik dit met je...?

...Omdat ik een ongelooflijke, levensveranderende reis onderging en ik ben daar opgewonden over!

Ik ben een seizoen van mijn leven binnengegaan waarin ik weer vragen stel...

Ik begon mijn eigen wereldbeeld uit te dagen...

Ik werd wakker uit een lange sluimering en heb mijn ogen wat verder geopend!

Mijn enige hoop is dat het voor jou ook een reis in je leven zal starten!

Stel vragen...

Verken je eigen aannames...

Onderzoek enkele vooronderstellingen die je al lang hebt over leven, zin en betekenis...

Als je geselecteerd zou worden voor een jury in een echte rechtszaak, dan zou je van te voren gevraagd worden om te zweren dat je geen vooronderstellingen hebt gevormd over de zaak. Je zou een eed moeten afleggen dat je eerlijk en met een open geest zou handelen en dat je conclusies gebaseerd zouden zijn op het gewicht van de feiten en niet je eigen ideeën of vooroordelen. Je zou aangespoord worden om de geloofwaardigheid van de getuigen aandachtig te overwegen, de getuigenissen zorgvuldig te ziften en het bewijs rigoureuus te onderwerpen aan je gezonde verstand en je logica.

Uiteindelijk is het de verantwoordelijkheid van de juryleden om tot een oordeel te komen. Dat betekent niet dat zij honderd procent zekerheid hebben, omdat we nooit absoluut bewijs hebben voor wat dan ook in het leven. In een rechtszaak worden de juryleden gevraagd het bewijs te wegen en tot de best mogelijke conclusie te komen. ^[1]

In geen enkel opzicht denk ik dat jouw reis een afspiegeling van de mijne hoeft te zijn...

Mijn enige hoop en gebed is dat ook jij een eerlijke zoektocht zal beginnen...

^[1] Strobel, *The Case For Christ*, 18.